HEDWIG COURTHS-MAHLER

SZÓTLAN SZÍVEK

Hedwig Courths-Mahler
felejthetetlen szerelmes regényei c. regényfüzet

Fordítás az alábbi kiadás alapján készült:
Hedwig Courths-Mahler: Nur Dich Allein
Fordította: Várnai Péter

– Maradj itt szépen, Lia! Már megint elfutnál, csak mert bókoltam neked?

Kornélia von Reinach nagybátyjára emelte tiszta tekintetét.

– Ez bók akart lenni? Én inkább leteremtésnek éreztem.

Von Lankwitz elképedve nézett nevelt leánya virágzóan üde arcára.

– Miért, gyermekem, mit mondtam?

Lia pózba vágta magát, s tréfás komolysággal utánozni kezdte bácsikája tartását és hang hordozását.

– A kotnyeles leányzója az összes fortélyomat elleste! Amíg én beteg voltam, ő úgy parancsolgatott Alsó-Lankwitzban, akár egy fránya intéző. A szigorú gazda szeme könnybe lábad, ha meglátja a rozs- és a búzatermést, a borjak hizlalásánál pedig a legapróbb fogásokat is eltanulta. Minden tiszteletem a tiéd, kislányom! Szerinted rám nyilván nincs is többé szükség a birtokon.

Az öregúr harsányan felnevetett, és nevelt lányára villantotta jókedvűen csillogó szemét.

– A basszusom kivételével ragyogóan utánoztál. Látod, látod, akármilyen remek teremtés vagy, ezt azért még te sem tudod utánam csinálni. Hát igen, gyermekem, nem is tudom, mit kezdene nélküled öreg nevelőapád.

Lia kedves mozdulattal belekarolt a nagybátyjába, és így sétáltak el a majorság csikólegelőjéhez.

– Ugyan, bácsikám! Te sokkal könnyebben meglennél nélkülem, mint én nélküled – mondta a lány aprót sóhajtva.

– Gondolod? És mi lett volna velem a betegségem hetei alatt, ha te nem ápolsz?

– Akkor Wesemann asszony viselte volna gondodat.

A férfi felnevetett.

– Tisztelem, becsülöm Wesemann asszonyt, de azért téged szívesebben látlak a betegágyam mellett. Szinte öröm betegnek lenni, ha te ápolod az embert. Ám eltekintve szerény személyemtől, gondold meg, mi lett volna a birtokkal! Ámulok és bámulok, milyen ügyesen kézben tartottad a gazdaságot. Fogadd őszinte elismerésemet! Magam sem intézhettem volna nálad jobban az ügyeket.

Lia szeme boldog büszkeséggel csillant fel az elismerés hallatán.

– Nem értem, miért csodálkozol ezen, Joachim bácsi. Talán nem a te iskoládba jártam hosszú éveken át? Örülök, ha valamennyit leróhattam a hálából, amivel neked tartozom. El kell viselned, ha néha eszembe jut, mi mindent tettetek értem Maria nénivel. Neki sajnos már nem mondhatok köszönetet, ezért hát téged illet minden szeretetem és hálám.

Az idős úr kedvesen megsimogatta unokahúga kezét.

– Bizony, gyermekem, igencsak rám fér a szeretet. Ebben a tekintetben nem kell visszafognod magad. Minél több van belőle, annál jobb! A hálát viszont töröljük a szótárunkból! Semmi világraszólót nem tettünk érted.

– Nagyon jól tudod te, bácsikám, hogy nem így volt. Otthont teremtettetek a számomra. Mi lett volna velem, szegény árvával, ha nem esik meg rajtam a szívetek? Senki más nem vett magához, ti pedig úgy fogadtatok be, mintha mi sem lenne természetesebb.

Az öregúr egyetértően bólintott.

– Merthogy természetes is volt, Lia. Elvégre édesanyád és a feleségem testvérek voltak, s mindketten vágyva vágytunk arra, hogy valaki pótolja elveszített kislányunkat. Isten ajándékának tekinttettük, hogy magunkhoz vehettünk téged. Maria néni elfeledkezhetett kissé a fájdalmáról, én pedig... Nos, erről talán nem is kellene beszélnem, gyermekem. Nekem lett valakim, akire nyugodt szívvel ráhagyhatom az én szép Alsó-Lankwitzomat. Tudom, hogy jó helyen lesz nálad, és úgy gazdálkodsz majd rajta, ahogyan az nekem is kedvemre lenne.

Kornélia von Reinach elkomolyodott. Eltűnődve nézegette a majorságot körülvevő réteket és mezőket.

Nagybátyja atyaian gyöngéd tekintettel méregette a lányt. Nemigen tudott elképzelni szívderítőbb látványt ennél a megindítóan szép teremtésnél.

Lia hirtelen feléje fordult, és egyenesen a szemébe nézett.

– Kedves Joachim bácsi, meglehet, hálátlanságnak tűnik fel előtted, hogy állandóan elismétlem, mégis kínosan érint, hogy örökösöddé kívánsz tenni. Te is tudod, hogy odaát Felső-Lankwitzban örökségvadásznak neveznek. Képtelen vagyok ezt kiverni a fejemből.

– Ugyan már, ostobaság! – horkant fel az idős ember. – Miért nem felejted már el azt a ronda szót, ami pillanatnyi rosszkedvében hagyta

el egyszer a szépséges Alice asszony száját? Csak a mérgét adta ki, amikor közöltem vele és Hanno fiával, hogy halálom után nemcsak minden vagyonom, hanem Alsó-Lankwitz is rád száll majd. Emiatt nem kellene felizgatnod magad, hiszen a felső-lankwitziak ezt csakis maguknak köszönhetik. Avagy azt hiszed, talán hagynám, hogy Alsó-Lankwitzot is pusztasággá változtassák, ahogyan azt a saját birtokukkal már megtették? Nem, nem, gyermekem. Bármennyire is nehezemre esik, hogy az utolsó Lankwitzot kihagyjam a végrendeletemből, Hanno és az édesanyja nem juthat itt uralomra. Nyugalomban akarom örökre lehunyni a szemem.

Lia felsóhajtott, és a csikólegelő kerítésére támasztotta a karját.

– Akkor sem veheted rossz néven von Lankwitz asszonytól és a fiától, hogy ferde szemmel néznek rám. Ha én nem volnék, akkor egy napon biztosan Hanno lenne Alsó-Lankwitz ura.

– Vagy nem! – kiáltott fel indulatosan az öregúr. – Amíg úri passzióinak él, és az ablakon szórja ki a pénzt, akkor sem lenne semmi esélye, ha te nem volnál. Nem bizony, Lia! Inkább hagynám az első utamba akadó derék férfira a birtokot, mint arra a csélcsap úrfira, aki máshoz sem ért, mint ahhoz, hogy eltékozolja a pénzt, és szépasszonyoknak csapja a szelet.

Lia szája furcsán megrándult, és elkomorult a tekintete, mintha kínozná valami.

– Túl szigorúan ítéled meg Hanno von Lankwitzot, bácsikám.

Az öregúr bosszúsan felkacagott.

– Meg lennék lepve, ha nem fognád a pártját! Elvégre semmi új nincs abban, hogy minden nőnek elcsavarja a fejét.

A lány felszegte a fejét, és kihúzta magát. Arcára fanyar kifejezés ült ki.

– Akkor én vagyok a kivétel a szabály alól, bácsikám. Csupán igazságos akartam lenni, nincs szó többről.

Joachim von Lankwitz oldalról unokahúga sápadt és büszke arcára pillantott.

– Már megint elragadott a harag, gyermekem. Nem akartalak megbántani, de mindig elveszítem a fejem, ha arra a léha fráterra gondolok.

Lia arca már nem volt elutasító. Gyengéden megsimogatta a nagybátyja kezét.

– A szíved mélyén nem tudsz haragudni Hannóra. Nem olyan rossz ő, mint gondolod, bár könnyelműen éli az életét.

A férfi újra fürkésző tekintettel pillantott a lányra. Nagyon jól ismerte, és tudta, hogy a magára öltött büszke tagadás ellenére is gyengéd érzelmeket táplál Hanno von Lankwitz iránt. Nyilván szégyelli, hogy nem képes parancsolni a szívének. Egyébként igaza van, Hanno valóban életerős, nagyszerű fiatalember. Legalábbis az lehetne, ha...

– Igen, ha nem lenne az anyja fia! – folytatta az öregúr fennhangon a gondolatmenetét. – Tudod, gyermekem, azért szökik a dühtől mindig a fejembe a vér, mert az az öntelt, példátlanul költekező nőszemély éppen a második Lankwitz életét teszi tönkre. A férje sorsa már az ő lelkén szárad. Úgy tudott ránézni, hogy azonnal az ujja köré csavarta. Az ura az összes kívánságát teljesítette, bármennyibe került, és bármilyen esztelenséget kért tőle. Most, a férje halála után, az a nő mindent ugyanúgy folytat a fiával. Esztelenül a mának élnek, és nem gondolnak azzal, hogy Felső-Lankwitz a végén még kalapács alá kerül. Soká már nem húzzák. Tudom, hogy rosszul áll a szénájuk. Nézd csak meg, hogyan gazdálkodnak! Nem csoda, ha az embert elfogja a harag, és a legszívesebben odacsapna. A földjeiken rablógazdálkodás folyik, az erdőiket kíméletlenül irtják, egyik jószágot adják el a másik után, elhanyagolják a gazdasági épületeket, mivel nem telik a karbantartásukra. Minden pénz a Párizsból hozatott ruhákra, ékszerekre és a fürdőkúrákra megy el. Amit pedig a mama esetleg meghagy, annak a fia hág könnyelműen a nyakára. Bizony, gyermekem, ugyanígy kalapács alá juttatnák az én szép Alsó-Lankwitzomat is, ha Hannóra hagynám örökül. Én azonban óvatos leszek.

Az idős úr elhallgatott, és felindultan, kapkodva szedte a levegőt. Lia, aki eddig lesütött szemmel hallgatta nagybátyja kitörését, most felnézett.

– Miért nem beszélgetsz el egyszer nyugodtan Hannóval arról, bácsikám, hogy hová vezet, ha így folytatja? Azt hiszem, nincs tisztában azzal, mit tesz. A legrosszabbnak talán még elejét vehetnéd.

Joachim bácsi határozottan megcsóválta a fejét.

– Itt már semmi nem segít, Lia. Régebben sokszor megmostam a fejét, olykor igen csúnyán, de semmit nem értem el. Hanno egyszerűen kinevetett. Tudod, mit mondott?

– Nem.

– „Mi, felső-lankwitziak életművészek vagyunk, Joachim bácsi. Mikor tombolja ki magát az ember, ha nem akkor, amikor még fiatal? Mi nem kívánunk vagyont gyűjteni, viszont biztosak akarunk lenni abban, hogy semmit nem mulasztottunk el az élet kellemességei közül. Ez is valami!” Ezt felelte, és a képembe vigyorgott. Anyja fia!

Lia szomorúan felsóhajtott.

– Valószínűleg von Lankwitz asszony sem tudja, mit tesz. Természetesen nem örvendetes, hogy ilyen erős befolyással van a fiára, ám emiatt éppen enyhébben kellene megítélned Hannót. Azt hiszem, szánalmat érdemel, nem pedig elmarasztalást. Sajnálom, hogy életvidám természete jelentéktelen dolgokban éli ki magát. Nem tudja, miről mond le közben. Talán még benő a feje lágya, ha idősebb lesz. Nem lenne szabad kizárnod az örökségből. Elvégre ő is Lankwitz, méghozzá rajtad kívül az utolsó.

Joachim bácsi összehunyorította a szemét, és éles pillantást vetett az unokahúgára.

– Egyetlen feltétellel, de csakis azzal, hajlandó lennék az örökösömmé tenni – mondta aztán.

– És mi lenne az? – kérdezte Lia gyorsan, és feszülten nagybátyja szemébe nézett.

A férfi habozott egy kicsit, aztán lassan és nagyon komolyan így szólt:

– Azzal a feltétellel, hogy te leszel a felesége.

– Joachim bácsi!

– Látod, látod, ehhez persze semmi kedved, amit nem is vehetek rossz néven tőled. Természetesen csupán arra gondoltam, hogy ha Hanno olyan értelmes, derék nőt venne feleségül, mint amilyen te vagy, aki elszántan és határozottan kezébe venné a gyeplőt, akkor talán a fiatalúr még vihetné valamire. Mit gondolsz erről?

Lia eltűnődve a távolba révedt.

– Nem tudom, Joachim bácsi. Elképzelhető, de mindenképpen olyan asszony kellene hozzá, akit Hanno teljes szívéből szeret. És nem hiszem, hogy ő képes volna az őszinte szerelemre.

– Úgy gondolod, túlságosan mélyre süllyedt már? Néhanap éppen az ilyen embereknél ér bennünket a legnagyobb meglepetés. Lehet, hogy csak még nem találta meg az igazit. Nos, eleget beszéltünk erről! Miért rontanánk el Isten szép reggelét komor gondolatokkal, gyermekem?

Lia nagyot sóhajtva felegyenesedett, mintha láthatatlan terhet vetne le magáról.

– Igazad van, Joachim bácsi, ne rontsuk el!

Belekarolt a nagybátyjába, és kart karba öltve keresztülsétáltak a majorság udvarán.

– Jó reggelt, mama! Bocsáss meg, hogy csak így betörök a szentélyedbe, de feltétlenül beszélnem kell veled.

Hanno von Lankwitz futólag édesanyja üdvözlésül feléje nyújtott keze fölé hajolt.

– Jaj, fiam, mindig megijedek, ha bejelentés nélkül lépsz be hozzám! Hiszen tudod, hogy délelőttönként pihennem kell – mondta Alice asszony igencsak barátságtalan képpel.

– Igen, mama, pontosan tudom, és kérlek, nézd el nekem, hogy mégis zavarlak. Nagyon fontos ügyről van szó.

Édesanyja felemelte ezüst kézitükrét, és ellenőrizte a megjelenését. Aztán újra a fia felé fordult, és egy árnyalattal barátságosabb hangon szólalt meg:

– Ülj le, Hanno, de fogd rövidre!

Anyai büszkeséggel nézett végig a daliás fiatalemberen. Könnyű házi öltönyt viselt, de így is azonnal meglátszott rajta, hogy katonatiszt.

A fiú széket húzott oda magának, és rövid hallgatás után elszántan beszélni kezdett.

– Sajnálom, de rendkívül kellemetlen hírt kell közölnöm veled, mama.

Az asszony elhárító kézmozdulatot tett.

– Hanno, kérlek! Nem szeretem, ha kora reggel kellemetlen dolgokkal kell foglalkoznom. Egész napra elromlik tőle a hangulatom. Édesapád mindig megkímélt az efféle ügyektől. Ha már itt vagy, akkor beszéljünk inkább a tervezett utazásunkról!

Alice von Lankwitz abban reménykedett, hogy sikerült elterelnie a fia figyelmét, de pontosan az ellenkezőjét érte el.

– Közlendőm épp az utazásunkkal kapcsolatos, mama. Az imént beszéltem az intézőnkkel, hogy szabadítson fel pénzt erre a célra. Ezenkívül van néhány ezer márka adósságom, és azt is rendezni szerettem volna még az elindulásunk előtt. Szóltam Brandner intézőnek, hogy egy héten belül szükségem van a pénzre. Tudod, mit válaszolt?

– Mit?

– Még ezer márkát sem tud keríteni!

Alice asszony dühösen felpattant.

– Mit jelentsen ez? Biztosan tudom, hogy a napokban folyt be pénzt.

– Igen, de az intézőnek arra szüksége van a gazdasághoz. Kiegyenlítette a sürgős számlákat, és ki kell fizetnie az emberek elmaradt bérét. Határozottan megtagadta, hogy egyetlen petákot is adjon.

– Szemérmetlenség! – fortyogott von Lankwitzné. – Mit képzel magáról az az ember?

Hanno megrántotta a vállát.

– Kellemetlenebb dolgokról is beszélt, mama – mondta aztán megadóan. – Brandner, akiről egyébként a nyugalom szobrát lehetne megmintázni, most rendkívül felindult volt. Hátralékban vagyunk a bérekkel, és máshol is szorít a cipő. Az intéző szerint nem tarthatjuk meg Felső-Lankwitzot, ha minden ugyanígy megy tovább. Évek óta felelőtlenül bánunk a pénzzel, a gabonát lábon kellett elzálogosítani, az erdők a legjobb faállomány kivágása következtében értéküket veszítették, az újratelepítésükre meg soha nem futja. Brandner azt állítja, hogy a birtok már a felét sem éri az eredeti árának. Egy szó, mint száz, Joachim bácsinak igaza volt, amikor figyelmeztetett. Soha nem hallgattam rá, és azt hittem, túlságosan sötéten lát, hiszen te

mindig megnyugtattál, hogy semmi okunk az aggodalomra. Erre most az intéző közli velem, hogy röviddel apa halála után már felvilágosított téged a helyzetünkről, de semmi nem változott. Igaz ez, mama?

Von Lankwitzné türelmetlenül legyintett.

– Mit értek én ehhez! Brandner egyébként már akkor is örökösen morgott, amikor a papa még élt. Csak a saját zsebére gondol.

Hanno határozottan megrázta a fejét.

– Tévedsz, mama. Neki is legalább negyedéve tartozunk a fizetésével. Ezúttal kissé nyersen fogalmazott, de a tisztességéhez nem férhet kétség.

– Elbizakodott alak! Rúgd ki! – háborgott Alice asszony.

– Ez nem csak ostoba, de igazságtalan lépés is lenne, mama. Azt hiszem, Brandner jót akar. Aligha kapnánk hozzá hasonlóan becsületes és megbízható intézőt. Miután mindent kendőzetlenül elmondott, végre felnyílt a szemem. A legkomolyabban úgy gondolom, hogy felelőtlenül éltünk.

Von Lankwitznének elfogyott a türelme.

– Brandnerral elszaladt a ló. Meg sem kellett volna hallgatnod, Engem meg végképp nem lett volna szabad üzleti ügyekkel traktálnod. Egészen biztosan az intéző hanyagsága miatt állunk ilyen rosszul. Odaát, Alsó-Lankwitzban bezzeg senki nem panaszkodik. Ott nem takarékoskodnak, nálunk meg évről évre a rossz termésről lamentálnak. Csakis a nemtörődöm gazdálkodás lehet az oka.

Hanno von Lankwitznak ráncba szaladt a homloka.

– Azt hiszem, megint tévedsz, mama. Én is hasonló gyanúmnak adtam hangot, mire Brandner közölte, hogy Joachim bácsi tizedannyit sem költ, mint mi. Odaát mindig jut pénz talajjavításra, új gépekre és hasonlókra. Mi azonban hatalmas összegeket adtunk ki a személyes szükségleteinkre, miközben a gazdaságért gyakorlatilag semmit nem tettünk. Őszintén szólva, mama, tátva maradt a szám, amikor betekintettem az üzleti könyvekbe.

Édesanyja arcán idegesen rángatózni kezdtek az izmok, és elutasítóan legyintett egyet.

– Meg akarsz betegíteni? Úgy látom, Brandner nagyon ügyesen rád ijesztett.

A fiatalember felpattant.

– Nem csukhatom be a szemem a tények előtt, anyám. A számok világosan beszélnek. Magamat is vádolom, amiért eddig könnyelműen éltem a világomat. A takarékosság szót sem a papa, sem pedig a te szádból nem hallottam soha. Egyvalami egészen biztos, így nem mehet tovább. Az utazásról is le kell mondanunk.

A szépasszony bosszúsan felcsattant.

– Arról szó sem lehet, Hanno! Természetesen elutazunk. Először is tartozom ennyivel az idegeimnek, másodszor pedig vannak bizonyos terveim veled kapcsolatban.

– Velem? – kérdezte a fiatalember elképedve.

– Igen, veled. Kérlek, ülj vissza. Idegesít, ha fel-alá rohangálsz.

Hanno engedelmesen helyet foglalt.

– Halljam, mama, mit tervezel!

– Ne nézz ilyen rémülten rám! Egy szavadba kerül, és minden gondunktól megszabadulunk. Fényes partit találtam neked, csak a kezedet kell kinyújtanod utána.

A fiatalember elgyötört képet vágott.

– Kinek kellene eladnom a szabadságomat?

Alice asszonyt szemlátomást kínosan érintette a kérdés.

– Miért beszélsz így? A szabadságodat nős emberként is megőrizheted. Az a fiatal hölgy, akit kiszemeltem neked, szelíd és nagy vagyona ellenére kezes. Édesanyja beleegyezésében egészen biztosak lehetünk, ő maga pedig titokban szeret téged. Élete legnagyobb boldogságának tartaná, ha megkérnéd a kezét. Az utazás során majd találkozol vele.

Hanno szemében halvány érdeklődés jelent meg. Miféle szálakat szőhetett az édesanyja a háta mögött?

– Ismerem a hölgyet? Áruld el a nevét, légy szíves!

Alice asszony egy pillanatig tétovázott, mintha nem lenne egészen biztos a dolgában, ám aztán elszántan kihúzta magát.

– Hilda Lucknow bárókisasszonyról van szó.

Hannónak bíborvörös lett a homloka.

– Mama, ezt nem gondolhatod komolyan! – kiáltotta felháborodottan.

Édesanyja tökéletesen nyugodt maradt.

– Hogyne gondolnám! Ne felejtsd el, hogy a bárókisasszony milliós örökség várományosa.

A fiatalember értetlenül meredt az édesanyjára.

– Nem, mama, akkor sem gondolhatod komolyan, hogy az a sajnálatra méltó, beteges bárólányka legyen a feleségem. Képtelenség!

– Ne butáskodj már, Hanno! Még egyszer nem kínálnak fel neked ilyen ragyogó partit. A bárókisasszony rajongva szeret és eltökélte, hogy a feleséged lesz.

Hanno határozottan megrázta a fejét.

– Nem vagyok az a fajta férfi, aki szó nélkül tűri, hogy megnősítsék, főleg ha ilyen szánni való ifjú hölgyet választottak neki. A te jó érzésed megengedné, hogy a fiadnak ilyen nővel kelljen együtt élnie?

Alice asszony közönyösen vállat rándított.

– Egy férfi mindig úgy alakítja az életét, ahogyan akarja – mondta aztán szelíd hangon. – Akkor is, ha nős. A bárókisasszony pedig teljes szabadságot biztosít majd neked.

A fiatalember arca idegesen megrándult. Még soha nem hallotta így beszélni az édesanyját. Szavai mélységesen bántották.

– Ezt meg hogy érted, mama? – kérdezte majdnem gorombán.

– Istenem, nem vagy már gyerek! Pontosan tudod, hogyan értem. Vagy azt gondolod talán, nem vettem észre, hogy túlságosan elkötelezted magad a szép Susanna Korff grófnénál? Éles a szemem, fiam, és nagyon jól tudom, hogy a grófné nem véletlenül tartózkodik a közelünkben élő rokonainál. Felbukkanása összefügg azzal, hogy te éppen Felső-Lankwitzban töltöd a szabadságodat.

Hannónak arcába szökött a vér.

– Na de mama! – Ez volt minden, amit sikerült kinyögnie.

Édesanyja csendre intette.

– Nem kell többet mondanod. Tudom, amit tudok. Az olyan heves vérmérsékletű szépasszonyok, mint amilyen a grófné, mindig rajonganak valakiért, ha egy öregember mellett kell élniük. Susanna most éppen érted rajong. Semmi nem változna, ha elvennéd a bárókisasszonyt.

A fiatalember felháborodott.

– Kezd kínossá válni a beszélgetésünk, mama.

– Rendben van, nem beszélek többet erről. Kizárólag a javadat akartam, és azt hittem, hála lesz érte a jutalmam.

– Sajnálom, hogy csalódást okoztam, anyám. Ám ha ismernél, tudnád, hogy soha nem kötnék ilyen házasságot. Talán jobb lett volna, ha papa idejekorán figyelmeztet, és őszintén beszél a helyzetünkről. Ő azonban vidámra színezte a szomorú valóságot. Ha nem teszi, valószínűleg nem élek ilyen könnyelműen. Meglehet, még ahhoz is lett volna erőm, hogy megembereljem magam. Bárcsak legalább Joachim bácsi óvó szavára hallgattam volna!

Édesanyja arcára gyűlölet ült ki.

– Talán még nem késtél le arról, hogy megalázkodj előtte, és a jóindulatáért esedezz – gúnyolódott. – Az lenne csak számára a diadal! Nekem viszont elhiheted, hogy egy árva garast sem kapnál tőle. Erről jó előre gondoskodott az az örökségvadász perszóna.

A fiú egy darabig a földre szegezte a pillantását, aztán nyugalmat kényszerítve magára így felelt:

– Igazságtalan vagy Liával. Nincs bizonyítékunk arra, hogy rászolgált erre a megbélyegzésre.

– Miért, talán nem őt tette meg kizárólagos örököséül Joachim bácsikád?

– De, őt, mivel szereti, bennem pedig nem bízik. Úgy véli, Alsó-Lankwitz jobb kezekben lesz nála, mint nálam. Lehet, hogy igaza van. Ne csapjuk be tovább önmagunkat, mama! Azt hiszem, felelőtlenül gazdálkodtunk.

Alice asszony arca egy pillanatra mintha bűntudatról árulkodott volna, ám aztán durcásan hátravetette a fejét.

– Továbbra is úgy gondolom, hogy minden jóra fordulna, ha hajlandó lennél elvenni egy gazdag lányt. Még nincs késő. Egyetlen szavad megmenthet bennünket, és élhetjük tovább az eddigi életünket. Kérd meg a bárókisasszony kezét!

Hanno most először nézett bíráló szemmel az édesanyjára. Eddig édesapja befolyása alatt állt, és fenntartás nélkül csodálta az elegáns szépasszonyt. Ebben a percben úgy érezte, lehullt a hályog a szeméről, és mélységesen lesújtva távozott az anyjától.

♣ ♣ ♣

Von Lankwitz báróné nem mondott le az utazásról. Eladta néhány ékszerét, hogy az árából fedezze a költségeket. Hanno vegyes érzésekkel figyelte édesanyja úti előkészületeit. Amikor Alice asszony bőröndjeivel és komornájával a pályaudvarra indult, szokatlanul hűvösre sikeredett a búcsújuk.

A fiatalember néhány napig tartotta magát az elhatározásához. Órákon át görnyedt az üzleti könyvek fölött, tanácskozott az intézővel, és szemlét tartott a földeken meg az erdőn.

A hét közepe táján aztán nyomasztani kezdte az egyedüllét. Intézőjük folyton komoly arca felért egy néma szemrehányással, ő pedig másféle arcok látására vágyott. Végül úgy döntött, hogy átlovagol a szomszéd birtokra.

– Egy órára átugrom Bornheimba – közölte kurtán az intézővel, aki kérdőn nézett rá.

Már a lovaglástól jobb kedvre derült. Átvágott a parkon, és éppen ráfordult az udvarházhoz vezető útra, amikor vidám nevetés hangjait hozta felé a szél. A kúria előtti pázsiton jókedvű társaság labdázott. Korff grófné, két unokahúga, Molly és Dolly von Bornheim, a szép, szőke testvérek vőlegényei az egyik szomszédos bírtok ifjú tulajdonosai, a közeli helyőrség egyik ulánustisztje és néhány másik vendég nagy szorgalommal gyakorolt egy újfajta labdajátékot.

A társaság örvendezve fogadta Hanno von Lankwitzot. Susanna grófné szeme felcsillant, amikor meglátta. Természetesen azonnal bevonták a játékba, s a vidám hölgyek és urak között hamar megfeledkezett otthoni gondjairól. Újra a régi féktelenséggel tréfálkozott és kacagott.

A játék befejezése után a vendégek az udvarház teraszára vonultak teázni. Hanno és Susanna kissé lemaradt tőlük. Egy buján virágzó rózsabokor előtt a grófné megállt, és óvatosan körülkémlelt, hogy hallják-e őket.

– Miért jött át ilyen sokára, Hanno?

– Igen kellemetlen üzleti ügyek tartottak távol – felelte a férfi.

– Mikor indulnak útra az édesanyjával? – terelte másra a szót Susanna anélkül, hogy Hanno gondjai felől érdeklődött volna.

– Nem tartok az édesanyámmal, grófné. Ő már elutazott, én pedig a szabadságom leteltéig itt maradok.

Az asszony szeme felragyogott.

– Igazán? És miért változtatta meg a tervét?

– El kell mondanom, grófné?

– Kíváncsi vagyok rá.

– Nos, azért, mert kegyed itt van Bornheimban. Elment a kedvem az utazástól, miután édesanyám elárulta, hogy az utazás alatt meg kíván nősíteni. Úgymond egészen véletlenül találkoznom kellett; volna egy gazdag örökösnővel, akit a mama kiszemelt számomra.

– Hogy mik vannak! – kiáltott fel felindultan a grófné.

A fiatalember megragadta a kezét.

– Egyedül engedtem el az édesanyámat, Susanna, noha... Felső-Lankwitz-ban igen rosszul állnak a dolgok. Talán okosabb lett volna, ha megragadom a lehetőséget. Előbb vagy utóbb csak egy pénzt hozó házasság mentheti meg a birtokunkat.

– Rám nem is gondol, Hanno?

– Maga nem szabad, Susanna, ahogyan én sem leszek az, ha majd el kell adnom magam. Ez azonban nem számít, hiszen ön sem így, sem úgy nem lehet az enyém.

– Ne emlékeztessen a láncaimra, Hanno! Egy szép napon talán... De hagyjuk a jövőt! A jelen a miénk, és a jelen gyönyörű.

Az asszony ígéretes pillantása elárulta a fiatalembernek, hogy nem csak könnyed flörtre gondol. Ami benne izzik, az valódi szenvedély.

– Igaza van, Susanna, a jelen a miénk. Holnap biztosan átjövök megint, és remélem, egyedül találom a parkban, a pavilonnál. Ott lesz?

A grófné bólintott.

Ebben a pillanatban Dolly von Bornheim lépett oda hozzájuk.

– Gondolom, a rózsák metszéséről tart éppen előadást Susannának, von Lankwitz úr. Közben pedig megfeledkeznek a teáról és a társaságról.

Hanno elnézést kért a grófné és a maga nevében, aztán felkísérte a hölgyeket a teraszra, ahol éppen felszolgálták a teát.

A grófné ügyesen úgy rendezte, hogy a többiekétől kissé távolabb álló asztalnál foglalhasson helyet Hannóval. A kisebb csoportok élénk társalgásba kezdtek. Tréfás megjegyzések röpködtek az asztalok között, és újra meg újra nevetés harsant fel. Egyszer csak azonban

mindenki elnémult. Patadobogás hangzott fel, kocsikerekek csikorogtak a frissen leszórt kavicson, és a következő pillanatban az alsó-lankwitzi hintó gördült a terasz elé.

A vendégek kellemesen meglepődtek. Többségük felállt, és előrement a lépcsőig. Molly és Dolly lesietettek, hogy üdvözöljek szívbéli jó barátnőjüket, Kornélia von Reinachot és a nagybátyját.

– Hát ez pompás, Lia! A legjobbkor érkeztetek, hogy együtt teázzatok velünk – mondta Molly vidáman.

Lia tekintete végigsuhant a teraszon.

– Vendégeitek vannak? Remélem, nem zavarunk.

Molly megrázta a fejét.

– Hogy gondolhatsz ilyet? Nagyszerű, hogy végre megint magaddal hoztad a nagybátyádat. Amíg ápoltad, alig láttunk. Vidám társaságba kerültök, csupa ismerős közé. A jegyeseink vannak itt, leghűségesebb tisztelőd, Georg unokabátyánk, aztán Susanna unokatestvérünk és a Romberg nővérek. Más nincs. Azaz mégis! Hanno von Lankwitz, az unokafivéred.

Dolly felkacagott.

– Hannót egyelőre elhallgathattad volna, Molly. Hiszen tudod, hogy a felső- és az alsó-lankwitziak tisztelettel kitérnek egymás útjából. Lián máris látszik, hogy a legszívesebben most azonnal elmenekülne.

Lia valóban megtorpant, amikor megtudta, hogy Hanno is itt van. Ám gyorsan összeszedte magát, és mosolyogva megcsóválta a fejét.

– Bár nem keressük a másik társaságát, arra azért nincs okunk, hogy kerüljük egymást – mondta barátságosan.

A két csinos szőkeségnek be nem állt a szája, miközben magukkal húzták a barátnőjüket. Kornélia a maga higgadt módján, kedvesen üdvözölte a grófnét. A Bornheim testvéreken keresztül hozzá is évek óta barátság fűzte.

– Örülök, hogy látlak, Susanna. Hosszabb ideje Bornheimban vagy már?

– Majdnem két hete, Lia. Rég meglátogattalak volna, de hallottam nagybátyád betegségéről, és attól tartottam, hogy esetleg zavarnék – felelte a grófné ugyancsak kedvesen.

– Istennek hála, Joachim bácsi újra jól van. Remélem, mihamarabb pótolod az elmulasztott látogatásodat. Meddig maradsz?

– Néhány hétig még biztosan.

Liát mindenfelől szívélyesen üdvözölték, egyedül Hanno von Lankwitz várta a széke mögött állva, hogy közelebb érjen hozzá. Csak akkor köszöntötte udvariasan, bár kissé tartózkodón. A lány ugyanígy viszonozta a szavait.

Joachim von Lankwitz közben körbejárta a vendégeket, és ő is odaért az unokaöccséhez.

– Megint szabadságot kaptál, Hanno? Avagy végleg levetetted az uniformist? – kérdezte, és kezet nyújtott a fiatalembernek.

– Szabadságon vagyok, Joachim bácsi – felelte Hanno látszólag vidáman, ám nem azzal az öntelt magabiztossággal, amivel egyébként az idős úrral szemben viseltetett.

– Pedig már örültem, hogy végre kezedbe veszed a gyeplőt Felső-Lankwitzban.

– Nem olyan sürgős az, bácsikám, kurtanemes bármikor lehetek még.

Hetyke válasza ellenére Hannónak az a kellemetlen érzése támadt, hogy nagybátyja komoly, vizslató tekintete előtt le kell sütnie a szemét. „Olyan vagyok, mint egy nebuló, akinek vaj van a fején” – gondolta.

– Te tudod – felelte Joachim von Lankwitz bosszúsan, és faképnél hagyta az unokaöccsét.

A nagybátyjával folytatott kurta beszélgetés elrontotta Hanno hangulatát. Visszaült a grófné mellé, de alig szólalt meg, és nagyon szétszórt lett. Nem akarta, mégis állandóan Joachim bácsit kereste a tekintete. „Segítene-e, ha bizalmasan elmondanám neki, hogy beláttam, Felső-Lankwitzban véget kell érnie a pazarlásnak?” – töprengett magában. Észrevette, hogy nagybátyja még mindig nagyon sápadt. Tudta, hogy sokáig nyomta az ágyat.

Lia gyengéd gondoskodással vette körül gyámapját. Karosszéket tolt oda neki egy szélvédett helyre, aztán a szája íze szerint elkészítette a teáját.

Hanno mindezt látta, és önkéntelenül megragadta valami Lia lényében. Azon kapta magát, hogy a tekintetét keresi, szeretne

belenézni tiszta, őszinte szemébe. Hiába fáradozott azonban, a lány hűvösen és büszkén átnézett rajta.

„Örökségvadász” – hasított egyszerre Hannóba a csúnya szó, és tiltakozón megrázta a fejét. Nem, Lia Relnach nem örökségvadász. Ehhez nem férhet kétség.

Most először tűnt fel neki, hogy a társaságbeli fiatal férfiak buzgón keresik Lia közelségét. A legtöbbször Georg von Bornheim felejtette rajta a szemét. A lány ezenközben mindenkivel ártatlanul, elfogulatlanul viselkedett, csak Hannóhoz nem szólt egyetlen szót sem.

A fiatalember nem vette észre, hogy Lia tekintete időnként őt keresi. Ilyenkor mindig nagyot dobbant a szíve. Szemet szúrt neki, hogy Hanno szinte kizárólag csak Susanna grófnéval beszélget. Egyszer azon kapta őket, hogy szenvedélyes pillantást váltottak. Nem értette, miért támadt ettől kellemetlen érzése. Elvégre nem ez az első alkalom, hogy flörtölni látja Hannót. Soha nem állja meg, hogy ne udvaroljon egy szépasszonynak.

Lia mélyet sóhajtott. Miért gondolkodik egyáltalán ezen? Hanno von Lankwitz semmit nem vesz komolyan, mindig csak játszik. A lány ettől furcsa módon megkönnyebbült. Amíg Hanno csupán játszik az asszonyokkal, addig ő nyugodt lehet. Mit érez azonban majd akkor, amikor egy szép nő mély és komoly érzéseket ébreszt a férfiban?

Egy pillanatra lehunyta a szemét, amikor idáig jutott a töprengésben, mintha attól tartana, hogy olyasmit kell látnia, ami fájdalmat okoz neki. Aztán erőnek erejével másra gondolt, és megint Georg von Bornheim felé fordult, aki egyfolytában szóval tartotta.

♣ ♣ ♣

Hanno másnap hiába várt Susannára. A szépasszony nem jött el, így a fiatalember rosszkedvűen hazaindult. Otthon levél várta a grófnétól.

„Kedves von Lankwitz Úr!

Ma reggel váratlanul megérkezett a férjem, és egészen addig itt marad, amíg vissza nem térek vele Berlinbe. Reméljük, hamarosan újra láthatjuk Önt Bornheimban.

Szívélyes üdvözlettel:

Susanna Korff”

Hanno most már tudta, miért nem jött el a grófné a találkára. Nem volt igazán csalódott. Egyre kínosabbnak érezte a flörtjüket. Susanna sokkal komolyabban veszi a kapcsolatukat, mint amennyire ő szeretné.

Szegény grófné! Egy vagyontalan katonatiszt árvájaként cseppet sem irigylésre méltó ifjúkora volt a rokonainál, amíg Korff gróf udvarolni nem kezdett neki. Örömmel mondott igent a nála sok évvel öregebb férfinak, aki kiszabadította kicsinyes viszonyai közül, és csillogó életet ígért neki. A ragyogó körülmények azonban nem tették boldoggá. Gyorsan megszokta a fényűzést, és nagyon hamar többre, másra vágyott. Férje iránt kezdettől fogva semmit nem érzett, ráadásul kiderült róla, hogy kellemetlen, a kákán is csomót kereső ember, aki irigyli felesége fiatalságát, és minden lépését féltékenyen figyeli.

Susanna úgy érezte, eljött az ő ideje, amikor Hanno von Lankwitz felbukkant az életében. Menthetetlenül beleszeretett. Ami a fiatal katonatisztnek könnyed flört volt az, a grófné számára végzetes szenvedély lett. Hanno túl későn vette észre, hogy az asszony többet vár tőle ártatlan játéknál. A legszívesebben visszakozott volna, a grófné azonban nem eresztette.

♣ ♣ ♣

Hanno von Lankwitz egy hét múlva reggelizés közben átnézte a postát. Elsőként édesanyja rövid levele akadt a kezébe. Alice asszony megírta, hogy az egyik előkelő svájci fürdőhelyen összetalálkozott Lucknow bárónővel és annak leányával, s ismét megpróbálta rábeszélni a fiát a bárókisasszonnyal kötendő frigyre.

A fiatalember bosszúsan az asztalra dobta a levelet, és sorra vette a többi küldeményt. Azokban sem lelte azonban örömét. Mint mostanában mindig, ezúttal is kizárólag fizetési felszólítások és számlák érkeztek.

Mihez kezdjen ilyen levert hangulatban? Lovagoljon át Bornheimba? Korff gróf a száját húzogatja, ha meglátja, Susanna pedig mindig szűkszavú és kelletlen a férje társaságában. Nemigen

derítené jobb kedvre a látogatás, ám azt sem bírja sokáig, hogy egyedül gubbasszon idehaza. Hirtelen elhatározással kiadta az utasítást, hogy nyergeljék fel a lovát.

Sebes vágtában indult útnak. Eleinte a friss tavaszi illatokat árasztó erdőn át, aztán a Felső- és Alsó-Lankwitzot elválasztó mezőkön és réteken keresztül lovagolt. Ma a szokottnál is jobban szemet szúrt neki, hogy az alsó-lankwitziak sokkal eredményesebben művelik a földeket. „Még egyszer beszélnem kell Brandnerral, hogy nem tehetnénk-e mégis valamit!” – gondolta.

Lassúbb ügetésre fogta a lovát, és eltűnődve haladt tovább az erdei ösvényen. Ez a vidék már Alsó-Lankwitz erdészetéhez tartozott. A pompás faállományt még az elmúlt éjszaka vihara is hiába próbálta megrongálni. Alig hagytak rajta nyomot a heves széllökések.

Hanno hirtelen megállította a lovát, és a bokrok között kilesett a tisztásra, ahonnan jól ismert hang ütötte meg a fülét. Munkások csapata serénykedett az erdő szélén, ahol a vihar erősebben garázdálkodott. Az emberek között, kecses sárga lova mellett Reinach kisasszony állt, és utasításokat adott a munkásoknak.

Hanno a lehajló ágak alól lenyűgözve figyelte Liát. Csodálta határozottságát, a hozzáértését, és sokáig nem bírta róla levenni a szemét. Aztán hirtelen elhatározással a tisztáson sürgölődő munkások felé irányította a lovát.

– Jó reggelt, Lia! – köszönt, amikor közelebb ért.

A lány összerezzent, és a fiatalember felé fordult, aki üdvözlésül megemelte a lovaglósapkáját, és furcsán csillogó szemmel nézett rá.

Lia halványan elpirult, de sikerült hűvös és nyugodt arcot mutatnia.

– Jó reggelt, Hanno! – felelte, és gyorsan felhúzta a kesztyűjét.

A lova mellé lépett, és odaintette az egyik munkást, hogy segítsen nyeregbe szállnia. Hanno azonban addigra már leugrott a lováról, és fürgén ott termett mellette.

– Engedje meg, hogy a szolgálatára legyek!

Lia habozva tette a lábát a férfi odatartott tenyerére. Hanno erőteljes mozdulattal felemelte, és a kezébe adta a kantárt. A lány kurtán, ám udvariasan megköszönte a segítséget.

– Hazafelé tart, Lia? – kérdezte a fiatalember, és ő is nyeregbe pattant.

– Igen – hangzott a szűkszavú felelet.

– Megengedi, hogy önnel tartsak, amíg elválnak útjaink?

A lány szája alig észrevehetően megrándult.

– Nem szeretném feleslegesen igénybe venni az idejét.

Hanno oldalról fürkésző pillantást vetett Lia félrefordított arcára.

– Ezt értsem úgy, hogy terhesnek találja a társaságomat? – kérdezte.

A lány megvonta a vállát.

– Terhesnek? Ó, nem! Csupán fel szeretném menteni az udvariasság kellemetlen kötelezettsége alól.

A fiatalembert bosszantotta a rideg elutasítás. Nem szokta meg, hogy a nők nemet mondjanak neki, de uralkodott magán.

– Figyeltem az imént – mondta. – Öröm volt látni azt az ifjonti erőt, amellyel az embereivel együtt felállította a meghajolt tölgyfát.

– Kár, hogy én nem vettem észre magát. Elkelt volna még egy kis segítség.

Hanno egy pillanatig elképedve nézett a lányra, aztán elnevette magát. Üde nevetését Lia akarata ellenére megnyerőnek találta.

– Ez bizony eszembe sem jutott.

– Miért, ha eszébe jut, akkor talán segít?

– Hogyne, természetesen. Kételkedik benne?

– Úgy bizony – felelte a lány őszintén.

– Felettébb kedvezőtlen fényben tűnhettem fel eddig ön előtt.

Lia nem felelt, csak vállat vont. A férfi is hallgatott. Rövid idő után végül a lány törte meg a csendet.

– Minek ez az egész, Hanno? Azt hiszi, talán nem tudom, hogy igen kevés rokoni érzést táplálnak irántam Felső-Lankwitzban? Azzal is tisztában vagyok, hogyan vélekedik rólam az édesanyja.

A fiatalember összerezzent.

– Ki mondta magának, hogy én osztom édesanyám véleményét? – kérdezte, és a lány büszke arcába nézett. Fájt neki, hogy az anyja csúnyán megbántotta Liát. – Távolról sem értek egyet vele. Becsületszavamra! – tette hozzá nyomatékkal.

Lia lassan ráemelte a tekintetét. Szemében különös kifejezés jelent meg. Ajka kissé remegett, amikor bizonytalan hangon megszólalt:

– Köszönöm, hogy hisz bennem. Bárcsak bebizonyíthatnám, mennyire távol áll tőlem, hogy olyan örökség megszerzéséért fáradozzam, amelyre önnek sokkal több joga van, mint nekem! Most azonban elválnak útjaink. Sietek, mert már otthon kellene lennem, jó napot!

Mielőtt az ifjú von Lankwitz egy szót is szólhatott volna, a lány már elvágtatott.

♣ ♣ ♣

Hannót megint kellemetlen hír várta odahaza. Írásban közölték vele, hogy a Felső-Lankwitzot terhelő jelzálogok közül már a harmadik is lejárt. Az újabb csapás felkészületlenül érte, akárcsak az intézőt, akihez tanácsért fordult.

– Mondja meg, kedves Brandner, mit tegyek! Kihez fordulhatnék?

Az intéző arca elkomorult.

– Kemény dió ez, báró úr! Az első két jelzálog is erősen megterhelte a birtokot. Már csak ez hiányzott!

Hanno erősen törte a fejét. Kitől kérhetne segítséget? Soha nem érezte még magát ennyire bizonytalannak.

Az intéző felsorolt néhány nevet, akihez talán fordulhatnának, ám látszott rajta, hogy maga sem bízik a sikerben. A fiatal báró elbátortalanodva köszönt el tőle.

A következő napok nagy izgalomban teltek, Hanno egyik ajtón a másik urán kopogtatott, hátha talál valakit, aki vállalja az esedékes jelzálog kifizetését. Mindenütt csak sajnálkozó vállvonogatás volt a válasz. Mindenki azt mondta, amit Brandner intézőtől már tudott, Felső-Lankwitz jelentősen meg van már terhelve az első két jelzáloggal, és a bírtok közel sem ér annyit, mint fénykorában.

Hanno írt az édesanyjának, és röviden vázolta a veszélyessé vált helyzetet. Válaszul azonban nem vigasztalás érkezett, hanem csupán egy rövid levél.

„Azonnal utazz ide, és kérd meg a bárókisasszony kezét! Tárt karokkal fogadnak majd. Más kiutat nem látok.”

A fiatalember egyszeriben idegennek érezte az édesanyját. Az általa kínált megoldást visszataszítónak találta.

Ahogy ott állt, még mindig a levéllel a kezében, hirtelen eszébe jutottak Brandner intéző aznap reggeli szavai. „Keresse fel a nagybátyját! Rosszabb nem történhet, mint hogy ez az út is feleslegesnek bizonyul, akárcsak az összes eddigiek. Akkor legalább elmondhatja, hogy mindent megpróbált.”

Hanno sokáig vívódott. Ezt az utat érezte a legnehezebbnek és a leginkább kilátástalannak. Az utóbbi napokban azonban megtört a büszkesége, és végül úgy döntött, hogy átlovagol Alsó-Lankwitzba.

Kornelia von Reinach a virágos verandán állt, és Joachim bácsit várta, aki még nem került elő szokásos ebéd utáni szunyókálásából. Nem vette észre Hannót, és összerezzent, amikor az inas odalépett hozzá.

– Nagyságos kisasszony, az ifjú von Lankwitz báró éppen most érkezett, és a méltóságos úrral kíván beszélni.

Lia pillanatnyi tétovázás után válaszolt.

– Vezesse ide von Lankwitz urat! A bácsi mindjárt itt lesz.

Az inas elsietett. Egy perc sem telt bele, és Hanno már ott volt a verandán. A lány megijedt, amikor meglátta sápadt arcát.

– Bocsásson meg, ha zavarom, Lia! Joachim bácsival szeretnék beszélni – mondta a fiatalember, miután udvariasan meghajolt.

A lány nyugalmat kényszerített magára.

– Kérem, foglaljon helyet egy kicsit, Hanno! Mindjárt szólok a bácsinak.

Az ifjú báró köszönete jeléül újra meghajolt, és leereszkedett az egyik nádfotelba. Nyugtalan tekintete követte az elsiető karcsú teremtést. Hogyan fogadja majd vajon Joachim bácsi a látogatását?

Lia éppen a verandáról nyíló tágas termen készült keresztülvágni, amikor szembetalálkozott a nagybátyjával.

– Hova-hova ilyen sietősen? – kérdezte az öregúr csodálkozva.

– Hozzád indultam, bácsikám, hogy jelentsem, Hanno épp most érkezett, és beszélni szeretne veled.

Az idős úr vizslatón nézett Liára, aztán gyengéden megsimogatta sápadt arcát. A veranda küszöbén megállt egy pillanatra, és meglepetést színlelt.

– Micsoda ritka vendég! Te itt, Hanno, Alsó-Lankwitzban? Ez már-már történelmi jelentőségű esemény!

A fiatalember felemelkedett ültéből.

– Sürgős ügyben szeretnék beszélni veled, Joachim bácsi – mondta szemlátomást izgatottan.

Az öregúr kezet nyújtott neki, és a nádfotelra mutatott, amelyben Hanno eddig várakozott.

– Vagy úgy! Néhány percig mindenképpen türelemmel kell lenned, amíg Lia kávét hoz nekünk. Annyi időd csak van?

Az ifjú báró egyetértően meghajolt. Elszorult a torka, és szótlanul körülnézett. Mióta is nem járt Alsó-Lankwitzban? Évek teltek el azóta. Mégis úgy érezte, mintha tegnap lett volna. Itt semmi nem változott.

Kávézás közben az urak alig váltottak szót. Lia, aki kedvesen kiszolgálta őket, újra és újra néma kérleléssel nagybátyjára emelte a tekintetét.

Joachim bácsi pontosan tudta, mire kívánja rávenni az esdeklő szempár. A lány ugyanis azonnal felkereste, amint a napokban meghallotta, hogy Hanno igen nehéz helyzetbe került.

– Ha eljön hozzád, hogy a tanácsodat és a segítségedet kérje, ne küldd el, bácsikám! Ne engedd, hogy tönkremenjen, hiszen ő is csak Lankwitz.

Hanno úgy érezte, egész örökkévalóság telt el, mire a nagybátyja letette végre a kávéscsészéjét.

– Menjünk be a dolgozószobámba! – fordult a fiatalemberhez. – Ott senki nem zavar bennünket.

A dolgozószobában Joachim von Lankwitz unokaöccse elé tolta a szivar-dobozt, és az egyik fotelra mutatott.

– Köszönöm, de most nem gyújtok rá, Joachim bácsi – mondta Hanno, miután leült.

– Ahogy gondolod. Én azért engedelmeddel elszívok egy szivart, mint kávézás után mindig.

– Miattam ne zavartasd magad!

Az idős úr rágyújtott, aztán leült látogatójával szemközt.

– Halljam, mi járatban vagy, fiam!

Hanno nagy levegőt vett.

– Nem volt könnyű arra az elhatározásra jutnom, hogy hozzád forduljak az ügyemmel. Mindent megpróbáltam már, és valamennyi lehetséges lépést megtettem, de semmire sem jutottam. Így hát nehéz szívvel nagy kérést kell előadnom neked. Már a harmadik jelzálog is lejárt Felső-Lankwitzra. Őszig elő kell teremtenem a pénzt. Átvállalnád a jelzálogot, Joachim bácsi?

Az idős von Lankwitz heves mozdulattal elhessegette maga elől a szivarja füstjét, és metsző pillantást vetett Hannóra.

– Valóban ennyire könnyelműnek tartasz, fiam? El tudod képzelni rólam, hogy feneketlen kútba dobálom a pénzemet? Te éppúgy tisztában vagy azzal, mint én, hogy Felső-Lankwitz a helyzet jelenlegi állása szerint már az első két jelzáloggal is súlyosan meg van terhelve. Várható volt, hogy a harmadikat is hamarosan felmondják. Amikor mintegy tíz évvel ezelőtt felvettétek a kölcsönt, Felső-Lankwitz még sokkal többet ért. Sajnálom a kölcsönadót, hiszen aligha jut a pénzéhez. Végső esetben elárvereztetheti a birtokotokat, de a harmadik jelzálog kiegyenlítésére akkor sem marad már semmi. Láthatod, pontos áttekintésem van a helyzetről. Megtakaríthattad volna magadnak ezt az utat, amit nyílván igen-igen nehéz volt megtenned.

Az öregúr nyugodtan és tárgyilagosan beszélt, csak világoskék szeme csillogott élénken.

Hanno összeszorította a száját, aztán színtelen hangon így szólt:

– Te voltál az utolsó reményem, Joachim bácsi. Most már belátom, igazad volt, amikor óva intettél. Felelőtlen és könnyelmű voltam, s eleresztettem a fülem mellett a figyelmeztetéseidet. Nem hittem el ugyanis, hogy valóban olyan rosszul áll a szénánk. Csak az utóbbi időben ismertem meg a teljes igazságot, de elkéstem. Semmit sem akarok szépíteni, és nem keresek kibúvókat, de amióta az eszemet tudom, mi mindig nagy lábon éltünk. Most úgy érzem magam, mint az alvajáró, akit hirtelen felkeltenek, és elképedve látja, hogy szédítő szakadék tátong előtte, amibe könyörtelenül alá kell zuhannia, ha senki nem nyújtja ki felé a kezét. Akkor sem teszed meg, ha esedezve kérlek rá? Szavamat adom, hogy ezentúl minden másként lesz. A legmesszebbmenőkig visszafogom magam, és mamát is megkérem, hogy tegyen így. Segíts rajtam, Joachim bácsi! Már csak te segíthetsz.

Hanno nagyot sóhajtva elhallgatott, és esdeklőn nézett a nagybátyjára.

„Kár, nagy kár, hogy így elrontották ezt a fiút. Az én kezem alatt sokkal többre vitte volna” – gondolta az idős úr.

– Ha most segítenék rajtad, akkor nagyon hamar minden a régi mederben folyna megint. Túlságosan könnyelmű vagy ahhoz, hogy ilyen hirtelen megváltozz. Nem, nem, fiam, ehhez nincs meg benned az erő. Egyedül semmiképpen sem járnál sikerrel. Csakis akkor, ha egy erős kezű ember vezetne az utadon, aki édesanyádat is megakadályozná az eszeveszett pazarlásban. Egyébként ő mit szól mindehhez?

– Mama nincs itthon. Egy svájci fürdőhelyen pihen.

Joachim von Lankwitz haragosan felnevetett.

– Jellemző! Megírtad neki, hogy állnak a dolgaitok?

– Igen, Joachim bácsi.

– És? Mit válaszolt?

– Arra kért, hogy utazzam utána. Lucknow báróné és a leánya társaságában tartózkodik. Amit most mondok, azt a legszigorúbb diszkrécióval kezeld, kérlek. Mama és a báróné azt eszelték ki, hogy elvetetik velem a bárókisasszonyt, aki közismerten milliomos. Az ifjú hölgy egyetért velük.

Az idős úr arcán vadul rángatóztak az izmok, a szeme villámokat szórt.

– Lucknow bárókisasszony lenne édesanyád újabb zseniális ötlete? Ha ilyen remek kilátásaid vannak, nem értem, miért tetted meg hozzám ezt a kellemetlen utat ahelyett, hogy azonnal vonatra ültél és odasiettél volna hozzájuk.

Hanno csodálkozva nézett a nagybátyjára.

– Ismered a bárókisasszonyt, Joachim bácsi?

Az öregúr elnyomta a szivarját a hamutartóban.

– Igen, ismerem.

A fiatalember tágra nyílt szemmel, komolyan nézett rá.

– Ha ismered, nyilván megérted, miért nem választhatom ezt a megoldást. Akkor már inkább követ török.

Az idős báró szigorú arca megenyhült.

– Szóval inkább követ törnél. Gondolom, odaát, Amerikában. Nem megy az olyan könnyen, fiam. Abba is bele kell tanulni.

Hanno felemelkedett, és kihúzta magát.

– Nem vagyok tréfás kedvemben, Joachim bácsi.

– Azt hiszed, tréfálok? Ó, nem, ahhoz én még nálad is kevesebb kedvet érzek. Nekem sem közömbös, kalapács alá kerül-e Felső Lankwitz, vagy sem. Úgyhogy ülj vissza szépen!

A fiatalember eleget tett a felszólításnak.

– Tehát semmilyen feltétellel nem vagy hajlandó segíteni rajtam, Joachim bácsi?

Az öregúr kis ideig elgondolkozva nézett maga elé, aztán felemelte a fejét.

– Bizonyos feltételekkel talán, még egyszer mondom, talán hajlandó lennék kiváltani a jelzálogot. Teljesítened kellene a feltételeimet, mert megítélésem szerint csak így garantálható, hogy Felső-Lankwitz újra az legyen, ami volt.

Hanno szemében halvány remény csillant meg.

– Mik lennének azok a feltételek, Joachim bácsi?

Nagybátyja ismét eltűnődött kicsit, majd felemelkedett, és a fiatalember elé lépett.

– Elmondom, miféle feltételeket támasztok. Előbb azonban add a becsületszavadat arra, hogy amit most hallasz, az köztünk marad, bárhogyan is döntesz végül!

Hanno bizakodóan nézett fel a nagybátyjára.

– Becsületszavamra úgy lesz!

– Rendben van. – Joachim von Lankwitz közelebb húzta a fotelját a fiatalemberéhez, aztán leült. – Jól figyelj hát! A következő feltételeket támasztom. Először is azonnal leszerelsz, mert vidám katonaéleted túlságosan sok pénzt nyel el. Másodszor kötelezed magad, hogy édesanyádnak személyes szükségletei kielégítésére havi járadékot folyósítasz. Az összeget én határozom meg, és egy petákkal sem kaphat többet. Harmadik feltételem, hogy nősülj meg, méghozzá unokahúgomat, Kornélia von Reinachot vedd feleségül.

Az utolsó szavak hallatán Hanno felugrott a foteljából.

– Joachim bácsi!

Az idős úr csitítóan a karjára tette a kezét.

– Hallgass végig! Alapos okkal támasztom éppen ezt a három feltételt. Szívemen viselem Felső-Lankwitz sorsát, különben bele sem kezdtem volna ebbe a beszélgetésbe. Azt sem szeretném, ha te tönkremennél. Könnyelműen élsz ugyan, de alapjában véve jóravaló fickónak tartalak. Hosszú évekig tehetetlenül kellett végignéznem, hogy egyre rosszabb lesz nálatok a helyzet. Ez nagyon fájt, és rettenetesen haragudtam rád. A javadat akarom, bár Liát tettem meg általános örökösömnek. Neki van akaratereje, és mindig céltudatosan teszi a dolgát. Hiszem, hogy lehet még belőled valaki, ha ő lesz a feleséged. Egy okos, dolgos asszony komoly támasza az urának, ahogyan a lusta és buta tönkreteheti. Ha Lia lenne Felső-Lankwitz úrnője, a támogatásommal újra felvirágozhatna az a birtok. Akkor azzal a boldog tudattal távozhatnék ebből az árnyékvilágból, hogy Felső- és Alsó-Lankwitz egy szép napon majd megint egyesül, s a Lankwitz nemzetség sarja lesz a birtok ura, ahogyan az ősidők óta mindig is volt. Most már ismered a feltételeimet, és meghozhatod a döntésedet.

Hanno képtelen volt megszólalni, annyira felkavarták a nagybátyja szavai. Lelki szemei előtt megjelent Lia, ahogyan a minap az erdőn látta, és egyszeriben szokatlan melegség öntötte el a szívét. Egészen másként érezte magát, mint akkor, amikor azt kívánták tőle, hogy Lucknow bárókisasszonyt vegye el. Lia von Reinach erős, egészséges, gyönyörű teremtés, aki boldoggá tehet egy férfit. Nem szerelmes belé, de mindenképpen tiszteli és rokonszenvezik vele.

Nagybátyja másik két feltételét jelen helyzetében teljességgel elfogadhatónak találta. Ha Joachim bácsi nem siet a segítségére, akkor is fel kell adnia tiszti hivatását, édesanyjára pedig sokkal keservesebb sors várna a megszorításoknál.

Az idős úr nem sürgette az unokaöccsét. Hagyta, hadd gondoljon végig mindent alaposan. Még tetszett is neki, hogy nem kapott azonnal és két kézzel az ajánlatán.

A két férfi sokáig ült szótlanul egymással szemközt.

Hanno végül nagy levegőt vett, és sikerült izgatottságát legyűrve megszólalnia.

– Láthatod, Joachim bácsi, hogy kissé zavarodott vagyok. Első két feltételedet a dolgok jelen állása mellett nem nehéz teljesítenem. Az

utolsónál azonban alighanem megfeledkeztél arról, hogy egyedül nem tehetek neki eleget. Ebben a kérdésben Liának kell kimondania az első szót.

– Ez magától értetődik.

– Gondolod, hogy hozzám jönne feleségül?

Az idős úr nem válaszolt azonnal. Tudta, hogy nem szabad elárulnia gyámleánya szívének a titkát, amit talán még saját magának sem vall be. Abban sem volt biztos, hogy a megmentése érdekében Lia hajlandó lenne feleségül menni Hannóhoz.

Kis ideig rövidre nyírt, dús bajszát simogatta, aztán elszántan kihúzta magát.

– Természetesen abból indulok ki, hogy unokahúgom teljesíti a kívánságomat, miután megismerte. Kényszeríteni semmilyen módon nem fogom. A beleegyezését viszont csak akkor kell majd kérnem, ha a tiédet már megkaptam. Korábban nem is hozom szóba előtte ezt az ügyet. Előbb neked kell igent mondanod a feltételeimre. Nem kell itt és most döntened, szívesen adok néhány nap gondolkodási időt. – Joachim von Lankwitz felállt, és kezet nyújtott Hannónak. – Jelentkezz, ha elhatározásra jutottál. Házam ajtaja bármikor nyitva áll előtted.

A fiatalember némán meghajtotta magát, és elhagyta az udvarházat anélkül, hogy még egyszer találkozott volna Liával.

Három nappal később Hanno bejelentette magát a nagybátyjánál. Hamarosan ismét egymással szemben ültek Joachim von Lankwitz dolgozószobájában. A fiatalember néhány szóban előadta, hogy hajlandó teljesíteni nagybátyja feltételeit, és kész megkérni Lia kezét.

Az idős úr komoly arccal bólintott.

– Azonnal kéretem Liát – mondta.

Csengetett az inasának, és elküldte az unokahúgáért. A két férfi szótlanul állva várakozott, amíg Lia kis idő múlva megérkezett.

Szorongva, kérdőn nézett a nagybátyjára.

– Hívattál, Joachim bácsi?

Az öregúr odalépett hozzá, és megfogta a kezét.

– Méghozzá rendkívül fontos ügyben, Lia. Hanno von Lankwitz az imént megkérte tőlem a kezedet.

A lány arcából minden csepp vér kiszaladt. Kezét kiszabadította a nagybátyjáéból, emelt fővel állt a két férfi előtt, és tágra nyílt szemét Hannóra szegezte. Még soha nem látta ennyire komolynak. Vonásai érettebbek és határozottabbak lettek. Mintha éveket öregedett volna, amióta nem találkoztak.

– Nem értelek, Joachim bácsi... Ez lehetetlen! – törtek fel a szavak Lia kebléből.

Nagybátyja újra megfogta a kezét.

– Hallgass meg, gyermekem! Mindent megmagyarázok. Mint tudod, fülembe jutott, hogy Hannóra a teljes összeomlás vár, ha nem talál valakit, aki kiváltja felmondott jelzálogát. Hiába próbálkozott azonban, nem sikerült pénzt felhajtania. Utolsó útja hozzám vezetett. Segítséget kért tőlem, én pedig elutasítottam.

– Joachim bácsi! – kiáltott fel Lia rémülten.

Az idős úr csitítóan megsimogatta a kezét.

– Várj, gyermekem, még nem fejeztem be. Közöltem Hannóval, hogy csak akkor kap tőlem pénzt, ha te leszel Felső-Lankwitz úrnője. Gondolkodási időt adtam neki, és ő ma közölte velem, nagy megtiszteltetésnek tartja, hogy megkérheti a kezedet.

Hanno odalépett a lányhoz.

– Így igaz, Lia. Őszintén megvallom, soha nem lett volna merszem meg tenni ezt a lépést, ha Joachim bácsi nem bátorított volna rá. A nagylelkűségére apellálok. Alig valamit kínálhatok önnek, miközben kezében van a sorsom.

A lány lehajtott fejjel hallgatta ezeket a szavakat. Úgy érezte magát, mint akinek súlyos terhet raknak a vállára. Lassan felemelte a tekintetét, és esedezve nézett a nagybátyjára.

– Valóban ehhez a megmásíthatatlan feltételhez kötöd a segítségedet? – kérdezte csendesen.

– Igen – hangzott a határozott válasz.

Lia tehetetlen kínjában összekulcsolta a kezét. Kiolvasta Hanno szeméből, hogy ő is gyötrődik, és feszülten várja, miként dönt. Szíven ütötte, amit látott. Tudta, hogy az ifjú báró kényszer hatására kérte meg a kezét és nem szerelemből. Mélyen megsértették a

büszkeségében, és megaláztatását csak úgy enyhítheti, ha megkeményíti a szívét. Ha Hanno soha nem tudja meg, hogy érte dobog ez a szív.

Még hallgatott kicsit, aztán kihúzta magát, és fojtott hangon beszélni kezdett:

– Teljesítem a kívánságodat, Joachim bácsi. Itt a kezem, Hanno! Fogadja őszinte barátsággal, ahogyan nyújtom. Nem venném a lelkemre, ha az utolsó Lankwitznak miattam kellene földönfutóvá válnia.

A fiatalember mélyen megindulva megragadta és megcsókolta a lány kezét.

– Köszönöm, Lia, teljes szívemből köszönöm – mondta.

A lány heves mozdulattal kiszabadította a kezét, és hátrált egy lépést.

– Nincs mit megköszönnie. Most pedig távozom, ha megbocsátasz, Joachim bácsi. Szeretnék egyedül lenni.

Az idős úr átölelte az unokahúgát, és gyengéd szeretettel megsimogatta a fejét. Sápadt, elgyötört arca elárulta neki, hogy vihar dúl a lelkében.

– Menj csak, gyermekem! Nekem még egyet s mást, meg kell beszélnem Hannóval.

♣ ♣ ♣

Az ifjú von Lankwitz még aznap este megfogalmazta a leszerelési kérvényét. Utána rövid levélben értesítette az édesanyját, hogy eljegyezte Liát.

A legnehezebb feladat azonban még előtte állt. Susannát is tájékoztatnia kellett az eljegyzéséről. Sejtése beigazolódott. A grófné viharos jelenetet rendezett.

Hanno átlovagolt Bornheimba, hogy négyszemközt mondhassa ki a döntő szót. A szépasszony fékeveszett: szenvedéllyel a nyakába vetette magát, és könnyek között könyörgött, hogy gondolja meg magát. Kijelentette, nem éli túl, ha másé lesz.

E kínos percekben a fiatalember ellenérzéssel nézett a magáról megfeledkezett asszonyra, de nem merte kíméletlenül eltaszítani, mert

tartott kiszámíthatatlan és heves vérmérsékletétől. Azzal igyekezett megnyugtatni, hogy nem szerelmi, hanem érdekházasságot köt. Üresnek, semmitmondónak érezte a saját szavait, Susanna azonban úgy kapaszkodott beléjük, mint fuldokló a szalmaszálba.

Másnap reggel Hanno sürgönyt kapott az édesanyjától.

„Leveled megérkezett. Tiltakozom! Ne küldj szét értesítéseket! Azonnal hazautazom. Este nyolcra kocsit kérek a vasúthoz.”

Hanno a homlokát ráncolva olvasta el a rövid értesítést. Nyílt hadüzenet volt a nem kívánt meny ellen.

A fiatalember vállat vont, összehajtotta a táviratot, és zsebre vágta. Aztán felnyergeltette a lovát, és elindult Alsó-Lankwitzba. Az erdei keresztúton összetalálkozott Liával, aki szokása szerint aznap reggel is kilovagolt sárga kancáján.

A lány arcát árulkodó pír lepte el, amikor meglátta Hannót, ám sikerült összeszednie magát, mire egymás mellé értek.

– Jó reggelt, Lia! Éppen Alsó-Lankwitzba tartok. Örülök, hogy találkoztunk. Gondolom, hazafelé igyekszel – mondta a fiatalember, és az ajkához emelte a lány kezét.

– Valóban haza készülök.

– A földeken voltál?

– Igen. Több órája jöttem el otthonról.

– Olyan korán? – kérdezte a férfi elképedve, és csodálattal nézett végig az üde teremtésen.

– Megszoktam, hogy hajnalban kelek. Az orvos szerint Joachim bácsit még kímélni kell, ezért reggelente én végzem az ellenőrzést.

– De hát derék tiszttartótok van! – vetette ellen Hanno.

Lia elmosolyodott, és a fiatalember elragadónak találta a mosolyát.

– Gazda szeme hizlalja a jószágot. Nem ismered ezt a közmondást, Hanno?

Az ifjú báró kissé zavarba jött, és gyorsan másra terelte a szót.

– Mint mondtam, örülök, hogy találkoztunk, és válthatunk néhány szót négyszemközt. Még egyszer szeretnék neked köszönetet mondani, Lia.

Szavai őszintének hangzottak, és egyenesen a lány szemébe nézett, miközben beszélt. Ellenállhatatlanul hódító pillantását vette elő, ami minden nőre megtette a hatását. Lia ismerte ezt a pillantást és ezt a

meleg hangot is, s bár mindkettő megdobogtatta a szívét, elszántan nem vett róluk tudomást.

– Nem tartozol köszönettel, Hanno. Nem miattad mondtam igent, csakis Joachim bácsi kívánságára.

– Kényszernek engedelmeskedtél? – kérdezte a fiatalember fojtott hangon.

A lány lesütötte a szemét,

– Nem, senki nem kényszerített. Tudom, hogy éppen úgy nem vársz el tőlem szerelmet, ahogyan én sem kapok majd tőled. Mindketten kizárólag észérvek alapján hoztuk meg a döntésünket. Valójában nem együtt, csupán egymás mellett fogunk élni. – Rövid szünetet tartott, aztán folytatta. – Elviselhetőbb lesz a viszonyunk, ha nem áltatjuk egymást talmi érzésekkel. Csak megnehezítené a kapcsolatunkat, és önmagunk előtt is szégyenkeznünk kellene, ha komédiáznánk. Őszinte barátságomat kínálom fel neked, és ugyanezt kérem cserébe. Így jól megleszünk. Remélem, te sem kívánod másként.

A lány mindezt higgadtan adta elő, és még a legélesebb szemű megfigyelő sem vehette észre, hogy közel sem olyan nyugodt, mint amilyennek mutatja magát.

Hanno vegyes érzésekkel hallgatta a szavait. Életében először beszélt vele ilyen kimérten egy nő, és éppen az, akit feleségül kell vennie. Egy pillanatig képtelenségnek érezte, hogy ők ketten egybekeljenek. Szíve legmélyén azonban szentül hitte, hogy le tudja győzni Lia konokságát, csak akarnia kell. És hogyne akarná!

A szemében felcsillanó fény is arról beszélt, hogy meg szeretné törni Lia közömbösségét, izgató kihívásnak fogta fel, hogy megmutassa ennek a büszke teremtésnek: igenis hatalma van a női szíveken.

A lány tartásában, arckifejezésében volt valami, ami Hannót arra kényszerítette, hogy egyelőre alávesse magát az akaratának.

– Mindig kész leszek arra, Lia, hogy tiszteletben tartsam az óhajaidat. Ígérem, erőm szerint mindent megteszek, hogy könnyű és kellemes életed legyen mellettem.

A lány mélyet sóhajtott. Arcáról eltűnt a merevség, és nyugodtan, barátságosan nézett a fiatalemberre.

– Köszönöm, Hanno. Emlékeztetni foglak az ígéretedre, ha túlságosan nehézzé válna a helyzetem.

A férfi szája széle megrándult, mintha mosolyt kellene elfojtania.

– Tégy úgy, Lia! Szavamra, nem lesz hiábavaló a figyelmeztetésed.

Szótlanul lovagoltak a park széles fasorán át az udvarház felé. A lépcső aljában leszálltak a nyeregből, és hátasaikat az elősiető szolgákra bízták.

Az előcsarnokban Wesemann asszonnyal találkoztak össze.

– Éppen a reggelit viszem be a báró úrnak, nagyságos kisasszony – mondta a házvezetőnő, miután üdvözölte őket.

– Tetessen fel, legyen szíves, még két terítéket, és jelentse Joachim bácsinak, hogy von Lankwitz úr itt van! – felelte Lia barátságosan.

Wesemann asszony apró biccentéssel távozott, Hanno pedig kérdőn a lányhoz fordult.

– Te nem jössz be velem Joachim bácsihoz?

– Csak gyorsan átöltözöm. Tíz perc múlva újra idelent vagyok – felelte Lia, és felsietett az emeletre.

A fiatalember még akkor is a távozó lány után nézett, amikor a házvezetőnő kinyitotta az ebédlő ajtaját, és megkérte a vendéget, hogy fáradjon be.

Joachim von Lankwitz az asztalnál ült, amire az inas éppen két új terítéket tett fel.

– Máris csatlakozhatsz hozzám, Hanno – mondta az öregúr jókedvűen, és kezet nyújtott az unokaöccsének.

– Szíves örömest, ha megengeded. Előbb azonban szeretném megmutatni édesanyám ma reggel érkezett válaszát.

Az idős úr hátradőlt a karosszékben, és várakozón nézett a fiatalemberre.

– Máris? Ez aztán gyorsan ment!

– Sürgönyt küldött. Parancsolj, olvasd, el!

Joachim bácsi széthajtotta a táviratot. Miután átfutotta; dühösen felnevetett.

– Tiltakozik. Nem is számítottam másra. Nehéz estéd lesz, fiam. Kíváncsi vagyok, melyikőtök kerül ki győztesen a küzdelemből.

Hanno elszántan állta nagybátyja tekintetét.

– Biztos, hogy meg kell küzdenünk egymással, és nem lesz könnyű dolgom, ha határozottan akarok fellépni anyám ellenében. Nem szokta meg, hogy nem az történik, amit ő akar. Ezúttal azonban engednie kell.

Az öregúr hosszasan vizsgálgatta unokaöccse határozott vonásait.

– Meglátjuk.

Hanno eltette a táviratot.

– Úgy gondolom, jobb, hogy Lia nem értesül erről a sürgönyről. Nem szeretném, ha kezdettől fogva ellenérzései lennének a mamával szemben.

– Ahogy akarod, Hanno. Egyébként szerintem feleslegesen aggódsz anyád és Lia viszonya miatt. Gyámleányom okos, és erős az akarata. A legmakrancosabb emberekkel is ügyesen bánik, Édesanyáddal sem lesz másként.

Mielőtt a fiatalember válaszolhatott volna, megérkezett Lia. Lovaglóöltözékét egyszerű fehér ruhára cserélte, és olyan üde, olyan bájos volt, hogy láttára felcsillant a fiatalember szeme.

Az öregúr figyelmét nem kerülte el ez a felvillanás, és elégedetten elmosolyodott tömött bajsza alatt.

♣ ♣ ♣

Este Hanno személyesen ment ki édesanyjáért a vasútállomásra. Hazaúton egyikük sem hozta szóba az eljegyzést.

Vacsora közben is közömbös dolgokról beszélgettek. Csak akkor tört ki a vihar, amikor átmentek Alice asszony fényűzően berendezett szalonjába. Az elkényeztetett dáma, aki eddig mindig érvényesíteni tudta az akaratát, minden eszközt bevetett, hogy fiát megingassa az elhatározásában, és mégis Lucknow bárókisasszonyt jegyezze el.

Fáradozásai azonban hiábavalónak bizonyultak. Hanno szilárd maradt.

Alice asszony még fia eljegyzésénél is jobban tiltakozott az ellen a „képtelen” elgondolás ellen, hogy holmi csekély évjáradékból jöjjön ki. A legsötétebb színekkel festette le Hanno előtt, micsoda bilincseket venne magára Lia eljegyzésével. Valósággal a nagybátyja rabszolgája lenne.

– Vakon a vesztedbe rohansz, fiam! Joachim bácsi csak azt akarja, hogy te meg én meghajoljunk az akarata előtt. Nem tűröm, hogy gúzsba kössék a kezünket, és kiszolgáltatottjai legyünk Joachimnak. Semmi nem okozna nagyobb elégtételt neki, mint az, ha előírhatná, mennyit költhetünk. Lia Reinach, az az álnok nőszemély pedig majd az öregúr megbízásából ellenőriz bennünket. Átlátok én a szitán! Életed végéig boldogtalan akarsz lenni? Légy férfi, és törd szét az elviselhetetlen bilincseket!

Az asszony magánkívül volt a felindultságtól.

Hanno azonban nem ingott meg. Nem akart lemondani Liáról. Bár nem tudta, mi az, valami erősen hozzá kötötte. Nyugodtan, kitartóan ellenállt édesanyja győzködésének, és kijelentette, senki és semmi nem veheti rá elhatározása megmásítására.

Von Lankwitz asszony belátta, hogy indulatossággal semmire sem megy, ezért hangot váltott, és könyörgőre fogta. Ám könnyei sem segítettek. Végül mélységesen megbántva visszavonult.

Az elkövetkező napok bebizonyították, hogy Alice asszonynak ezúttal valóban meg kell hajolnia fia erősebb akarata előtt. Beletörődött a megváltoztathatatlanba, de forrt benne a méreg, s minden adandó alkalommal kimutatta, hogy nem ért egyet Hanno választásával.

Közben szétküldték az értesítéseket. Az eljegyzés híre érthető módon általános csodálkozást váltott ki. Senki nem számított arra, hogy Joachim von Lankwitz beleegyezik ebbe a házasságba, aminek révén mégis Hanno lesz az örököse. Az ifjú báró döntését bölcsnek ítélték meg, hiszen így megmenekül az örökös pénzzavartól, Liát viszont nem értették. Mindenki úgy látta, hogy eddig elutasítóan és távolságtartóan viselkedett Hannával.

Susanna grófné felhőtlen vidámságot színlelt ezekben a napokban, nehogy lelepleződjék a bornheimi társaság előtt. Akárcsak a többieknek, neki is feltűnt, és nem csekély megelégedésére szolgált, hogy a jegyespár kapcsolata rendkívül hűvös.

Hanno a grófné előtt eddig elhallgatta, hogy a beadta a leszerelési kérelmét. Susanna így hát abban a hiszemben volt, hogy az ifjú báró szabadsága letelte után visszatér Berlinbe, ahol gyakran múlatják majd

együtt az időt. Az eljegyzés még jól is jött, hiszen átmenetileg elaltatta az öreg gróf gyanakvását.

Amennyire csak lehetett, Hanno kerülte a grófnét. Elmaradására most bőven talált elfogadható magyarázatot.

Ahogy telt az idő, egyre inkább megbízható tanácsadóját látta Joachim bácsiban. Mindennap legalább néhány órát Alsó-Lankwitzban töltött, ahol számára eddig ismeretlen béke és nyugalom szállta meg. Édesanyja mindig csak a nagyvilági dámát adta, a háztartást pedig ráhagyta a fizetett alkalmazottakra. Alsó-Lankwitzban egészen másként mentek a dolgok. Liának mindenre gondja volt, és a derék Wesernann asszonytól az utolsó kis konyhalányig mindenki örömmel teljesítette a kötelességét. Hanno gyakran összehasonlítást tett a két birtok között, és boldogan gondolt arra, hogy Lia majd Felső-Lankwitzból is ilyen paradicsomot varázsol.

Bárcsak ne lenne ennyire hűvös és tartózkodó! Néha ugyan baráti hangot ütött meg, ám ha ettől Hanno felbátorodott, és bizalmasabb hangot ütött meg, a lány azonnal elutasító lett megint.

♣ ♣ ♣

Elérkezett a nap, amelyen Hannónak vissza kellett indulnia Berlinbe, mert letelt a szabadsága. Susanna grófnénak sikerült alkalmat találnia arra, hogy odasúgja neki, néhány nap múlva férjével együtt ő is visszatér Berlinbe, és jövő hétfőn öt órakor várni fogja.

Az ifjú Lankwitz megígérte, hogy ott lesz, és állta a szavát.

Félelmei ezúttal is beigazolódtak. A szépasszony nem bírt uralkodni magán, amikor közölte vele, hogy a leszerelését kérte, és ezentúl Felső-Lankwitzban fog élni. A grófné titkon dédelgetett álma egy csapásra szertefoszlott, és a harag könnyei lepték el a szemét.

Hanno már a legrosszabbra számított, amikor hangokat hallottak a szomszéd szobából. Susannának már csak arra maradt ideje, hogy odasúgja az ifjú bárónak: az esküvőjén találkoznak.

Aztán kinyílt az ajtó, és a gróf lépett be a ház egyik barátjával, von Brinkenau báróval, akivel Hanno is jó viszonyban volt. Magában hálát adott a sorsnak, hogy a gróf érkezése véget vetett a kínos jelenetnek.

Fél óra múlva von Brinkenauval együtt megkönnyebbült lélekkel hagyta el a házat.

– Mostanában nemigen találkozunk majd, Lothar – mondta, miközben a báró közelben fekvő lakása felé tartottak.

Von Brinkenau bólintott.

– Ez akkor is így lenne, ha nem veted le az egyenruhát, Hanno. Hallhattad, búcsúlátogatáson voltam Korffféknál.

– Igen, említetted, hogy egy év szabadságot kértél, mert utazni készülsz. Hová mégy?

– Még nem tudom. A húgommal, Axtheim grófnéval utazom. Mint tudod, egy súlyos autóbaleset özveggyé tette, és ő maga is megsérült. Noha időközben felépült, még mindig súlyos depresszióban szenved. Fennáll a veszély, hogy mindez búskomorsághoz vezet, ha Axtheimban marad, ahol a baleset történt. Az orvosok hosszabb távollétet javasoltak számára. Mivel igen közel állunk egymáshoz, és távoli rokonokon kívül senki nincs, akire rábízhatnám, úgy döntöttem, magam kísérem el a testvéremet. Neked meg sok szerencsét és boldogságot! – mondta a báró befejezésül, és kezet nyújtott Hannónak.

Közben odaértek von Brinkenau lakása elé.

– Köszönöm, Lothar. Ha visszatérsz az utazásról mindenképpen keress majd fel Felső-Lankwitzban!

– Úgy lesz, ígérem. Akkor hát a viszontlátásra!

– Viszontlátásra!

Még egyszer kezet ráztak, aztán elváltak útjaik. Hanno lassan, gondolataiba merülve baktatott tovább. Már ősziesre fordult az idő. A szél sárga leveleket kavart az aszfalton. A fiatalembernek váratlanul egy dal szövege jutott eszébe: „*Ilyenkor a legjobb elbúcsúzni...*”

Igen, vége a vidám katonaéletnek. Kezdődik a nagybetűs élet, a küzdelem a jövőért. Mi lehet megírva számára a sors könyvében?

♣ ♣ ♣

Minél jobban közeledett az esküvő napja, annál jobban szorongott Lia. Nagyban folytak az előkészületek, és ez már-már félelemmel töltötte el.

Susanna Korff a férjével napok óta Bornheimban tartózkodott. A grófné azzal magyarázta korai érkezését, hogy Molly és Dolly von Bornheimmal mindenféle meglepetést, többek között egy kis színi előadást kíván előkészíteni Lia esküvőjére.

Hanno természetesen sejtette, mi lehet a szépasszony jövetelének valódi oka, és lehetőség szerint kerülte vele a találkozást.

Egyik nap mégis összefutottak Alsó-Lankwitzban. Az ifjú báró édesanyjával kocsizott át a szomszédos birtokra, mert Alice asszonynak megbeszélnivalói akadtak az esküvő miatt Joachim bácsival.

Lia éppen asztalhoz invitálta a vendégeket, amikor könnyű hintó gördült az udvarház elé. A két Bornheim grófkisasszony és Susanna grófné szállt le róla. A hölgyek az esküvőre tervezett előadást kívánták a helyszínen elpróbálni.

A ház ura és Lia kedvesen üdvözölték őket. Kényszeredetten, de azért udvariasan Hanno is üdvözölte az érkezőket, bár a legkevésbé sem vágyott a grófné látására. Édesanyja gunyoros tekintete, amellyel hol rá, hol Susannára nézett, csak tovább növelte a zavarát.

Molly és Dolly elrabolták az öregurat, hogy nyittassa ki nekik a termet, amelyben majd az előadást tartják. Alice asszony eközben feltűnő kedvességgel beszédbe elegyedett a grófnéval. Szemrehányással illette, amiért még nem látogatott el Felső-Lankwitzba, pedig már hosszabb ideje Bornheimban időzik.

– Nagyon örültünk volna a látogatásának, a fiammal együtt. Hiszen tudja, grófné, hogy Hanno az egyik legodaadóbb és legbuzgóbb tisztelője – jegyezte meg színlelt tréfálkozással, ám kijelentésének éle valójában Lia ellen irányult.

A lány halványan elpirult, de az arca egyébként semmit nem árult el az érzéseiből.

Hanno kérlelő pillantást vetett az édesanyjára, neki azonban szemlátomást örömet okozott, hogy tovább növelheti a fia zavarát.

Susanna grófné huncut mosollyal belement a játékba.

– Jaj, méltóságos asszony, ne mondjon már ilyeneket! Szegény Lia a végén még félreérti. A fia természetesen szívesen látott vendége volt a házunknak, s távozása még fájdalmasabb, mivel kedves rokonunk, von Brinkenau sem lesz a télen Berlinben. A két úr mindig pezsgést

hozott a társaságba. Tisztelt fia mostantól viszont csak egyetlen nőnek hódolhat. Igaz, Lia?

Mielőtt a lány válaszolhatott volna, Alice asszony magához ragadta a szót.

– Hanno még nem nős, és ahogy ismerem, hűséges férjként sem hagy fel majd azzal a szokásával, hogy rajong a szép asszonyokért. Hiába, ez már csak a vérében van.

Az ifjú Lankwitz nyugtalan pillantást vetett Liára. A lány arcáról azonban nem lehetett leolvasni, hogy bántották-e leendő anyósa szavai. A fiatalember elhatározta, hogy más irányt ad a beszélgetésnek.

– Hogy van a tisztelt férje, grófné? – kérdezte. – Kevés időm volt az utóbbi napokban, különben már bátorkodtam volna önöket Bornheim-ban üdvözölni.

Susanna elmosolyodott.

– Azt hiszem, maga is tudja, von Lankwitz úr, hogy a férjem mogorva és kedvetlen, ha nem mehet el minden este a klubjába. Korábban Brinkenau báróval legalább néha otthon tartottak, mostanában viszont sokat vagyok egyedül Berlinben.

A szépasszony különös hangsúllyal ejtette ki az utolsó szavakat, és sokatmondó pillantást vetett Hannóra, aztán sorra felemlegette közös berlini élményeiket.

Alice asszony kis idő múlva felemelkedett, belekarolt Liába, és az ajtó felé indult vele.

– Gyere, kislányom! Mi itt feleslegesek vagyunk. Korff grófné és Hanno nélkülünk is remekül eltársalog az emlékeiről.

Lia örült, hogy távozhat. A fiatalember viselkedése ugyan nem adott okot bizalmatlanságra, ő mégis nyugtalannak és elgyötörtnek érezte magát.

Hanno akarata ellenére kettesben maradt a grófnéval. Susanna megvárta, hogy becsukódjon az ajtó a távozók mögött.

– Csúnya Hanno, miért nem jössz át soha Bornheimba? – kérdezte aztán duzzogva. – Mindennap várlak a pavilonban.

– Nem mehetek. Minden percem foglalt.

A grófné szenvedélyesen megszorította Hanno kezét.

– Én ezt nem viselem el! Legalább egyszer négyszemközt kell beszélnünk. Hát nem érted, mi megy végbe bennem? – kérdezte felindultan.

Hanno attól tartott, Susanna végképp elveszíti a fejét.

– Természetesen találkozunk még – mondta. – Nyugodjon meg! Lia és az édesanyám bármikor visszajöhet.

A szépasszony erőt vett felindultságán.

– Ó, ha tudnád, mennyire szenvedek! – sóhajtotta. – Ígérd meg, hogy holnap átjössz Bornheimba!

A fiatalember a legkisebb késztetést sem érezte a találkozásra.

– Megyek, ha el tudok szabadulni – válaszolta kitérően.

– El kell jönnöd. Hosszú ideig ez lesz az utolsó alkalom.

Hanno csak bólintással válaszolt, aztán az ablakhoz lépett, mert ebben a pillanatban Dolly von Bornheim jelent meg a küszöbön.

– Hol maradsz már, Susanna? Molly éppen Wesemann asszonnyal tanácskozik az öltöző ügyében. Sajnálom, von Lankwitz úr, de el kell rabolnom Susannát. Meglepetést készítünk elő az esküvőjükre – mondta a grófkisasszony, és gyengéd erőszakkal magával húzta a szépasszonyt.

Hanno megkönnyebbült sóhajjal nézett utánuk.

Az esküvő fényesen sikerült. Még Alice asszony bíráló szeme sem fedezett fel kivetnivalót.

A vőlegény szépséges édesanyja nagy műgonddal választotta ki öltözékét, és olyan fiatalnak látszott, hogy akár Hanno nővérének is gondolhatták volna. Joachim bácsi nem rajongott érte, most mégis kötelességének érezte, hogy megdicsérje.

Alice asszony hanyag vállrándítással nyugtázta az elismerő szavakat.

– A maga szájából csak gúny lehet a bók – mondta ellenségesen.

Az öregúr kedélyesen felnevetett.

– Őszintén beszéltem, kedves kuzin. Eljárt felettem az idő, késő lenne elsajátítanom az üres hízelkedés tudományát. Valóban úgy fest, mintha kegyed is eladósorban lenne. Remekül tartja magát. Az

öltözködés művészetében pedig senki nem múlja felül a vendégek közül, még a szépséges Korff grófné sem.

Von Lankwitznénak nem voltak ellenére az efféle bókok, most mégis a közönyöst adta.

– A maga elismerése, kedves rokon, nem oszt és nem szoroz nálam – felelte nyersen.

Joachim bácsit azonban nem sikerült kibillentenie a nyugalmából.

– Legalább mára ássuk el a csatabárdot, kedvesem! – javasolta. – Koccintsunk az ifjú pár egészségére!

Alice asszony dacosan hátravetette a fejét.

– Tudnia kell, hogy ez a frigy kívánságom és akaratom ellenére köttetett meg.

– Akkor legalább a fia egészségére koccintson velem! Ezt már csak nem utasítja vissza?

A báróné szemöldöke idegesen megrándult, de végül az öregúréhoz koccintotta a poharát. Joachim bácsi mosolyogva kiitta a pezsgőjét, aztán Liához fordult, aki szembeszökően sápadtan ült Hanno mellett.

– Jót akartam, kislányom – súgta oda neki a gyámapja – és Isten segedelmével minden jóra fordul majd.

Az újdonsült asszonyka megszorította az idős férfi kezét.

– Drága Joachim bácsi!

– Nyugodt lehetek felőled, Lia?

Unokahúga bátran állta a tekintetét.

– Egészen nyugodt lehetsz. És még egyszer köszönök minden jót, amit értem tettél. Elutazásunk előtt talán már nem lesz alkalom arra. hogy ezt elmondjam.

– Szót sem érdemel, gyermekem. Semmivel nem tartozol nekem, csupán azzal, hogy boldog légy. Ezt jól vésd az eszedbe!

Lia könnyes szemmel nézett rá.

– Küzdeni fogok érte. Fáradhatatlanul – mondta visszafogott izgatottsággal.

– Akkor hát nem kell aggódnom miattad.

Ebben a pillanatban mozgolódás támadt a teremben. Molly és Dolly von Bornheim jelent meg Susanna grófnéval a nyitott szárnyas ajtóban, jelmezeikben a szerelmet, a szerencsét és a hűséget jelenítették meg. Susanna, a szerelem alakítója rózsákkal díszített

vörös lepelbe burkolózott, és ugyancsak rózsákkal teli kosarat tartott a kezében.

Dolly von Bornheim, aki a szerencsét testesítette meg, virágokkal megtöltött bőségszarut hozott magával, s szellemes előadása közben az ifjú férj és feleség lába elé szórta a virágokat. Aztán Molly vette át a szót, aki a hűség megjelenítőjeként kékbe öltözött, és szőke hajába nefelejcskoszorút font. Az ifjú pár elé lépett, s kék selyemszalaggal összekötötte férj és feleség kezét.

Szerelem. Szerencse és Hűség végül megfogták egymás kezét, s megígérték a fiatal házasoknak, hogy egyikük sem fog soha hiányozni közös életükből.

Lia keserű gúnynak érezte az előadást. A legszívesebben felugrott volna, hogy odakiáltsa a vendégeknek: vegyétek már észre, mindez hazugság, csúnya hazugság, semmi több!

Hanno kínosan szorongva, piruló homlokkal hallgatta Susanna szavalatát. A szépasszony le nem vette róla a szemét, és a fiatalember megértette, hogy nem az őt és Liát összekötő szerelemről beszél, hanem a saját szenvedélyes érzéseiről.

Hanno nem ment át Bornheimba, hogy elbúcsúzzon Susannától. Ma, mielőtt a templomba indultak, a szépasszony egy óvatlan pillanatban számon is kérte az elmaradását.

– Miért nem jöttél el hozzám?

– Nem tehettem.

A grófné szeme vadul felizzott.

– Ha nem búcsúzol el tőlem, olyat teszek, amit tán magam is megbánok. Nem engedhetlek el így. Még egyszer utoljára beszélnem kell veled.

A fiatalember őszintén megrémült.

– Kérem, Susanna, ne kövessen el ostobaságot!

– Nekem már minden mindegy – felelte a grófné, és önmagáról megfeledkezve megragadta Hanno karját. – A kisterem mellett jobbra az első ajtó az öltözőszobánkba nyílik. Miután Molly és Dolly átöltözött, és visszatért a társaságba, ott foglak várni.

Hanno belátta, hogy engednie kell, különben katasztrófa történik.

– Ott leszek – válaszolta halkan, aztán magára hagyta Susannát.

Ez a beszélgetés járt a fejében, miközben a grófnét hallgatta, aki lendületesen verselt a szerelem hatalmáról. Érezte, hogy őt akarja béklyóba verni, de nem mondhatta meg neki, hogy semmit sem érez iránta. A kiszámíthatatlan Susanna bármire képes.

A három hölgy előadása után rögtön asztalt bontottak. Szerencse, Szerelem és Hűség elhagyta a termet, a többi vendég pedig a szomszédos helyiségekbe indult, hogy elfogyassza a feketekávét.

Lia eközben észrevétlenül visszavonult, hogy átöltözzön az útra, miután búcsúzóul lopva megszorította Joachim bácsi kezét. Még bőven volt ideje, de egy kicsit egyedül akart lenni. Pattanásig feszült idegei nyugalomra vágytak.

Hanno látta, hogy Lia távozott. Amikor kis idő múlva a Bornheim nővérek Susanna nélkül tértek vissza, a fiatalember elhagyta a termet, és óvatosan körül-körül kémlelve az ideiglenes öltözőszobába indult. A folyosó vastag futószőnyege felfogta léptei zaját, és senkivel nem találkozott.

Az ajtó előtt nagy levegőt vett, még egyszer körülnézett, aztán halkan bekopogott. Susanna grófné azonnal beengedte.

♣ ♣ ♣

Lia gyorsan úti öltözetre cserélte menyasszonyi ruháját. Az órára pillantott, és látta, hogy csak harminc perc múlva kell a pályaudvarra indulniuk. Örült, hogy még pihenhet egy keveset.

Zavarta, hogy a szobájában még csomagolt a szobalány, ezért a keskeny oldallépcsőn leosont a ház elhunyt úrnőjének, szerető nevelőanyjának egykori lakrészébe. Nem tudta, hogy az egymásba nyíló szobák közül az utolsót rendezték be a három hölgy öltözőjének.

Lassan, mintha búcsúzna, végigsétált a számára kedves helyiségeken, és szeretettel meg-megsimogatta a bútorokat. Milyen boldog is volt ebben a házban! Időnként zenefoszlányok jutottak el hozzá, különben az udvarháznak ezen a részén teljes volt a csend. Léptei sem ütöttek zajt a vastag szőnyegeken.

Végül eljutott Maria néni kis budoárjába, ahol sokszor ült és beszélgetett anyai barátnőjével. Most fáradtan leereszkedett abba a

fotelba, amelyikben annak idején mindig Maria néni foglalt helyet, és lehunyta a szemét.

A budoártól csak vékony tapétafal és -ajtó választotta el az ideiglenes öltözőszobát.

Lia néhány percig csukott szemmel, mozdulatlanul ült. Egyszer csak azt hallotta, hogy valaki halkan kopogtat egy ajtón, amit azonnal kinyitnak, majd újra becsuknak. Csodálkozva felkapta a fejét, hiszen eddig üresnek hitte a szomszédos helyiséget. A következő pillanatban egy nő szenvedélytől remegő hangja törte meg a csendet.

– Végre, ó végre itt vagy, Hanno!

Lia összerezzent. Felismerte Susanna grófné hangját, és Hannóét is. A férfi suttogva beszélt, és Lia nem értette a szavait. Nem tudta, hogy csitítani igyekszik éppen a szépasszonyt. Lelki szemeivel ő azt látta, hogy Hanno, aki csak néhány órája esküdött neki örök hűséget az oltár előtt, odaát karjába zárja Susannát, és úgy vigasztalja. Hallotta, hogy a grófné felzokog, aztán szenvedélyesen felkiált:

– Esküdj, Hanno! Esküdj!

A fiatalasszony bénultan ült a fotelban. Arca holtsápadt lett, és kínjában vadul összeszorította az ajkát. Hiába nem akarta, feszülten hallgatózott, de csak Hanno utolsó szavait tudta kivenni.

– Ég áldjon, Susanna! Mennem kell.

Aztán halkan kinyílt és becsukódott egy ajtó.

Lia sajgó halántékára szorította a kezét, összeomlott halvány reménye, hogy egyszer majd mégis boldog lehet Hanno oldalán. Mindaz, amit hallott, s még inkább az, amit elszabadult képzelete láttatott vele, azt bizonyította, hogy férje szereti a grófnét. Méghozzá olyan szerelemmel, amely minden szabályt és korlátot áthág.

A fiatal teremtés kétségbeesett gyötrelmek közepette a semmibe meredt. Elborzadt attól a gondolattól, hogy a világ előtt ő Hanno felesége, és fél óra múlva vele kell elhagynia az otthonát.

Nem, képtelen rá, ezek után nem tudja megtenni, lázadt fel a büszkesége. Igen ám, de mihez kezdjen? Szaladjon Joachim bácsihoz azzal, hogy nála szeretne maradni? Gyámapja természetesen magyarázatot várna, neki pedig be kellene árulnia Hannót és a grófnét. Van-e egyáltalán joga ahhoz, hogy megvádolja a férjét? Éppen neki, aki világosan az értésére adta, hogy viszonyuk kizárólag baráti lehet.

Odaát elhalt a szenvedélyes zokogás, majd megint nyílt és csukódott az ajtó. Nyílván a grófné is távozott.

Lia lassan felemelkedett. Arca ijesztően merev volt. Alvajáróként végigment a szobákon, fel a lépcsőn, be a saját lakrészébe. Akaratlanul tűrte, hogy a szobalány ráterítse az elegáns utazókabátot, aztán feltette a kalapját, és egykedvűen kesztyűt húzott.

Éppen elkészült, amikor Hanno kopogtatott az ajtaján.

– Mehetünk, Lia?

Joachim bácsi, kívánságára az ifjú pár Egyiptomba indult nászútra. Ez a gyerek évek óta ki sem mozdult Alsó-Lankwitzból. Hadd lásson végre világot! – mondta az öregúr, és a fiatalok megfogadták a tanácsát.

Nagyon csendesen utaztak. Lia fáradtságra hivatkozott, amit a férje nagyon is megértett az utóbbi napok fárasztó felfordulása után. Ő maga még mindig a Susannától vett viharos búcsú hatása alatt állt. Egyenes jelleme tiltakozott a titkos találkozó ellen, de mert félt a botránytól, megalázó módon meghajolt az asszony akarata előtt. Végső soron örült, hogy Lia sem erőltette a társalgást.

Későre járt, mire utazásuk első állomására, Kasselba érkeztek. A szállodában előkészítve várta őket a szobájuk, s a pincér azonnal a kívánságaik felől érdeklődött.

Hanno az éjszaki órához illően csak könnyű vacsorát rendelt, és közölte, hogy fél óra múlva lent lesznek az étteremben. A szobapincér távozott, és Lia is visszavonult a szobájába, hogy felfrissítse magát. Hanno követte a példáját. Amikor kis idő múlva visszatért a közös szalonba, felesége már várta. Az ablaknál állt, és a lámpáktól megvilágított utcát nézte.

A fiatalember odalépett hozzá.

– Felfrissültél egy kicsit? – kérdezte gyengéden. – Egész úton nagyon csendes voltál.

Lia még mindig kinézett az ablakon.

– Fájt a fejem – felelte színtelen hangon.

Hanno felemelte és megcsókolta a kezét.

– Szegény kicsikém! Már nem fáj?

– Nem. Menjünk le enni! Éhes vagyok – válaszolta a fiatal teremtés mereven, és sietve visszahúzta a kezét.

A vacsora remek volt, de Lia alig evett valamit, noha odafönt még éhesnek mondta magát, és a desszert után azonnal felemelkedett.

– Lepihenek. Te ne zavartasd magad! – mondta hűvösen.

A férfi sietve felállt.

– Természetesen elkísérlek – felelte, és karját kínálta a feleségének.

Szótlanul mentek fel a lépcsőn, és beléptek a szalonba. Lia megpróbálta kihúzni a kezét férje karjából. Ő azonban nem engedte, és gyengéden rámosolygott.

– Lia, édes, kedves Lia! – mondta, és magához akarta húzni, hogy megcsókolja.

Felesége egész testében összerándult. Alig néhány óra telt el azóta, hogy kihallgatta Hanno és a grófné búcsúját. Most halálos sértésnek érezte a férfi viselkedését. Holtsápadtan hátrahajolt, és kirántotta magát az ölelésből.

– Hagyjál! Ne feledkezz meg az egyezségünkről! – mondta remegő hangon.

A férfi értetlenül nézett le rá.

– De kérlek, Lia, hiszen a feleségem vagy!

– Csak a világ előtt. Remélem, tiszteletben tartod a megállapodásunkat – felelte a fiatal nő szikrázó szemmel.

Hanno semmit sem értett.

– Miféle megállapodásról beszélsz, Lia?

– Arról, hogy barátokként élünk egymás mellett. Szavadat adtad rá, és én ehhez tartom magam. Most pedig jó éjt! Fáradt vagyok.

Ezzel sietve elhagyta a szalont. Kulcsra zárta maga mögött az ajtót, és fellélegzett. Most már legalább tiszta a helyzet. Egy pillanatig sem kételkedett abban, hogy Hanno elégedett ezzel a megoldással. Fel sem merült benne, hogy tévedhet.

Az ifjú Lankwitzot életében először utasította vissza asszony, méghozzá éppen az, aki észrevétlenül mindennél és mindenkinél drágább lett a szívének. Csak most döbbent rá, mennyire szereti.

♣ ♣ ♣

Másnap reggel Lia alig pár perccel azelőtt jelent meg, hogy indulniuk kellett a pályaudvarra. Bizonytalannak látszott, bár igyekezett nyugodtnak mutatkozni. Időközben belátta, hogy az este túlontúl gorombán viselkedett.

Hanno a szalonban várta, ahová a reggelit is rendelte. A helyiség közepén álldogált, amikor Lia belépett.

– Elnézésed kérem – mondta – ha kissé erősen fogalmaztam az este, amikor tisztázni igyekeztem a viszonyunkat. Írd a kínos helyzet számlájára! Bizonyos dolgokat nem lehet finomkodva megoldani. Ismertettem a feltételeimet, mielőtt egybekeltünk. Te pedig azt ígérted, erőd szerint mindent megteszel, hogy könnyű legyen melletted az életem. A lovagiasságodra apellálok.

Hanno egy pillanatra sem vette le a szemét felesége kipirult arcáról.

– Ha az ígéretemre figyelmeztetsz, és a tetejébe még a lovagiasságomra is apellálsz, akkor egyelőre nem tehetek mást, mint hogy alkalmazkodom.

Lia fellélegzett.

– Köszönöm, és remélem, hogy ezentúl semmi sem zavarja meg baráti viszonyunkat – mondta megkönnyebbülve.

Férje furcsán nézett rá.

– Válaszolnál még egészen nyíltan és őszintén egyetlen kérdésemre?

– Hogyne, ha tudok.

– Mondd meg, hogy mást szeretsz-e! Másnak ajándékoztad a szíved?

A fiatalasszony arcát halvány pír lepte el.

– Ha úgy lenne, nem mentem volna hozzád feleségül.

– És ha egy szép napon találkozol majd egy férfival, akibe beleszeretsz, akkor mi lesz?

Lia szaporán szedte a levegőt, és elnézett a férje mellett.

– Akkor... akkor őszintén elmondanék neked mindent, és visszakérném tőled a szabadságomat.

Hanno kihúzta magát, mint aki súlyos tehertől szabadult meg éppen.

– Add a szavad, hogy így lesz, Lia!

Felesége komolyan nézett vissza rá.

– Ha egy napon szívembe zárok egy másik férfit, azt te azonnal megtudod. Erre a szavamat adom.

A férfi erősen megszorította a kezét.

– Köszönöm. Egyébként pedig tiszteletben tartom a kívánságodat. Barátokként fogjuk járni közös utunkat. Ha a szerelmedet nem nyerhetem el, legalább a megbecsülésedet igyekszem majd kivívni.

♣ ♣ ♣

Két héttel az esküvő után, egy csodálatos hajóút végén az ifjú pár Egyiptomba érkezett. Kövid alexandriai tartózkodás után Heluanba utaztak. Több hétre foglaltak szobát a híres Al Hajat szállodában.

Lia tágra nyílt szemmel csodálta a számára ismeretlen álomvilágot. Hannónak mindez nem volt új, mert korábban már járt Egyiptomban az édesanyjával. Annak viszont örült, hogy a felesége vezetője lehet.

Az Al Hajat mesebeli óriások váraként emelkedett ki a sárga homoksivatagból. Egy hegynek támaszkodva festői látványt nyújtott teraszaival, kertjeivel, tornyaival és kupoláival. Lent a síkságon terült el Heluan városa, benne a kénes vizű gyógyfürdő és sok szép, pálmafák között megbújó villa.

– Csodaszép! – jegyezte meg Lia csendesen.

Hanno bólintott.

– Amikor néhány évvel ezelőtt először jártam itt, ugyanúgy lenyűgözött a látvány, mint most téged.

A fiatal teremtés nagyot sóhajtva ellépett a terasz mellvédjétől. Hanno egy szabad asztalhoz vezette, hogy elfogyasszanak egy-egy pohár üdítőt.

Útközben elhaladtak egy asztal mellett, amelynél karcsú, betegnek látszó, harminc év körüli hölgy ült a fonott nádfotelban, és szomorú szemmel nézett maga elé. A mellette helyet foglaló, vele nagyjából egyidős úr arisztokratikus arca nagy hasonlóságot mutatott a hölgyével.

A fiatalember felpillantott az újságjából, amikor Hanno és hitvese éppen elhaladt előttük, aztán meglepetten felugrott a helyéről.

– Hanno! – kiáltotta boldogan.

Az ifjú Lankwitz eddig ügyet sem vetett az asztalnál ülőkre. Most gyorsan a fiatalember felé fordult, és mosoly áradt szét az arcán.

– Lothar! Te itt?

A két barát kezet rázott.

– Ez aztán a különös találkozás, öregfiú!

– Kétségtelenül az, de nagyon kellemes is. Engedd meg, Lia, hogy bemutassam neked Lothar Brinkenau bárót, barátomat és egykori ezredtársamat. Kedves Lothar a hölgy a feleségem.

Brinkenau báró meghajtotta magát, és megcsókolta Lia kezét.

– Méltóságos asszony, nagyon örülök, hogy megismerhetem. Sajnálom, hogy nem lehettem ott az esküvőjükön. Kérem, ismerkedjenek meg a húgommal.

Lothar az asztalhoz vezette az ifjú párt.

– Käthe, bemutatom neked régi barátomat, Lankwitz urat és hitvesét. A húgom, Axtheim grófné.

Az özvegy fáradt, de nagyon kedves mosollyal felnézett, s szívélyesen kezet nyújtott Hannónak és a feleségének.

– Sokat hallottam már magáról a fivéremtől, von Lankwitz úr. Örülök, hogy megismerhetem, méltóságos asszony. Távoli országban kettőzött az öröm, ha az ember kedves honfitársaival találkozik.

Lia együtt érző érdeklődéssel nézte a grófné sápadt, rokonszenves arcát. Hannótól már értesült szomorú sorsáról.

– Köszönöm meleg szavait, grófné – felelte a maga szívélyes módján.

Brinkenau báró elmosolyodott.

– Kicsi a világ! A piramisok árnyékában rátaláltunk a boldog nászutasokra, és nem is engedjük el egyhamar őket. Legalább egy órácskára csatlakozniuk kell hozzánk. Üljenek le az asztalunkhoz! Csodaszép innen a kilátás.

Lankwitzék helyet foglaltak, és Brinkenau báró azonnal lefoglalta Liát, akinek tetszett a fiatalember nyíltszívűsége, és szívesen belement a vidám társalgásba, Hanno eközben a grófnénak szentelte figyelmét, de minden szót hallott, ami a báró és a felesége között elhangzott.

A testvéreknek köszönhetően az ifjú pár hamar megismerte az Al Hajatban lakó vendégek nagy részét. Észre sem vették, és máris részesei lettek a pezsgő társasági életnek.

Eleinte csipkelődő megjegyzéseket tettek rájuk frissiben megkötött házasságuk miatt. Mivel azonban nem vonultak félre a többiektől, hanem örömmel részt vettek a közös eseményeken, hamarosan nem volt már beszédtéma, hogy Lankwitzék nászúton vannak.

Gyorsan repültek a napok. Lia örült, hogy szinte soha nem kell kettesben lennie Hannóval. Felszabadultabban és vidámabban viselkedett a társaságban, és akaratlanul is az őrökké jókedvű és szeretetre méltó Brinkenau bárót részesítette előnyben.

Hanno titkolt nyugtalansággal figyelte barátja és felesége kapcsolatát. Bántotta, hogy Lia szívélyes bizalommal viseltetik a báró iránt. Barátja aggodalma nem kerülte el Lothar figyelmét, és gyakran ugratta is miatta.

– Ne nézz rám úgy, mintha személyesen a féltékeny Othello volnál! Engedd, hogy bőségesen megrakott asztalodról néhány morzsa leessen egy szegény agglegénynek, akit a sors nem részesített a tiédhez hasonló szerencsében, és nem lehet ilyen remek felesége! – mondta egyszer mosolyogva, és karján Liával magára hagyta Hannót.

Az ifjú férjnek jó képet kellett vágnia az efféle tréfákhoz, bár a barátjától éppúgy irigyelte Lia kedves szavait, mint mindenki mástól. Minél tovább kellett ugyanis higgadtan, önmagán uralkodva a felesége mellett élnie, annál jobban szenvedett. Napról napra elviselhetetlenebbnek érezte, hogy Lia a barátjaként vagy a bátyjaként, de semmiképpen sem a férjeként bánik vele.

Egyik nap abban a hatalmas, mór stílusú teremben sétálgattak, amelyben a szállóvendégek étkezések után állva és társalogva kávézni szoktak. Brinkenau báró, mint mindig, most is Lia mellett lépkedett. Hanno oldalán a grófnéval követte őket.

– Kedves neje azon nők közé tartozik, akik külsejükben mindig megőriznek némi kislányosságot – jegyezte meg a fiatal özvegye. – Elbűvölően üde jelenség. Nem csoda, hogy mindenfelől körülrajongják. Tiszta forrás ő a tikkasztó sivatagi napsütésben.

Hanno a szíve szerint minden egyes szóra rábólintott volna, végül mégis színlelt könnyedséggel válaszolt.

– Valóban körülrajongják a feleségemet?

A grófné finoman elmosolyodott.

– Azt magának is látnia kell. Sokan irigylik a bátyámat, amiért az ön jó barátjaként lovagi szolgálatokat teljesíthet Lia mellett. Lothar természetesen roppant büszke erre a kitüntetésre.

– Valóban? – kérdezte Hanno kissé szórakozottan, mert beszélgetés közben sem vette le a szemét a feleségéről.

– Úgy bizony! Én is nagyon örülök, leginkább a fivérem miatt, hogy összetalálkoztunk. Lothar áldozatot hozott értem, amikor elkísért erre az útra. Kezdetben szemmel láthatóan erősen unatkozott. Most azonban pompásan szórakozik, s ezt magának és a kedves nejének köszönhetjük.

– Amit kölcsönösen elmondhatunk egymásról, kedves grófné – felelte Hanno udvariasan.

Az özvegy a fejét csóválta.

– Nem, nem. Én nagyon szomorú útitárs vagyok, bár a maguk társaságában lassanként visszatér belém az élet. Néha azonban úgy érzem, túlságosan igénybe vesszük önöket. A fiatal házasok általában elvonulnak, szeretnek édes kettesben lenni. Maguk dicséretes kivételt képeznek a szabály alól.

Hanno mosolyt kényszerített magára.

– Az is lehet, hogy dicstelen kivételt képezünk. Valószínűleg túlságosan is józan házaspárnak tűnünk az önök szemében.

A grófné ráemelte nagy, szomorú szemét, és megcsóválta a fejét.

– Ó dehogy! Pontosan érezzük, hogy mély és igaz a szerelmük, amit nem kell közszemlére tenniük. Megértem, hogy a felesége szentségként őrzi a szerelmét az idegen pillantások elől. Többek között ezért is zártam a szívembe. Okvetlenül meg kell majd látogatnunk egymást, ha újra Németországban leszünk. Axtheim végül is nem fekszik nagyon messze Lankwitztől. Meddig maradnak még itt?

– November végén utazunk haza, grófné.

– Akkor szomorú szívvel kell majd elbúcsúztatnunk magukat.

– Önök tovább időznek Egyiptomban?

– Igen, az egész telet itt töltjük. Később átmegyünk Kairóba. Az orvosaim gyakori helyváltoztatást javasoltak számomra. Lothar egy év szabadságot kért, és végig velem marad. Húsvét táján azonban már Németországba leszünk.

– El ne menjenek Felső-Lankwitz mellett anélkül, hogy benéznének hozzánk!

Joachim bácsi saját költségére rendbe hozatott néhány szobát Lia számára Felső-Lankwitzban, mivel Alice asszony egyről sem volt hajlandó lemondani az általa eddig a ház úrnőjeként használt rengeteg helyiség közül. Az idős úr minden felesleges súrlódásnak elejét akarta venni, ezért inkább maga alakíttatott ki kellemes lakrészt az unokahúgának. Úgy tervezték, hogy Hanno továbbra is édesapja egykori szobáit lakja majd.

Hazaérkezésekor így aztán külön kis birodalom várta Liát. Hálás köszönetet mondott nagybátyjának törődő fáradozásáért, amellyel ízlésesen és kényelmesen rendeztette be a lakrészét. Bájosabb otthont nem is kívánhatott volna magának.

– Hagyd csak, gyermekem, ezért végképp nem tartozol köszönettel, jólesett, hogy a csendes napokban elfoglalhattam magam. Boldogan építgettem számodra ezt a fészket. Az egész házban szívesen rendet rakattam volna, mert igencsak ráférne, ám arra gondoltam, hogy biztosan magad akarod majd kézbe venni az irányítást.

Lia mosolyogva, bólintott. Kettesben voltak, mert Hanno átment az édesanyjához.

– Tökéletesen igazad van, bácsikám. Alig várom, hogy dolgozhassam a hosszú semmittevés után.

Az idős ember fürkészőn szemügyre vette unokahúga arcát.

– Nem volt szép utatok, gyermekem?

– Dehogynem, Joachim bácsi. Gyönyörű volt. Sokat mesélek majd a Kelet csodáiról. Egyszer neked is el kellene utaznod oda.

– Ki tudja, mit hoz a jövő. De mondd csak, a lelkedben is napsütés ragyogott, kislányom? – kérdezte az öregúr, és megfogta Lia kezét. – Sápadtnak és soványnak látlak.

A fiatalasszony elvörösödött, de színlelt könnyedséggel felnevetett, hogy megnyugtassa a nagybátyját.

– Kissé megerőltető volt az út, Joachim bácsi, és vágytam is már haza. Hiányzott a hó és a hideg, no meg a munka. Majd meglátod, milyen hamar kipirul itthon az arcom!

– Adja Isten, hogy úgy legyen!

♣ ♣ ♣

Lia számára új, munkával teli, de kellemetlenségekben és bosszúságban is bővelkedő élet kezdődött. Hanno, akit mindenkor és mindenben maga mellett tudhatott, elismeréssel szólt az elért eredményekről, bár ő maga egyelőre semmiben nem vett részt tevőlegesen.

Miközben felesége napjai hajnaltól késő estig munkával teltek, a fiatalember sokszor nem tudott mit kezdeni az idejével. Órákig tétlenül ült a szobájában vagy az édesanyjánál, ha Lia nem ért rá. Ez pedig gyakorta megesett, hiszen a fiatalasszony azt sem tudta, mihez fogjon először.

Elsőként a szörnyen elhanyagolt háztartásban akart rendet teremteni. Alice asszony ugyanis eddig semmivel nem törődött, csakis azzal, ami a személyes kényelmét szolgálta. A gazdasszony nem bizonyult elég szorgalmasnak, és túl sok is volt rajta a teher, mivel a személyzet kivétel nélkül lusta és hanyag emberekből állt.

Liának azonban különleges tehetsége volt ahhoz, hogy a legmakrancosabb szolgálókkal is elboldoguljon. Felébresztette a becsvágyukat, és mindenkor jó példával járt elöl. Az emberek hamar észrevették, hogy új úrnőjük semmiféle munkától nem riad vissza, és sokkal jobban érti a dolgát, mint Alice asszony.

Joachim bácsinak időnként a pénztárcájába kellett nyúlnia, amikor unokahúga olyasmit akart beszerezni, amire Felső-Lankwitzban nem jutott a költségvetésből Az öregúr zokszó nélkül segített, ha Lia szerint halaszthatatlan kiadásról volt szó.

Alice asszony kezdetben némán tűrt, ám aztán taktikát változtatott, és megpróbálta Lia ellen hangolni a fiát.

– Mondd csak, Hanno, van neked még egyáltalán szavad Felső-Lankwitzban? A feleséged kénye-kedve szerint cselekszik. Már Brandner is csak vele tárgyal a fejed fölött.

– Lia mindenhez sokkal jobban éri, mint én.

– Biztos ez? Akkor miért költ ennyit? Én soha nem adtam ki ilyen sok pénzt. Vagyonokat szór el haszontalanságokra. Most ugyan Joachim állja a költségeket, de a végen a te számládra írnak majd mindent. Tőlem meg minden fillért sajnálnak. Garasoskodnom kell,

mint egy szatócs feleségének. Még arról is le kell mondanom, hogy új szőrmebundát vegyek magamnak a télre, pedig nagy szükségem lenne rá. Amire bezzeg Lia akarja, arra mindig jut pénz. Ideje lenne, hogy a sarkadra állj.

Hanno azonban nem állt a sarkára. Lassanként megértette a félesége céljait, és növekvő érdeklődéssel figyelte fáradozásait. Unalmában, és mert szeretett volna a közelében lenni, időnként meglátogatta ott, ahol éppen dolgozott.

Egyik nap abba a kamrába követte, ahol a poharakat, a porcelánt és az ezüstneműt tartották. Lia mintákat keresett, hogy elküldje őket a gyáraknak, és összeírta, milyen darabok hiányoznak a készletekből.

– Nézd csak, Hanno, ebből a csodaszép kávéskészletből sincs meg négy csésze és két csészealj! Az egész házban nem akad egy teljes készlet. Az embereitek nagyon könnyelműen bántak ezekkel a drága holmikkal – mondta a fiatalasszony a férjének.

Hanno felemelte és szemügyre vette az egyik csészét.

– Ezt nem is igen használtuk, csak akkor, ha nagyobb társaság volt nálunk. Szép darab. Kár, hogy nem teljes a készlet.

– Megpróbálom beszerezni a hiányzó darabokat a gyártól. Ezt az egész listát a hiányzó porcelánokról készítettem.

A fiatalember csupán futó pillantást vetett a papírlapra, aztán a munkát szorgalmasan folytató feleségére szegezte a tekintetét. Erős anyagból készült, egyszerű ruhát viselt, felette pedig nagy vászonköténytt. Arca kipirult a munka hevében, és csak úgy áradt belőle a derűs tetterő.

Visszarámolta a porcelánt, leltárt készített a láda tartalmáról, és az elülső oldalára ragasztotta. Aztán felemelte, hogy a helyére, a széles polcra emelje. Hanno azonban gyorsan mellette termett, és kivette a kezéből.

– Nehéz ez neked. Majd én felrakom – mondta.

Lia átadta a ládát, és hátrább lépett. Szeme vidáman csillogott.

– Való igaz, nehezek a porcelánok. Az emberek közül azonban most mindenkinek megvan a maga dolga – felelte mosolyogva.

– Szólhattál volna, hogy segítsek.

– Nem akartalak zavarni.

– Engem? Minden percért hálás vagyok, amikor nem kell unatkoznom.

A fiatalasszony elfojtott egy boldog mosolyt.

– Unatkozol? – kérdezte látszólag meglepetten.

– Gondolhatod! Nem lehetnék gyakrabban a segítségedre?

Lia megtörölte a homlokát.

– Dehogynem, ha van hozzá kedved. Ezt a sok ládát még mind át kell néznem. Megkérhetlek, hogy vedd le a következőt?

A férfi erős karjával könnyedén leemelte a súlyos ládát, és felnyitotta a tetejét. Lia megmosolyogta a férje ügybuzgalmát.

– Igencsak unatkozhattál, ha élvezed ezt a munkát – mondta, és nem mutatta ki, mennyire örül. Jó jelnek vette, hogy Hannóban felébredt a tettvágy.

Munka közben békés egyetértésben, jó barátokként beszélgettek.

– Holnap Brandnerral ki kell mennem az erdőbe, hogy kiválasszuk a karácsonyfáknak kivágandó fenyőket – jegyezte meg egyszer csak Lia, mintegy mellékesen. – Legfőbb ideje, hogy előkészítsük az emberek ajándékait.

A férfi meglepetten felkapta a fejét.

– Azt nyugodtan ráhagyhatod a gazdasszonyra. A személyzet ajándékainak a kiválasztása mindig az ő feladata volt. Mama sohasem foglalkozott ezzel.

– Én viszont fogok, Hanno. Ha elvárjuk az embereinktől, hogy készséggel teljesítsék a kötelességüket, akkor érdeklődnünk kell irántuk, s nem lehetünk közönyösek az örömeikkel és a bánataikkal szemben. Alsó-Lankwitzban mindig Joachim bácsival együtt szereztem be a személyzet ajándékait, és már előre kikémleltem apróbb kívánságaikat.

A fiatalember elgondolkozva hallgatta a feleségét.

– Ez még soha nem jutott eszembe, de alighanem igazad van. Észrevettem, hogy az embereink munka közben mostanában nem vágnak olyan mogorva képet, mint régebben. Szóval odaát Alsó-Lankwítzban Joachim bácsival gondoskodtatok az ajándékokról?

– Igen. Ragaszkodott hozzá, hogy segíthessen.

– Gondolod, hogy én is segíthetnék neked? – kérdezte Hanno habozva.

Lia szíve nagyot dobbant örömében, de úgy tett, mintha minden figyelmét egy repedt csésze kötné le.

– Ha akarsz, egészen biztosan.

– Hogyne akarnék!

– Akkor például kimehetnél helyettem az erdőre, és kiválaszthatnád a fenyőket. Négy nagy kell az embereknek és egy kisebb nekünk. Joachim bácsi természetesen itt tölti majd a szentestét. Elvállalod a faválogatást?

Hanno nem igazán örült, hogy nem lehet együtt a feleségével.

– A végén még rossz fákat választok – mondta. – Első alkalommal talán jobb lenne, ha velem tartanál.

Lia gyanútlanul belement a dologba.

– Rendben van, akkor együtt megyünk.

– Mikor?

– Holnap reggel nyolckor.

– Olyan korán?

A fiatalasszony arca megrándult.

– Igaz is, te sokáig szoktál aludni. Akkor mégiscsak egyedül megyek.

– Nem, nem! – tiltakozott a férfi. – Természetesen veled tartok. Csak azért alszom sokáig, mert így is túl hosszúak számomra a napok.

Lia nem válaszolt.

Hanno másnap sokkal korábban felkelt, mint kellett volna. Semmiképpen nem akarta lekésni felesége indulását. Amikor belépett az ebédlőbe, elképedve látta, hogy Lia már felöltözve ül az asztalnál, és reggelizik.

– Én is kaphatok egy csésze kávét? – kérdezte, és ámulva nézte a zöld ernyős lámpa fényében elébe táruló békés képet.

– Természetesen, Hanno.

A fiatalasszony csészét vett elő a tálalóból, és kávét töltött a férjének.

– Azért kérted ma a szokásosnál korábbra a reggelit, mert az erdőbe kell mennünk? – érdeklődött a férfi.

Lia elmosolyodott.

– Télen hétkor reggelizem, nyáron pedig hatkor.

Férje eltátotta a száját.

– Eddig mindig tízkor reggeliztél a mamával meg velem.

– Az nekem már a tízórai.

– Sejtelmem sem volt róla, hogy ilyen korán talpon vagy. Ha tudtam volna...

Hanno nem fejezte be a mondatot. Az idilli reggel, kettesben Liával, az édesanyja nélkül azonban annyira tetszett neki, hogy elhatározta, ezentúl gyakran csatlakozik majd a feleségéhez.

A karácsonyt az alsó-lankwitzi szokások szerint ünnepelték meg. Először Hanno és Lia átment a szomszédos birtokra, hogy Joachim bácsival és Wesemann asszonnyal megajándékozzák az ottani embereket, aztán hármasban visszatértek Felső-Lankwitzba.

Az emberek itt is megkapták az ajándékaikat. Alice asszony szótlan döbbenettel nézte az örömtől sugárzó arcokat. Az a szívélyesség is meglepte, amellyel Lia az alkalmazottakkal bánt. Brandner intéző megéljenezte Felső-Lankwitz ifjú úrnőjét, a többiek pedig lelkesen csatlakoztak hozzá.

Alice asszony gúnyosan elhúzta a száját, és tett néhány gonoszkodó megjegyzést, de szavai ezúttal nem a lelke legmélyéről fakadtak. Időnként elgondolkodott, és bizonytalan pillantásokat vetett menye komoly arcára.

Az emberek megajándékozása után a hölgyek és az urak visszavonultak abba a helyiségbe, ahol az ő karácsonyfájuk állt. Joachim bácsi Hannónak és az édesanyjának is hozott ajándékot. Lia gyorsan a fa alá helyezte őket.

Határtalan meglepetésére Alice asszony egy szőrmebundát talált a csomagjában. Pontosan olyat, mint amilyenre epedve vágyott. Sokáig nézte meredten, aztán végre bizonytalanul felemelte a tekintetét.

– Még mindig nem fogtam fel, amit látok – mondta.

– Csak apró figyelmesség, kuzin asszony.

– Magától, kedves rokon?

– Ha nem veszi rossz néven. Liától megtudtam, hogy ilyen bundára vágyik. Remélem, elfogadja tőlem. Elvégre mégiscsak én voltam az, aki megkurtítottam a tűpénzét.

– És akkor most miért költ rám ennyit? – kérdezte az asszony még mindig haragosan. – Pontosan tudom, mennyibe kerül egy ilyen bunda. Megvehettem volna magamnak, ha megemelte volna a járandóságomat.

Az öregúr kedélyesen felnevetett.

– Nem, nem, kuzin asszony! Felső-Lankwitz nem visel el nagyobb megterhelést. A magánvagyonom azonban lehetővé teszi, hogy örömet szerezzek magának. Mert ugye örül?

Alice asszony nem válaszolt azonnal. Szótlanul kezébe vette a pompás bundát, és tétován nézegette. Aztán némi vonakodás után megengedte, hogy Hanno rásegítse. Pont olyan volt, mint amilyennek megálmodta.

Egy darabig elnézegette magát a tükörben, majd levette a meleg prémet, Joachim bácsi gálánsán a segítségére sietett. Az asszony ezen már elnevette magát.

– Fura szerzet maga, Joachim! Köszönöm az ajándékot.

– Nem kell megköszönnie, Alice. Remélem, egy nap majd belátja, hogy csak a javát akarom.

Lankwitzné nem válaszolt, de arcáról eltűntek a gúny és a harag jelei.

– Te mit kaptál bőkezű nagybátyádtól? – fordult a menyéhez.

Lia mosolyogva felmutatott egy darab papírt.

– Azt, amire vágytam, mama. Egy banki átutalást.

– Mire fogod költeni a pénzt?

– Mindenfele apróság hiányzik még a háztartásból. Azokat akarom beszerezni.

Alice asszony nagy szemeket meresztett.

– Hogyan? Ez volt a karácsonyi kívánságod.

– Igen.

– Miért nem olyasmit kértél, ami neked okoz örömet?

– Egyetlen ékszernek sem örülnék annyira, mint ennek a pénznek, aminek oly sok helye lesz itt.

Lankwitzné szótlanul csóválta a fejét. Nem értette, hogy lehet valaki ilyen önzetlenül igénytelen. Ez lett azonban az első este, amikor nem zúdított gúnyt és dühödt indulatokat a menyére. Barátságosan

beszélt vele, sőt megköszönte, hogy segített számára kiválasztani a megfelelő szőrmebundát.

♣ ♣ ♣

Az új otthonában töltött első dolgos hónapok gyorsan elrepültek. Munkája eredményével Lia kérkedés nélkül elégedett lehetett. Alice asszony és Hanno elképedve látta, hogy minden zökkenők nélkül megy, az emberek pedig készségesen és szorgalmasan tevékenykednek.

Karácsony óta Lankwitzné is különös változáson ment át. Napról napra jobban csodálta menye szorgalmát, önzetlenségét, áldozatkészségét és odaadását. Február végén Alice asszony egy megfázást követően súlyosan megbetegedett. Most történt meg először, hogy az elkényeztetett nőt, aki képzelt bajaival korábban az egyik fényűző fürdőhelyről a másikra utazott, valóban komoly betegség támadta meg.

Lia magától értetődő módon vállalta az ápolását. Noha a birtok ügyei erősen igénybe vették, éjszakánként anyósa betegágya mellett virrasztott. Mindenkor gyengéd és türelmes maradt, s mindent megtett, hogy még fel is vidítsa a szenvedőt. Bátorságot öntött belé, és úgy aggódott érte, mintha az édesanyja lenne. A büszke asszony szíve körül mindjobban megolvadt a jégpáncél. Még hallgatott, de titokban csodálattal nézett a menyére, ha az aggódva fölébe hajolt, vagy bármi módon a segítségére volt.

Lia megérezte, mi megy végbe anyósa lelkében, és nem lepődött meg, amikor Alice asszony egyik nap, amikor már nem gyötörte láz, megfogta a kezét, és már-már szégyenlősen feltett neki egy kérdést.

– Nem haragszol rám azért, hogy oly sok fájdalmat okoztam neked?

A fiatal teremtés elmosolyodott.

– Nem, mama, nem haragszom. Tudom, hogy más terveid voltak, és én meghiúsítottam ezeket. Örülnék, ha te sem neheztelnél rám. Már Hanno miatt is, hiszen ő szenvedi meg leginkább a kettőnk közti feszültséget.

– Ő mindig a te pártodat fogja, és meg sem hallgat, ha rosszat akarok mondani rád.

Lia elpirult, és sietve félrefordult.

Ettől a naptól fogva semmi sem választotta el egymástól a két nőt. Hanno boldogan értesült erről, amikor betegszobájában meglátogatta az édesanyját.

– Tudod-e fiam, hogy nagyszerű feleséged van? – kérdezte tőle Alice asszony mosolyogva. – Bizony, nagyszerű teremtés! Mindent visszavonok, ami rosszat valaha mondtam rá. Ha akarjuk, ha nem, ő mindenkit jobbá tesz.

Az ifjú Lankwitz fellélegzett, és furcsa fény gyúlt a szemében.

– Igen, ő mindannyiunkat jobbá tett – dünnyögte maga elé.

♣ ♣ ♣

Röviddel húsvét előtt Dolly és Molly von Bornheim látogatta meg Liát. – Kitalálod, miért jöttünk át hozzád? – kérdezte Dolly a kölcsönös üdvözlések után.

– Gondolom, azért, mert már régóta adósaim vagytok a látogatással – felelte Lia mosolyogva.

– Ennél különlegesebb okunk is van – jegyezte meg Molly.

– Úgy ám! – fűzte tovább a szót a testvére sietve. – Nagy kéréssel fordulunk hozzád. Tudod, úgy volt, hogy csak pünkösdkor tartjuk meg az esküvőnket, de időközben meggondoltuk magunkat. Annyi vendéget hívtunk meg, hogy nem tudjuk elhelyezni őket nálunk. Arra kérünk, hogy fogadj be közülük néhányat. Megteszed nekünk ezt a szívességet, drága Lia?

– Természetesen. Ezt kérnetek is felesleges.

– Nagyon kedves vagy. Öt-hat személyről lenne szó, a többieket mi is el tudjuk szállásolni. Kit küldhetünk át? Esetleg Susannát a férjével és a három unokafivérünkkel? Vagy szívesebben fogadnád be Theo bácsikánkat a feleségével és a három lányukkal?

Lia alig észrevehetően összerezzent. Susanna grófné! Megint rátelepedett a lelkére az a súlyos teher, amitől az utóbbi hetekben már-már teljesen megszabadult. Éppen azt a nőt fogadja a házába és részesítse a vendégszeretetében? Nem, ez meghaladná az erejét.

Nagy levegőt vett, mielőtt válaszolt.

– Küldjétek hozzánk Theo bácsit meg a családját! – felelte színtelen hangon.

A nővérek boldogan megköszönték a segítőkészségét.

– Jaj, Lia – mondta Dolly nevetve –, komoly áldozatot hozol értünk. Tudod, hogy Theo bácsi meg a famíliája nem könnyű vendégek. Alig mertünk előhozakodni a kérésünkkel.

A fiatalasszony tiltakozón legyintett.

– Egy szót se többet erről!

A testvérek még fél órát maradtak, aztán hazakocsiztak. Lia eltűnődve nézett utánuk. „Hogyan döntött volna vajon Hanno, ha itthon lett volna?” – töprengett.

Szorongva gondolt arra, hogy Susanna grófné hamarosan Bornheimba érkezik. Úgy érezte, egyszeriben beborult felette az ég. Gépiesen tette a dolgát, de most nem lelte benne örömét.

Hanno délben hazajött ebédre, és a folyosón összetalálkozott a feleségével. A fiatalember sürgönyt tartott a kezében, amit az imént vett át a küldönctől.

– Látogatóink érkeznek, Lia – mondta, és átnyújtotta a táviratot.

A fiatalasszony közelebb lépett az ablakhoz, és széthajtotta a papírost.

„Ha megfelel, nagyszombaton déltájban érkeznénk Felső-Lankwitzba. Akadályoztatás esetén értesítést, kérünk a berlini Kaiserhof szállodába, Lothar Brinkenau”

Lia arcára pírt festett az öröm, és ez a színeváltozás nem kerülte el a férfi figyelmét.

Felesége visszaadta a sürgönyt, és elnézését kérte, mert ebéd előtt még dolga akad a konyhán.

Hanno égő szemmel nézett utána. Ő nem örült maradéktalanul az értesítésnek. Tartott a barátja jelenlététől.

Lassan, elgondolkodva a szobájába indult, hogy átöltözzék. Csak az asztalnál találkozott újra Liával. Feltűnt neki, hogy a felesége szétszórt, és máshol járnak a gondolatai. „Biztosan Lotharnál” – hasított belé a féltékenység.

Alice asszony ebéd közben tudta meg, hogy vendégeik lesznek, és érdeklődni kezdett Brinkenau báróról meg a húgáról. Lia összeszedte

magát, és lelkesen mesélt a testvérekről meg a Heluanban együtt töltött szép napokról.

– Nagyon örülök, hogy ilyen kedves emberek keresnek fel bennünket – mondta. – Erről jut eszembe, hogy Molly és Dolly von Bornheim is szállóvendégeket küld hozzánk.

Hanno kérdőn nézett a féleségére.

– Ezt meg hogy értsem?

– Május tizedikén kettős esküvő lesz Bornheimban. A lányok azért jöttek át ma, mert meg akartak kérni bennünket, hogy szállásoljuk el Theo bácsikájukat a családjával. Bornheimban nem győzik vendégszobával. Természetesen igent mondtam a kérésükre. Remélem, egyetértesz, Hanno.

– Hogyne, ha benneteket nem zavar a vendégsereg.

– Istenem! – kiáltott fel Alice asszony kissé ijedten. – Miért pont azokat az embereket sózzák ránk?

Liának arcába szökött a vér. El kellett volna mondania, hogy választhatott. A vallomás azonban a világ minden kincséért sem hagyta volna el az ajkát.

Bornheim báró és a húga pontosan az ígért időpontban érkezett meg Felső-Lankwitzba. Lia a régi szívélyességgel fogadta őket, férje azonban nem tudott megszabadulni titkolt félelmétől.

– Remek színben vagy, Käthe! Örömmel látom, hogy teljesen rendbe jöttél.

A grófné mosolyogva bólintott.

– Istennek hála, visszatért az életkedvem, s ezt nem utolsósorban neked és a férjednek köszönhetem, Lia. Ha ti nem jöttök Meluanba, akkor aligha sikerül úrrá lennem a búskomorságomon.

– Egészen mostanáig Egyiptomban időztek, grófné? – kérdezte Hanno, miután ő is kifejezte az özvegy felépülése feletti örömét.

– Nem, februárban áthajóztunk Nizzába, és részt vettünk a virágünnepen. Most pedig örülünk, hogy a maguk társaságában tölthetünk néhány vidám napot. Lothar egyre türelmetlenebbül várta, hogy itt legyünk végre.

Brinkenau báró eddig Egyiptomról meg Nizzáról beszélgetett Alice asszonnyal, aki mindkét helyen járt már. Most mosolygós szemmel a többiek felé fordult.

– Bizony, honvágyam támadt a német erdők és ön után, méltóságos asszony.

– Utánam? – kérdezte Lia somolyogva.

Lothar nagyot csapott Hanno vállára.

– Ne vágj már megint ilyen mogorva képet! Meg kell engedned, hogy rövid ittlétünk alatt főleg én tartsak igényt a feleséged társaságára! Két jó barátnak, mint mi vagyunk, sok mondanivalója akad egymás számára, ha ily hosszú idő után újra találkozik. Igazam van, méltóságos asszony?

Lia rámosolygott a fiatalemberre.

– De még mennyire, báró!

Hannónak uralkodnia kellett magán, hogy ne jöjjön ki a sodrából. Ha a féltékenység nem vakítja el, bizonyára észreveszi, hogy Lia és Lothar kapcsolata teljességgel ártalmatlan. A felesége elvesztése miatti félelme azonban megzavarta a tisztánlátását.

Lia ráadásul már napok óta szokatlanul zavartan viselkedett, amit a férje Lothar látogatásának tudott be. Nem sejtette, hogy feleségét az övéhez hasonló kétségek gyötrik, csak éppen Susanna grófné közelgő látogatása miatt. Hannót tehát tovább kínozta a féltékenység, és sem éjjel, sem nappal nem lelte nyugalmát.

A testvérek április végéig maradtak Lankwitzban. Hanno titokban fellélegzett, amikor barátja elutazott a húgával.

Búcsúzkodásnál a grófné szívélyesen meghívta a fiatal párt a birtokára. Lia ártatlanul és habozás nélkül megígérte, hogy eleget tesznek az invitálásnak, Hanno azonban csak kelletlenül fejezte ki egyetértését.

Egyre kevesebb idő választotta el őket Dolly és Molly esküvőjétől. Egyik nap Joachim bácsi azzal a hírrel állított be, hogy Korff gróf és neje személyében már meg is érkeztek Bornheimba az első esküvői vendégek.

– A gróf nagyon rossz színben van. Ingerültebb, mint valaha, és gyötri a mája. Fiatal felesége viszont ugyanolyan életvidám, mint

mindig, és mindenkinek szívélyes üdvözletét küldi. Reméli, hogy már ma délután felkereshet benneteket.

Az öregúr nem is gyanította, miféle érzéseket vált ki a bejelentése Hannóban és Liában.

A fiatalasszony meglepődött, amikor a férje ebédnél bejelentette, hogy délután Schwarzenfelsben lesz dolga, és csak estére ér haza. Korábban szó nem volt erről, és Lia tudta, hogy semmilyen halaszthatatlan ügy nem szólítja oda Hannót.

Miért nem akar idehaza lenni? Talán nem érzi elég erősnek magát ahhoz, hogy hosszú idő után az ő jelenlétében találkozzék először a szerelmével? Liának ahhoz már nem volt ereje, hogy a grófné látogatására figyelmeztesse a férjét. Anyósa sem szólt egy szót sem.

Liának eszébe jutott, miket mondott neki Alice asszony, amikor Susanna annak idején a két Bornheim testvérrel átjött próbálni Lankwitzba. Von Lankwitznének ugyanez a jelenet idéződött az emlékezetébe. Rég megbánta már sértő szavait, és szerette volna jóvátenni őket.

Hanno ebéd után nyeregbe szállt, és útnak indult. Lia gyermeki gondoskodással szalonjába kísérte anyósát, aki délutánonként ott szokott egy keveset szunyókálni.

– Tudod, gyermekem, hogy Hannóval ugyanúgy csodát tettél, mint velem? – kérdezte Alice asszony, miközben a menye gyengéden meleg takarót terített rá. – Korábban virágról virágra szálldosott, mint a lepkék, ma már azonban egyedül te létezel számára.

Lia ajkán fáradt mosoly jelent meg.

– Aludj jól, mama! – Ennyit mondott kedvesen, semmi többet.

Délután valóban megérkezett Susanna grófné. Hangsúlyozott szívélyességgel megölelte Liát, de a tekintete Hannót kereste.

– Mennyire örülök, hogy újra találkozunk, kedvesem! Epedve vártam, hogy a saját szememmel láthassam, boldog vagy-e a házasságodban.

– Parancsolj, foglalj helyet, Susanna! – mondta a ház ifjú úrnője nagy önuralommal.

A grófné elfogadta a felkínált helyet.

– Ugye itthon van a férjed? Örülnék, ha őt is üdvözölhetném. Nagyon hiányoltuk ám a társaságát a télen!

– Azt elhiszem. Egyébként nincs idehaza. Üzleti ügyben át kellett mennie Schwarzenfelsbe, és csak estére ér vissza. Mama azonban mindjárt itt lesz, hogy üdvözöljön.

Susanna arcáról eltűnt a mosoly, de nagy nehezen sikerült lepleznie a csalódását.

– Mennyire sajnálom! Joachim bácsi nem szólt, nektek, hogy ma délután átjövök?

– De igen, értesített bennünket – felelte Lia hűvösen.

A szépasszony idegesen forgatta kezén a gyűrűket. „Ez a liba még unalmasabb, mint volt, már ha ez egyáltalán lehetséges” – gondolta. Fennhangon azonban egészen mást mondott.

– Örömmel nézek a következő hetek elébe. Holnapra a bornheimiak nevében meg kell hívjalak benneteket teára. Megmondhatom, hogy ott lesztek?

Lia lehajtotta a fejét.

– Természetesen, Susanna. Gondolom, a férjem is szabaddá tudja tenni magát. Én mindenképpen elmegyek, hiszen Mollynak és Dollynak már megígértem.

– Őket nagyon lefoglalják az esküvői előkészületek. Beszélni is alig lehet velük. Annál több időt tölthetek majd veled én, drága Liám.

A fiatalasszony hűvösen és komolyan nézett a szép, mosolygós arcú, tüzes szemű grófnéra, és elmondhatatlanul nehéz lett a szíve.

– Erősen le vagyok kötve, Susanna. Nagyon kevés a szabad időm.

– Az ég szerelmére, végtére is te vagy a ház úrnője, és magad osztod be az idődet!

– Csak azt, ami a kötelességeim teljesítése után megmarad.

A grófné színpadias elképedéssel égnek emelte a karját.

– Azt hiszem, asszonynak még derekabb lettél, mint lánynak voltál. A kötelességeid! Ilyen szót egy szép fiatal nőnek nem lenne szabad kiejtenie a száján. A férjemmel néhány hónapot Bornheimban töltök. Biztos lehetsz abban, hogy gyakran meglátogatlak majd, és felmentelek terhes kötelességeid alól.

Lia úgy érezte magát, mintha éppen gúzsba kötnék a kezét.

– Hogy van a férjed? – terelte sietve másra a szót.

Susanna megrándította a vállát.

– Képzelt betegségeivel megnehezíti az életét, no meg persze az enyémet. Egyre nehezebb elviselni a hangulatváltozásait – felelte nagy sóhaj kíséretében.

Liának különös érzése támadt. A grófné kíméletlenül és ridegen beszél a férjéről. Nyilvánvaló, hogy minden gyengéd érzése és gondolata Hannóé. Nem tudta eldönteni, megvesse vagy szánja-e Susannát. Maradéktalanul igazságos nem lehetett vele, de pálcát sem akart törni felette.

– Sajnálom – felelte végül kimérten.

A grófné szótlanul vizsgálgatta Lia élettelen arcát. „Képtelenség, hogy Hanno boldog legyen egy ilyen vérszegény nőszemély mellett – gondolta. – biztosan majd' belepusztul az unalomba. De miért nincs itthon? Tudta, hogy átjövök. Talán a felesége vizslató tekintete előtt félt találkozni velem?”

Lia szerencséjére ebben a pillanatban belepett az anyósa. Udvariasan üdvözölte a vendéget, de közel sem volt olyan feltűnően kedves vele, mint annak idején Alsó-Lankwitzban.

Susanna hamarosan el is köszönt. Feleslegesnek érezte a látogatását, hiszen nem találkozhatott Hannóval. Lázasan vágyott arra, hogy újra láthassa, Egész télen várta, – ám hiába –, hogy az ifjú Lankwitz megjelenjen Berlinben. Gyakran töprengett nyugtalanul azon, hogy szerelme nem tudja, vagy nem akarja meglátogatni. Már nem volt egészen biztos a dolgában.

♣ ♣ ♣

Másnap délelőtt családostul megérkezett Theo bácsi. A törvényszéki bíró igen ellenszenves ember volt. Amit csak mondott és tett, azt mindenkor rendkívüli jelentőségűnek tartotta. Aki nem akarta magára vonni fenséges neheztelését, annak minden figyelmét neki kellett szentelnie. Felesége jelentéktelen teremtés volt, lányaik pedig hihetetlen önteltséggel és kényeskedéssel igyekeztek leplezni, hogy minden bájnak híján vannak. Kellemes lakótársnak a legjobb indulattal sem lehetett volna nevezni ezt az öt embert.

Von Bornheim úr, aki a vasútállomásról Felső-Lankwitzba kísérte őket, olyan arcot vágott, mintha ezerszeresen elnézést kérne azért, hogy a szomszédai nyakába kénytelen varrni ezeket a népeket.

Mielőtt elköszönt, még egyszer emlékeztette Hannót, és a ház hölgyeit, hogy délután elvárják őket teára. Az ifjú Lankwitz csak kelletlenül mondott igent a meghívásra. Tudta, hogy végzetesen közeleg a pillanat, amikor találkoznia kell Susanna grófnéval. Megadóan belátta azonban, hogy a végtelenségig nem halogathatja a viszontlátást.

– Lovon megyünk át a feleségemmel, von Bornheim úr, ezért nem viselhetünk társasági öltözetet. Előbb ugyanis ellenőrző körutat teszünk a frissen bevetett földeken, és a tehenészetbe is be kell néznünk – mondta.

Von Bornheim mosolyogva megveregette a vállát.

– Bármiben jönnek, mi szívesen látjuk magukat. Elvégre vidéken vagyunk, és nem adunk annyira a formaságokra. Akkor hát a viszontlátásra!

Von Bornheim távozott, és barátságos házigazdáikra hagyta a rokonait. Hanno és a két hölgy legjobb tudása szerint gondjaiba vette őket.

A törvényszéki bíró jó szokása szerint semmitmondó, ám véget érni nem akaró előadásba kezdett. Családja nőtagjai közben tűkön ültek, mert szörnyen aggódtak, hogy jól viselték-e az utat az esküvőre varratott új ruháik. Alig várták, hogy kicsomagolhassanak, de félbeszakítani természetesen nem merték a szigorú családfőt, amíg az magától nem adott hangot abbéli óhajának, hogy visszavonulna egy kicsit pihenni.

Hanno felnevetett, amikor vendégeik mögött becsukódott az ajtó.

– Hogy micsoda példányai vannak az emberi nemnek!

Édesanyja megvonta a vállát.

– Megmondtam előre. Kellemetlenebb vendégeket nem is szállásolhattak volna be hozzánk.

– Nem lesznek gyakran a terhünkre, mama. Többet időznek majd Bornheimban, mint nálunk – vigasztalta Lia némi bűntudattal az anyósát.

Röviddel ebéd előtt Theo bácsiért és a családjáért kocsit küldtek a szomszéd birtokról. Délután pedig, amikor Hanno és a felesége éppen lóra akart szállni, Joachim bácsival is megérkezett a hintó, hogy magával vigye Alice asszonyt.

Az öregúr nehézkesen kászálódott ki a kocsiból. Liának feltűnt, hogy nagybátyja nincs jó színben.

– Gyengélkedsz, bácsikám? – kérdezte aggódva.

– Nem, gyermekem. Csak tudod, az ember azért érzi, hogy már nem a legfiatalabb. Bágyadt vagyok, de a tavaszi fáradtságban semmi különös nincs.

Lia nyugtalanul kémlelte nagybátyja vonásait.

– Ugye nem könnyelműsködsz, bácsikám? Mindennap lepihensz ebéd után két órára, ahogy az orvosod előírta?

Az idős úr bizonytalanul felnevetett.

– Az az igazság, hogy néha elfeledkezem róla.

– Nem lenne szabad!

Joachim bácsi mosolyogva Hannóhoz fordult.

– Látod, fiam, én lettem a családban a könnyelmű alak! De most már induljatok, különben elkéstek Bornheimból! Megérdemlitek, hogy szórakozzatok egy keveset. Öröm ránézni a földjeidre, Hanno.

A fiatalembernek felragyogott a szeme.

– Ki akarok tenni magamért, Joachim bácsi, nehogy kárba vesszen Lia példamutatása. Ő tanított meg rá, hogyan tehetem hasznossá magam.

– Nagyszerű, fiam! Akkor hát a viszontlátásra, gyermekeim!

Az öregúr gálánsán felsegítette a kocsira Alice asszonyt, aztán elhajtottak.

Hanno és Lia másfelé indult. Egy darabig szótlanul lovagoltak egymás mellett. A fiatalasszony sápadt volt, és összeszorította az ajkát, mintha fajdalommal viaskodna. Félve gondolt az előttük álló órákra. Tudta, kínszenvedés lesz számára, hogy együtt kell látnia Hannót és Susanna grófinét.

A fiatalember gondolatai is a rettegett találkozás körül jártak. Szilárdan eltökélte, hogy mindenképpen véget vet ennek a méltatlan és lealacsonyító kapcsolatnak.

Hanno egy idő után terhesnek érezte a hallgatást. Összeszedte magát, és megtörte a csendet.

– Nagyon hallgatag és sápadt vagy, Lia. Nem érzed jól magad?

A fiatalasszony felriadt a töprengésből. Arcáról eltűnt a sápadtság, és halvány pírnak adta át a helyét.

– De... jól vagyok, csak aggódom Joachim bácsi miatt. Nincs jó színben, és tudom, hogy nem kíméli magát eléggé.

– Azt hiszem, feleslegesen aggódsz. Én semmit sem vettem észre.

– Mert nem ismered olyan jól, mint én. Már napok óta nem tetszik nekem.

Férje fürkészőn nézett Liára. Ezért lett volna csendes és levert az utóbbi időben? Talán tévedett, amikor azt hitte, hogy Lothar Brinkenau az oka.

Hanno nagyot sóhajtott. Bárcsak elmondhatná, mi nyomja a szívét!

Bornheimban a meleg tavaszi napon sütkérezve, a teraszon találták a társaságot. A teázás ürügy volt csupán, valójában a von Bornheim úr által készített hatalmas tál bóléból fogyasztottak bőséggel. A hangulat ennek megfelelően emelkedett volt. Susanna grófné a terasz mellvédjénél állt. Férfiak serege vette körül, és tette neki egymással versengve a szépet. Az ő szeme azonban csak a parkot leste vágyakozva.

Korff gróf nem messze tőle, egy fonott fotelban ült, és kedvetlenül szivarozott. Nem tetszett neki a felesége udvartartása. Amikor Susanna kihúzta magát, s felcsillanó szemmel a park felé nézett, ő is arra fordult, és követte az asszony pillantását. Gúnyos mosolyra húzódott a szája, amint meglátta, hogy Hanno von Lankwitz közeledik feléjük ifjú feleségével.

A gróf felemelkedett, és lassan a hitvese után indult, aki sietve kivált tisztelői gyűrűjéből, és a lépcsőhöz lépett, hogy üdvözölje Liát. Színpadiasan megölelte, aztán Hannóhoz fordult.

– Hát magát is láthatjuk végre, von Lankwitz úr? Nem volt szép, hogy tegnap elment otthonról, amikor meglátogattam a kedves nejét.

Liát közben mások foglalták le. Hanno előírásosan megcsókolta Susanna kezét.

– Sajnálom, grófné, de halaszthatatlan ügyek Schwarzenfelsbe szólítottak.

– Mindig az a terhes munka! – tréfálkozott a szépasszony.

Ebben a pillanatban oda lepett hozzá a férje, és hűvös leereszkedéssel üdvözölte Hannót. Alice asszony kérdezett valamit a grófnétől, s közben mintegy véletlenül a terasz másik oldalára sétált vele.

Susanna azonban hamarosan úgy intézte, hogy megint Hanno közelébe kerüljön, bár a férfi szemlátomást nem kereste a társaságát.

Lia éberen figyelte őket, és úgy gondolta, férje azért tartózkodó, mert nem akarja kompromittálni a grófnét.

Amikor hűvösebbre fordult az idő, a társaság nagy része behúzódott a kert felőli szobákba, amelyeknek az ablakai szinte kivétel nélkül a teraszra néztek. Néhány úr odakint maradt dohányozni, köztük Korff gróf és a törvényszéki bíró is.

Hanno egyedül álldogált az egyik ablakmélyedésben. Susanna azonnal kihasználta az alkalmat, és feltűnés nélkül odasétált hozzá.

– Beszélnem kell veled. Még ma! – suttogta.

– Hogyan? – kérdezte a férfi halkan.

– Tíz perc múlva várlak a télikertben. Ott senki nem zavarhat bennünket.

Hanno csak biccentéssel jelezte, hogy egyetért.

Lia éppen a szomszéd szobában beszélgetett Dollyval és a vőlegényével. Onnan is látta, hogy Susanna odament Hannóhoz, a beszélgetésüket azonban nem hallhatta. A grófné hamarosan távozott, és Lia észrevette, hogy Hanno lopva az órájára pillant. A fiatalasszony sápadtnak és elgyötörtnek találta a férje arcát.

Tudja, hogy másé a szíve, ő mégis ugyanúgy szereti, mint eddig. Hát soha nem ér már véget ez a kínszenvedés? Soha nem nyugodhat meg bolond szíve?

Mindemellett még bizonytalan félelem is gyötörte. Feltűnt neki, hogy Korff gróf gyanakodva figyelte Hannót és Susannát, amikor egymás mellett álltak a teraszon.

Liának rossz előérzete támadt. Látta, hogy a grófné óvatosan egyre jobban eltávolodik a társaságtól, végigsétál az egymásba nyíló szobákon, és végül belép a télikertbe. Hanno eközben egyik beszélgető csoporttól a másikhoz lépett, és néhány perc múlva ő is eltűnt a télikertben.

Liának vad iramban kalapált a szíve. Milyen elővigyázatlanok! Mi lesz, ha valaki követi és meglepi őket? Ha esetleg Korff grófnak eszébe jut, hogy megkeresse a feleségét?

A fiatal teremtésre remegés tört rá, és egy pillanatra lehunyta a szemét. Aztán összeszedte magát, és szapora léptekkel a télikertbe indult. Ha teheti, mindenáron megakadályozza a botrányt.

A télikert ajtajában tétován megállt. Senkit nem látott odabent. Tudta, hogy nincs másik kijárat. Csakis a télikertből nyíló kis cseppkőbarlangban lehetnek.

Hevesen dobogó szívvel az ajtó melletti pálmák mögé lépett. Őrködött, hogy Hannót és Susannát megvédje a rajtakapástól.

Korff gróf a teraszon ült az egyik nyitott ablaknál, ahonnan véletlenül éppen a télikert bejáratára látott, de őt nem láthattak odabentről. Észrevette, hogy előbb a felesége, aztán meg Hanno tűnik el a télikertben, és amúgy mindig fénytelen szeme hirtelen megvillant.

A hamutálba dobta a szivarját, felemelkedett a foteljából, és színlelt nyugalommal annak a teremnek az ajtajához sétált, amelyikben a társaság tartózkodott. Azt nem látta meg, hogy Lia is belépett a télikertbe.

A gróf végigballagott a szobákon. Lia észrevette, és azt is látta, hogy vadul, bosszúra éhesen villog a szeme. Úgy érezte, menten megáll a szívverése, amikor Korff nesztelenül, óvatosan belépett a télikert előtti helyiségbe. Elkerülhetetlen lesz a párbaj, ha kettesben találja a feleségét és Hannót.

Liába villámcsapásként hasított ez a felismerés. A férjéért érzett aggodalom minden más gondolatát elnyomta.

Szapora léptekkel, de vigyázva, hogy ne üssön zajt, és ne hívja fel magára a gróf figyelmét, a cseppkőbarlangba indult. Tudta, csak egy módon előzheti meg a katasztrófát. Egy másodpercig sem habozott megtenni azt, amit féltő szerelme sugalmazott.

♣ ♣ ♣

Susanna grófné lázas izgalommal lépett be a cseppkőbarlangba, és türelmetlenül várta Hannót. Fellélegzett, amikor megérkezett.

– Végre! Végre itt vagy! Miért nem jöttél el a télen egyszer sem Berlinbe? És miért nem voltál otthon tegnap, amikor átmentem hozzátok?

A fiatalember arca ingerülten megrándult, és komor volt a tekintete.

– Nem lehetett, Susanna, és nem is szabad soha többé. Csak azért vagyok most itt, hogy ezt közöljem önnel – mondta határozottan.

Az asszony egész testében remegni kezdett, és holtsápadt lett.

– Ez nem lehet igaz! – kiáltotta.

– Kérem, könyörgök, Susanna, szedje össze magát! Gondolja meg...

A grófné meredten nézte Hannót, és tiltakozón felemelte reszkető kezét.

– Szedjem össze magam? Gondoljam meg? De Hanno! – hadarta, majd felzokogott, és a férfi mellére vetette magát. – Mit gondoljak meg? – kiáltotta magánkívül.

Ebben a pillanatban futva megérkezett Lia. Meglátta az összeborult párt, és még elkapta a szépasszony utolsó szenvedélyes szavait. Úgy érezte, megnyílik alatta a föld. Ám aztán minden erejét mozgósította, és uralkodott magán.

– Grófné, a férje pillanatokon belül itt lesz – mondta sietve.

Hanno csak most vette észre a féleségét. Fojtott kiáltással ellökte magától Susannát, és odalépett Liához.

– Az ég szerelmére! – Ez volt minden, amit mondani tudott.

A grófné is összerezzent. Villámcsapásként hasított belé a felismerés, hogy Hanno már nem szereti, és szíve a felesége felé fordult. Heves fajdalmában mindenről megfeledkezett. Ökölbe szorította a kezét, a szeme szikrákat hányt.

– Gyűlöllek! – sziszegte Lia felé. – Minek jöttél ide?

Hanno szorosan a felesége mellé állt, mintha meg akarná védeni. Ő azonban gyorsan ellépett tőle.

– Azért, hogy megakadályozzam a katasztrófát. – felelte Susanna indulatos kérdésére. – Térjen észhez! Nyugodjon meg, Istenre kérem,

nyugodjon meg! – tette hozzá, majd erőtlenül lerogyott egy karosszékbe, és a tekintetével jelezte a grófnénak, hogy ő is üljön le.

Hanno kővé dermedten állt a két nő között. A következő pillanatban halkan, surranva Korff gróf jelent meg a barlang bejáratánál. Gyanakvó ábrázatára határtalan elképedés ült ki, amikor meglátta az egymással szemben ülő hölgyeket és Hannót.

– Nem, Susanna, a férjemnek és nekem egészen biztosan nincs időnk arra, hogy betanuljunk egy előadást – szólalt meg Lia könnyed társalgási hangnemben.

Maga sem tudta, honnan vette az erőt ahhoz, hogy ilyen higgadtan beszéljen, és még mosolyogjon is. Arra is képes volt, hogy úgy tegyen, mintha csak most venné észre a grófot. Kedvesen odaintett neki, hogy elterelje a figyelmét Hannóról és Susannáról.

– Végszóra jött gróf úr. Azért vagyunk itt a kedves feleségével, mert egy esküvői meglepetést szeretett volna megbeszélni velünk. Egy kis színi előadást talált ki, amelyben Hannónak és nekem is szerepelnünk kellene. Sajnálattal nemet kellett mondanunk, mert tavasszal nagyon sok a munkánk. Susanna megbántódott. Kérem, segítsen kiengesztelni.

Lia idegennek érezte a saját hangját, Korff grófnak azonban semmi nem tűnt fel.

– A feleségem az én rábeszélésem nélkül sem lesz engesztelhetetlen. Igaz, Susanna? Természetesen nem szeretnék zavarni. Nos... szóval...

Hannónak sikerült visszanyernie lélekjelenlétét, és gyorsan széket húzott, oda a grófnak. Ő azonban nem ült le.

– Köszönöm, de nem zavarok tovább. A feleségem talán mégis meg tudja győzni önöket. Később még találkozunk.

A gróf köhécselt egy keveset, aztán zavarodottan meghajtotta magát, és távozott.

A többiek mozdulatlanul ültek a helyükön, amíg úgy gondolták, hogy a grófnak már el kellett hagynia a télikertet. Akkor Lia remegő lábbal felállt, és szó nélkül távozni készült. Hanno azonban elgyötöri arccal elébe lépett.

– Kérlek, hallgass meg – mondta, és ügyet sem vetett a grófnéra.

Lia büszkén felszegte a fejét, és hideg, idegen tekintettel nézett a férje szemébe.

– Felesleges lenne. A mi viszonyunkban minden magyarázkodás szükségtelen – mondta hűvösen, s mielőtt Hanno megakadályozhatta volna, ellépett mellette, és elhagyta a helyiséget.

A férfi utána akart menni, ám ekkor hirtelen visszatért az élet a grófné addig dermedt arcába.

– Egy szóra még, von Lankwitz úr! – szólalt meg metsző hangon.

Hanno megállt, és komoran nézett le a nőre.

– Mit óhajt, grófné? – kérdezte kimérten.

A szépasszony gúnyosan felnevetett, bár közben a harag könnyei lepték el a szemét.

– Hogy mit óhajtok? – kérdezett vissza, és látszott rajta, hogy alig bír uralkodni magán. – Azt, hogy a sors ezerszeresen fizesse vissza magának a kínokat, amiket nekem okozott.

A férfi ajka fájdalmas mosolyra húzódott.

– Teljesülni fog az óhaja, sőt máris teljesült. Végtelenül szeretem a feleségemet, de a szerelmem nem talál viszonzásra nála. Ez talán elégtétel lehet magának. Bocsássa meg, grófné, hogy fájdalmat okoztam, de nem tehettem másként. Kérem, felejtsen el.

Susanna komoran nézett Hannóra. Szavaiból csak annyit hallott meg, hogy szereti a feleségét, és ez haraggal, gyűlölettel töltötte el. Szó nélkül kisietett a barlangból.

A télikertben senkivel nem találkozott. A következő szobában azonban Lia állt sápadtan és szomorúan az ablaknál. Igyekezett visszanyerni az önuralmát, mielőtt ismét csatlakozna a többiekhez.

A grófné először el akart lépni mellette, ám aztán némi tétovázás után odament hozzá.

– Alighanem úgy gondolod, hálával tartozom neked, mert elejét vetted a katasztrófának. Én azonban nem vagyok hálás. Miattam nem kellett volna fáradoznod.

Lia ráemelte fénytelen, fáradt szemét.

– Maga miatt egy lépést sem tettem volna. Csupán a botrányt akartam elkerülni, ami beszennyezte volna a Lankwitz nevet. Ennyi történt, nem több. Nem tartozik hálával nekem.

A szépasszony durván felnevetett.

– Persze hogy nem. Elvégre elvetted tőlem, ami az enyém volt! Te meg én végeztünk egymással.

Lia lehajtotta a fejét.

– Igen, végeztünk. Kizárólag a feltűnés elkerülése érdekében váltunk majd szót, ha semmiképpen sem kerülhetjük el egymást. Most pedig elvárom, hogy velem együtt térjen vissza a társasághoz.

Gyengéd erőszakkal kényszerítette a grófnét, hogy mellette maradjon, amíg a többiek között elválhattak egymástól.

Korff gróf zavartan odalépett a feleségéhez.

– Sikerült meggyőznöd von Lankwitz urat és a feleségét? – kérdezte.

Susanna megrándította a vállát.

– Jaj, nagyon unalmasak lettek, amióta összeházasodtak! Semmit sem lehet kezdeni velük – felelte.

A gróf mogorva arcán elégedett mosoly áradt szét.

Lia a nagybátyjához menekült, aki épp a visszaútról egyezkedett Alice asszonnyal.

– Hazamennék, gyermekem. Elfáradtam, és tartalékolnom kell az erőmet. Azt viszont nem akarom, hogy kedves anyósod miattam idő előtt legyen kénytelen elhagyni Bornheimet. Akkor hát abban maradunk, hogy visszaküldöm a kocsit – mondta az öregúr.

Alice asszony határozottan megrázta a fejét.

– Mondtam már, hogy magával megyek, kedves rokon.

– Nem hittem volna, hogy ennyire ragaszkodik a társaságomhoz – tréfálkozott a bácsi.

Von Lankwitzné felkacagott.

– Én sem hittem volna!

– Mi is biztosan nemsokára otthon leszünk, mama – jegyezte meg Lia.

Az idős úr körülpillantott.

– Hanno hol bujkál?

– A télikertben van, de mindjárt jön.

– Üdvözlöm, ha már nem látnám.

– Megmondom neki, bácsikám.

Joachim bácsi és Alice asszony hamarosan kocsiba szállt, és hazaindult.

♣ ♣ ♣

Hanno von Lankwitz megsemmisülten ült egy fotelban a cseppkőbarlangban. Párbajoznia kellett volna a gróffal, ha Lia a döntő pillanatban nem lépett volna közbe. Ebben egészen biztos volt, mégsem érzett megkönnyebbülést.

Fel nem foghatta, mi késztette arra a feleségét, hogy megóvja őt és Susannát. Lia nyugalmában és példátlan lélekjelenlétében újabb bizonyítékát látta annak, hogy semmit nem érez iránta, ha csak kicsit is vonzódna hozzá, nem viselkedhetett volna ennyire hűvösen és szenvtelenül.

Hanno rettenetes perceket élt át a cseppkőbarlang magányában. Ebben az órában maradéktalanul lefoszlott róla a könnyelműség. Szerelme Lia iránt minden korábbinál mélyebb, erősebb lett, ám egyszersmind reménytelenebb is.

Végül felemelkedett ültéből, és visszatért a társasághoz. Még látta, hogy édesanyja és Joachim bácsi együtt távozik. Lia Bornheimnével beszélgetett, Susanna pedig megjátszott vidámsággal néhány úrral társalgott. Őt egyikük sem vette észre.

Hanno odalépett a törvényszéki bíró lányaihoz, akik unott képpel üldögéltek, és megörültek, hogy végre velük is foglalkozik valaki. Az ifjú Lankwitz alig-alig tudta, miről beszél. Tekintete egyedül Liát kereste.

Sajgó szíve hangosan vert. Határtalan szerelmet érzett a felesége iránt. A legszívesebben elébe térdelt volna, hogy a bocsánatáért esedezzen.

Nemigen figyelt oda a bíró lányainak üres fecsegésére. Egyszer csak, mintegy kődfátyolon át meglátta, hogy Lia feléje tart.

– Szeretnék hazamenni, Hanno – mondta a fiatalasszony.

Férje azonnal felállt.

– Szólok, hogy hozzák elő a lovainkat.

Elköszöntek a többiektől, még Susanna grófnétól is. Csak az éles szemű megfigyelő vehette észre, hogy tőle a szokottnál hűvösebbre sikeredett a búcsú.

Elővezették a lovaikat, és Hanno a nyeregbe emelte a feleségét. Még egyszer odaintett a társaságnak. A teraszról búcsú kiáltások és

tréfás megjegyzések repültek feléjük, Theo bácsi, aki már kissé borgőzös állapotba került, magasba emelte a poharát, és elkurjantotta magát:

– Viszontlátásra Felső-Lankwitzban!

A fiatal pár búcsúzóul meglengette lovaglóostorát, és nemsokára ráfordultak a park egyik árnyas útjára. A magára kényszerített mosoly azonnal eltűnt Lia arcáról. Szótlanul lovagoltak egymás mellett.

Hanno újra meg újra felesége sápadt, zárkózott arcára pillantott. Mindannyiszor inába szállt a bátorság, és nem szólalt meg.

Közben tudta, érezte, hogy soha nem szerette forróbban és fájdalmasabban Liát, mint ebben az órában. Bármilyen áldozatot kész lett volna meg hozni azért, hogy megindítsa a szívét. A hallgatás azonban áthatolhatatlannak tűnő falat emelt közéjük.

Hanno végül mégsem bírta tovább. Lova nyaka fölött átnyúlva megragadta a felesége kezét, és szenvedélyesen beszélni kezdett:

– Lia, áruld el, mi jár a fejedben!

Alig szólalt meg, máris érezte, hogy felesége ki akarja szabadítani a kezét.

– Engedj el! – kiáltotta felindultan.

Hanno azonban még erősebben szorította a kezét.

– Előbb hallgass meg! Engedd, hogy a bocsánatod kérjem!

– Eressz el! – kiáltotta újra a fiatal teremtés metsző és parancsoló hangon.

Férje engedelmeskedett, de szorosan mellette lovagolt tovább. Arcáról eltűnt minden szín, és könyörgő szavak hagyták el az ajkát:

– Bocsáss meg nekem, Lia, és hallgass meg! Őszintén el akarom mondani, miért találtál ilyen helyzetben a grófnéval.

Felesége félt, hogy a férfi a Susanna iránti szerelméről akar beszélni, és azt nem lett volna képes meghallgatni. Rideg hangon sietve félbeszakította.

– Nem akarom hallani, és nincs mit megbocsátanom. Ami történt, kizárólag a te ügyed. Nem érdekel, milyen viszonyban vagy a grófnéval.

A hideg elutasítás szíven ütötte Hannót.

– Ennek ellenére elejét vetted a botránynak és a katasztrófának? Legalább ezt engedd megköszönnöm!

– Nem tartozol köszönettel. Csakis Joachim bácsi és a Lankwitz név megkímélése érdekében tettem, amit tettem. Most pedig, kérlek, egy szót se többet erről!

Lia vágtára fogta a lovát. Hanno szótlanul követte.

Miután hazaértek, Lia azonnal visszavonult a szobáiba. Ott már elfogyott az önuralma. Lerogyott egy fotelba, és tenyerébe temette meg-megvonagló, sápadt arcát.

♣ ♣ ♣

A következő napokban Lia ügyelt arra, ne maradjon kettesben Hannóval. Félt, hogy megint szóba hozná a cseppkőbarlangban lejátszódott jelenetet. Férje azonban tiszteletben tartotta a kívánságát.

Az ifjú pár számára most szinte megkönnyebbülést jelentett, hogy Theo bácsi és a családja a házban tartózkodik, jelenlétük több idejüket vette igénybe, mint gondolták. Aztán elérkezett a bornheimi esküvő, ami újabb komoly erőpróbát jelentett számukra.

Lia és Susanna grófné kitért egymás útjából, Hanno pedig még náluk is jobban vigyázott, hogy ne kerüljön a szépasszony közelébe. A grófné csupán megvető és hűvös pillantásokra méltatta, s már-már kitűnően udvaroltatott magának a schwarzenielsi tisztekkel.

Mindez természetesen nem kerülte el Lia figyelmét, ám azt hitte, Susanna taktikázik, hogy elaltassa a férje gyanakvását, és elterelje a figyelmét Hannóról.

Lia ráadásul még Joachim bácsi miatt is erősen aggódott, aki ugyanolyan sápadt és levert volt, mint a súlyos betegségét megelőző napokban. Az öregúr igyekezett eloszlatni unokahúga félelmét, de azért boldog volt, amikor túlesett az esküvő megpróbáltatásain.

Theo bácsi és a családja másnap végre szedelőzködni kezdett. Egyhangúan kijelentették, pompásan érezték magukat Felső-Lankwitzban, és egyértelmű célzásokat tettek arra, hogy szívesen élveznék még a háziak vendégszeretetét. Senki nem szólította fel azonban maradásra őket.

Egy hét múlva von Bornheimné látogatta meg Liát és az anyósát. A hölgyek kellemesen elbeszélgettek, és közben Hanno is megérkezett.

Von Bornheim asszony mellékesen megemlítette, hogy Susanna grófné nem tölthet hónapokat Bornheimban, mint tervezte, mert elkíséri a férjét Wildungenba. A gróf nagyon rosszul érzi magát, és a felesége nem engedi, hogy egyedül induljon útnak.

Liának olyan érzése támadt, mintha a súlyos teher már nem nyomná akkora erővel a szívét. Félénken Hannóra pillantott, ő azonban üres tekintettel, fénytelen szemmel maga elé nézett. Szigorúan összeszorította az ajkát, mintha fájdalmai lennének.

♣ ♣ ♣

Elmúlt a május, és esővel, hideggel beköszöntött a június. Lia a kellemetlen időjárásnak tudta be, hogy Joachim bácsi napok óta nem mutatkozott Felső-Lankwitzban.

Egyik délelőtt aztán küldönc érkezett Aksó-Lankwitzből Wesemann asszonytól hozott levelet.

Lia szorongva nyitotta fel a borítékot. Az idős házvezetőnő még soha nem írt neki levelet.

„Igen tisztelt Méltóságos Asszony!

A méltóságos úr tegnap délután ágynak esett. Magas láz gyötri. Nem akarta, hogy felizgassam a Méltóságos Asszonyt, mert szerinte múló gyengeségről van szó csupán. Én azonban úgy gondolom, ugyanolyan a helyzet, mint akkor volt, amikor a méltóságos úr súlyosan megbetegedett. Vállalom, hogy leteremt majd, és akarata ellenére értesítem Önt. A báró úr tudta nélkül már az orvosért is elküldtem, örülnék, ha a Méltóságos Asszony át tudna jönni hozzánk.

Odaadó üdvözlettel:

Anna Wesemann”

Lia nagyon megijedt.

– Sejtettem, éreztem, hogy Joachim bácsi nincs jól – mondta Alice asszonynak.

Hanno nem tartózkodott otthon, mert már órákkal korábban kilovagolt a földekre.

A fiatalasszony azzal az üzenettel küldte vissza a küldöncöt, hogy nemsokára ott lesz.

– Át kell mennem Alsó-Lankwitzba, mama – fordult aztán megint az anyósához. – Remélem, nem komoly a bácsi baja. Ám ha szüksége van rám, akkor mellette maradok, amíg úgy akarja.

Von Lankwitz asszony megsimogatta a menye arcát.

– Nagyon sápadt vagy, gyermekem. Joachim bácsi, hála az égnek, erős ember. Bízzunk benne, hogy semmi komolyról nincs szó! Természetesen nyugodtan átmehetsz hozzá. Helyettesítelek, amíg csak kell. Hanno biztosan utánad siet, amint megjön, és így majd én is értesülök Joachim állapotáról.

Lia hálásan megköszönte anyósa segítőkészségét. Közben befogták a lovakat. A fiatalasszony már éppen indult volna, amikor Hanno megérkezett, és odalovagolt a kocsija mellé.

– Hová készülsz? – kérdezte.

Felesége röviden elmesélte, mi történt.

A férfi leugrott a lováról, a kantárszárat odadobta egy szolgának, és úgy, ahogy volt, beült Lia mellé a kocsiba.

– Természetesen veled megyek – mondta, és ügyet sem vetett a fiatalasszony tiltakozására.

Az orvossal egyszerre érkeztek meg Alsó-Lankwitzba. Joachim bácsinak magas láza volt. A régi kór megújult erővel támadt rá. Lia azonnal tudta, hogy hetekig kell majd ápolnia. Máris elfoglalta helyét az ágya mellett, Hanno pedig egyedül indult haza.

Lia félelmekkel és aggódással teli heteket töltött bácsikája betegszobájában. Férje eközben csendes visszavonultságban élt az édesanyjával Felső-Lankwitzban. Mindketten tették a dolgukat, és másról sem esett szó közöttük, mint Liáról.

Alice asszony ezekben a hetekben döbbent rá igazán, milyen kedves és drága számára a menye. És még valamire ráébredt. Arra, hogy a fia életének Lia lett az értelme.

Hanno mindennap átlovagolt Alsó-Lankwitzba, hogy érdeklődjék Joachim bácsi hogyléte felől, és legalább rövid időre láthassa a feleségét. Időnként Alice asszony is meglátogatta a beteget, és olyankor mindig ragaszkodott ahhoz, hogy néhány órára leválthassa a menyét.

Három hét telt el a beteg életéért való aggódásban. Az orvos aztán végre bejelentette, hogy a legnagyobb veszély már elmúlt. Nem

rejtette azonban véka alá, hogy a teljes gyógyulásig hosszú időnek kell még eltelnie.

Joachim bácsi állapota lassan, lépésről lépésre javult. Humorát azonban igen hamar visszanyerte.

– Csak azért betegedtem meg, gyermekem, mert élmény az ágyat nyomni, ha te vagy az ápolónő – mondta egyik nap mosolyogva Liának.

Hanno is éppen ott volt látogatóban. A bácsi leültette az ágya mellé, és beszámoltatta a birtok ügyeiről. Az öregúr mindenféle megbízásokat adott neki, és időnként Alsó-Lankwitzban is ellenőriznie kellett a munkák menetét.

– Nem árt, ha itt is kiismered magad, fiam.

Hanno hamarosan elbúcsúzott, de odakint még váltott néhány szót a feleségével.

– Mikor jössz haza, Lia? – kérdezte.

A fiatal teremtés egyenesen a szemébe nézett.

– Egy ideig még maradnom kell, de amint aggodalom nélkül magára hagyhatom Joachim bácsit, természetesen visszatérek, és teljesítem a kötelességemet. Tudom, hogy a mamának nagyon sok a dolga, amióta nem vagyok ott.

– Nem ezért kérdeztem, Lia. Nagyon hiányzol nekem – mondta a férfi csendesen, vágyakozó szemmel.

Lia megijedt a tekintetétől. Érezte, hogy bíborvörös lett az arca, és haragudott saját magára. Sietve megfordult, és visszament a beteghez.

Délután Alice asszony is átjött, hogy egy órácskát elcsevegjen Joachim bácsival. Útközben összetalálkozott von Bornheim úrral, aki éppen a vasútállomásra tartott, mert Wildungenba készült utazni. Susanna grófné sürgönyben értesítette, hogy a férje előző nap elhalálozott, és arra kérte, legyen segítségére a temetés előkészületeiben.

– El nem tudom képzelni – fejezte be Alice asszony a beszámolóját –, hogy Susanna kicsit is bánatos lenne a férje halála miatt. Szép, fiatal, és hatalmas vagyont örökölt. Most aztán kedve szerint élheti az életét.

Joachim bácsi és öreg barátnője beszélgetés közben nem figyelt Liára, aki csendben üldögélt az ablaknál. E percben úgy érezte magát, mintha a saját halálos ítéletét olvasták volna fel előtte.

Susanna grófné szabad! Szabad, és Hannóé lehet. Elhárult az akadály, ami eddig elválasztotta őket.

Liának sírás fojtogatta a torkát. Nagy nehezen felállt, és fáradt léptekkel elhagyta a szobát. Egykori leányszobájába ment, és a földre rogyott a fotel előtt.

Susanna szabad! Szabad és gazdag. Ő immár felesleges, Hannónak többé nincs szüksége rá. A grófné örökölt milliói biztosítják a függetlenségét. Vajon tudja-e már, hogy szívszerelme megözvegyült?

– Mindennek vége!

Lia megborzongott, és hirtelen felemelkedett.

„Nem várom meg, hogy elküldjön, vagy visszakérje a szabadságát. Ha megtenné, belepusztulnék a szégyenbe!” – gondolta.

Összeszorította az ajkát, és szívére tapasztotta a kezét. Tekintete vad elszántságról árulkodott.

– Legalább ettől megkímélem magam és őt is – suttogta maga elé.

♣ ♣ ♣

Joachim bácsi néhány órára elaludt. Lia az ágya mellett ült, és azon gondolkodott, mit tegyen. Az öregúr erősebbnek érezte magát, amikor felébredt. Párnáinak támaszkodva felült, és az újságot kérte. A fiatalasszony megkönnyebbülten fellélegzett.

Időközben döntésre jutott.

– Ha elég jól érzed magad, bácsikám – szólalt meg halkan – akkor megbeszélnék veled valamit.

Nagybátyja csodálkozva nézett rá.

– Beszélj csak, gyermekem! Remekül vagyok, és a legszívesebben most azonnal felkelnék, de tudod, hogy engedelmesen betartom az orvos utasításait. Kényelmesebb is itt heverésznem, és így mindig magam mellett tudhatlak. Szíves örömest itt tartanálak örökre. De halljam, mi nyomja a szívedet!

Lia rövid habozás után beszélni kezdett.

– Azt mondtad, hogy szívesen itt tartanál örökre, bácsikám. Éppen erre akartalak kérni. Én... nem melletek vissza Felső-Lankwitzba. Nem élhetek tovább Hannóval. Nem lehet.

Az öregúr döbbenten visszahanyatlott a párnáira, és elkerekedett szemmel nézett unokahúgára.

– Gyermekem, az ég szerelmére...

– Nagyon megijesztettelek, Joachim bácsi? – kérdezte Lia aggódva.

Nagybátyja le nem verte róla a szemét.

– Mindenképpen így kell lennie?

Lía bólintott.

– Igen, így kell lennie – mondta alig hallhatóan.

Az idős férfi egy darabig maga elé meredt, aztán nagyot sóhajtott.

– Én meg azt hittem, boldogan éltek!

Unokahúga zavartan végigsimított a homlokán.

– Egy percig sem voltunk boldogok.

– Ártott neked Hanno?

– Nem, bácsikám. Nem szabad haragudnod rá. Ő éppannyira nem hibás, mint én.

– Egyvalamit árulj csak el, Lia! Szereted még Hannót? Mert szeretted, igaz?

A fiatal teremtés arca lángba borult, de állta a nagybátyja tekintetét.

– Veled őszinte leszek, bácsikám. Igen, szeretem. Jobban, mint valaha. Ezért fontosabb számomra az ő boldogsága, mint a sajátom.

– Mégis el akarod hagyni?

– Igen, mert útjában állok a boldogságának. Kérlek, ne kérdezz többet, mert nem beszélhetek. Csak abban segíts, hogy mindent nyugodtan, békében intézhessek, aztán meg hadd maradjak itt veled!

Joachim bácsi szeme gyanúsan csillogott.

– És Felső-Lankwitz sorsa?

– Most már jó kezekben lesz Hannónál. Más ember lett belőle.

– Akkor hát tedd azt, amit tenned kell!

– Neheztelsz rám, bácsikám?

Az öregúr megsimogatta Lia fejét.

– Csak a javadat akartam, gyermekem – mondta gyengéden. – Abban reménykedtem, hogy boldogok lesztek Hannóval. Úgy éreztem, egymásnak teremtettek benneteket. Az ember azonban

tehetetlen, ha a sors másként dönt. Amiben tudok, abban természetesen a segítségedre leszek.

Lia mély hálával megcsókolta a nagybátyja kezét.

– Megyek, és írok Hannónak. Addig beküldőm hozzád Wesemann asszonyt.

Joachim bácsi megfogta unokahúga kezét.

– Ne gondold, hogy elvált asszonyként könnyű lesz az életed, gyermekem!

A fiatal teremtés szomorú mosolya szíven ütötte a nagybátyját.

– Nem aggódom, ha ez a legrosszabb, ami rám vár – felelte Lia, aztán lassan elhagyta a szobát.

Sokáig töprengett azon, hogy mit írjon Hannónak. Nem szabad megsejtenie, mennyire nehezen teszi meg ezt a lépést. Azt kell hinnie, hogy önként, szabad akaratából akar elválni tőle. Végül belefogott a levélbe.

„Kedves Hanno!

Bármennyire is nehéz megtennem, nem térhetek vissza hozzád. Biztosan találunk, majd valami ürügyet arra, hogy elválasszanak bennünket. Talán beszélhetnél erről Joachim bácsival. Szabad kezet adok neked.

Remélem, egyetértesz velem abban, hogy nyugodtan, békésen, jó barátokként váljunk el. A szívünket éppoly kevéssé érinti ez a változás, mint ahogy együttélésünkben sem játszottak szerepet az érzelmeink. Kapcsolatunknak köszönhetően legalább kibékültél Joachim bácsival. Ő tudja, hogy mindketten igyekeztünk teljesíteni az óhaját. Belátta, hogy elviselhetetlen láncokat rakott ránk, és beleegyezett a válásunkba.

Kérlek, csak akkor gyere át Alsó-Lankwitzba, ha már mindent nyugodtan végiggondoltál. Úgy őszintén, jó barátok módjára megbeszélhetjük a további lépéseket.

Szívélyes barátsággal:

Lia”

Elolvasta, amit írt, hogy ellenőrizze, nem árulta-e el valódi érzéseit, aztán egy küldönccel útnak indította a levelet Felső-Lankwitzba.

♣ ♣ ♣

Hanno éppen a földekről lovagolt haza, amikor összetalálkozott a küldönccel. Átvette tőle a levelet, és otthon azonnal a szobájába ment, hogy elolvassa.

Mintha tört forgattak volna meg a szívében. Bénultan ült, és az írásra meredt, ami utolsó, halvány reményét is szertefoszlatta. Aztán felnyögött, és a tenyerébe temette az arcát.

Akkor is így ült még, amikor az édesanyja belépett a szobájába, miután hiába várta vacsorához.

– Istenem, Hanno, mi van veled? – kérdezte, amikor a fia ráemelte sápadt, zavarodott arcát.

A fiatalember elgyötörten felegyenesedett.

– Lia nem jön vissza, mama. El akar válni tőlem – mondta színtelen hangon.

Alice asszony azt hitte, rosszul hallott. Értetlenül leroskadt egy fotelba.

– Mi történt?

Hanno keserűen elmosolyodott.

– Bosszút áll rajtam a sors, mama. Sokszor voltam könnyelmű a szerelemben, és a szerelem most elégtételt vesz rajtam. Lia nem szeret, és ebből soha nem is csinált titkot. Kizárólag Joachim bácsi kívánságára jött hozzám. Mostanra azonban elviselhetetlen lett számára az áldozat. Tessék, olvasd el, mit írt!

Édesanyja elolvasta a levelet, aztán a papír fölött a távolba révedt a tekintete, mintha erősen gondolkodnék valamin.

– Fel nem foghatom, Hanno – szólalt meg jókora idő után. – Ez nem lehet igaz! Liának vissza kell jönnie. Elmegyek hozzá, és megmondom, hogy szükségünk van rá.

A fiatalember megrázta a fejét.

– Semmit sem érnél el, mama. Nem kényszeríthetjük olyasmire, amit nem akar.

Alice asszony eltűnődve maga elé nézett.

– Nem értem, és soha nem is fogom megérteni ezt az egészet. Lia hihetetlenül önfeláldozóan dolgozott itt, és erre csak olyan nő képes, akinek a szíve parancsolja, hogy ezt kell tennie. Beszélek vele, hogy

tisztán lássak. Ma már késő van, de holnap mindjárt reggel átmegyek hozzá.

– Ezt az ügyet egyedül kell elrendeznem magamban – jelentette ki Hanno fáradtan.

Miután az édesanyja távozott, magára zárta az ajtót. Lia elvesztése a lelke mélyéig felkavarta.

Édesanyja megrémült, amikor másnap reggel meglátta. Elesett és elkínzott volt, mint akire súlyos betegség tört.

Alice asszony sem pihent sokat az éjjel. Állandóan Hanno és Lia körül jártak a gondolatai, s még szilárdabbá vált az elhatározása, hogy komolyan elbeszélget a menyével.

Mikor von Lankwitzné tőle szokatlanul korai órán megérkezett Alsó-Lankwitzba, Wesemann asszonyt találta a beteg ágya mellett. Az öregúr kiküldte kicsit a szabad levegőre a falfehér és elesett Liát.

Joachim bácsi komoly arccal üdvözölte Alice asszonyt. Mindketten fürkészőn néztek a másik szemébe.

Miután a házvezetőnő távozott, az öregúr hellyel kínálta a vendéget.

– Úgy érzem, ugyanaz nyomja a szívünket – mondta.

Alice asszony leült az ágy mellé.

– Tudja, hogy Lia nem kíván visszatérni Hannóhoz, és el akar válni tőle?

Joachim bácsi bólintott.

– Igen, Alice. Lia közölte velem, hogy ez az eltökélt szándéka. Maga sem lehet szomorúbb, mint én vagyok.

– Úgy gondolja, hogy Lia megmásíthatatlan döntést hozott?

– Nem örülök, hogy így van, de azt hiszem, igen. Ismerem az unokahúgomat.

Alice asszony gondterhelten felsóhajtott.

– Szegény Hanno! Ha tudná, Joachim, mennyire megviselte a hír! Tegnap óta egy falatot sem evett, és egész éjjel fel-alá járkált a szobájában. Imádattal csügg a feleségén. Nem hittem volna, hogy

valaha is ilyen mélyen érez majd egy nő iránt. Meglátja, soha nem heveri ki ezt a csapást.

Az öregúr tágra nyílt szemmel, csodálkozva hallgatta von Lankwitznét. Aztán hirtelen felegyenesedett ültében.

– Mit mond, Alice? Komolyan beszél?

Az asszony határozottan bólintott.

– Hanno életének Lia lett az értelme. Már régóta gyanítom, hogy valami nincs rendben közöttük. Lia mindig hűvösen és tartózkodón viselkedett, de időnként különös fényt láttam a szemében, és meghatóan feláldozta magát Felső-Lankwitzért. Azt hittem, valójában szereti Hannót, csak nem tudja kimutatni az érzéseit. Ezért ért teljességgel felkészületlenül a döntése.

Joachim von Lankwitz feszülten figyelt, aztán megcsóválta a fejét.

– Úgy gondolom, másként állnak a dolgok, Lia szereti, mindig is szerette Hannót, különben nem házasítottam volna össze vele. Most is csak azért akar elválni tőle, mert úgy hiszi, hogy útjában áll a boldogságának. Történnie kellett valaminek, amit nem árult el nekem.

Egy darabig tanácstalanul nézett egymásra a két idős ember, aztán Joachim arcán hirtelen megértő mosoly áradt szét.

– Különös! – szólalt meg megkönnyebbülten. – Maga tudja, hogy Hanno szereti Liát, én pedig azt, hogy Lia szereti Hannót. Eközben mind a ketten viszonzatlannak hiszik a szerelmüket. Alighanem végzetes tévedés áldozatai lettek. A sors, úgy érzem, azt a feladatot mérte ki ránk, hogy tisztázzuk a félreértést.

Izgatott tanácskozás után abban állapodtak meg, hogy Alice asszony beszél Liával, és kideríti, miért akar ilyen hirtelen elválni. Joachim és von Lankwitzné között még soha nem volt akkora az egyetértés, mint ebben az ügyben.

Miután Lia hazatért erdei sétájából, anyósa azonnal felkereste a szobájában. A fiatalasszony ijedten nézett rá.

– Te itt, mama? – kérdezte bizonytalanul.

– Jó reggelt, Lia! Igen, nagyon korán átjöttem. Már egy órája várok rád. Beszélnünk kell.

Lia gyorsan összeszedte magát.

– Foglalj helyet, mama!

Egymással szemközt ültek le.

– Szóval, kedves gyermekem, azért jöttem, hogy megkérdezzem tőled, miért akarsz fájdalmat okozni Hannónak. Miért akarod elhagyni? Teljesen összetört, amikor megkapta a leveledet. Igazán elviselhetetlennek érzed mellette az életet?

Lia hitetlenkedve nézett anyósára. A hangjából könyörgést hallott ki, szavait pedig érthetetlennek találta.

– Hannót nem viselhette meg a levelem, mama. Éppen ellenkezőleg, megkönnyebbüléssel kellene fogadnia, hogy megszabadítom a láncaitól, amelyeket már rég szeretne ledobni magáról. Meg akarom könnyíteni a dolgát, és nem kívánom megvárni, hogy ő küldjön el, és visszakérje tőlem a szabadságát.

Alice asszony kezdte érteni a helyzetet.

– Hogy Hanno el akarna küldeni téged? Soha nem tenne ilyet.

– Úgy csak még rosszabb lenne minden, mama.

– Ezt meg hogy értsem?

Lia fáradtan megdörzsölte a halántékát.

– Veled nyíltan beszélhetek, mama, előtted semmit nem kell elhallgatnom. Joachim bácsival nem lehettem egészen őszinte. Azt hiszem, egyet-mást magadtól is sejtesz, hiszen röviddel az esküvőnk előtt célzást tettél arra, hogy tudsz Hanno és Korff grófné viszonyáról. Akkoriban még nem sejtettem, mennyire komoly az a kapcsolat. Futó kalandnak gondoltam, egynek Hanno számtalan könnyű kis flörtje közül. Túl későn döbbentem rá, hogy mély szerelmet érez a grófné iránt. Neked is észre kellett venned, mekkorát változott az utóbbi hónapokban.

– Igen, Lia, és ez kizárólag neked köszönhető – szólt közbe Alice asszony határozottan.

Menye a fejét csóválta.

– Tévedsz, mama. A Susanna iránti szerelme változtatta meg. Szorult helyzetében csak azért vett el engem, mert tudta, hogy a grófné elérhetetlen a számára. Most azonban megözvegyült, és egymáséi lehetnek. Már csak én állok a boldogságuk útjában. Tisztában vagyok ezzel, és nem akarom, hogy Hannónak vissza kelljen kérnie tőlem a szabadságát. Ezért írtam meg neki, hogy szabadnak tekintheti magát.

Alice asszony a fejét ingatva nézte Lia sápadt arcát.

– Óriási tévedés áldozata vagy, gyermekem. Hanno talán, sőt egészen biztosan flörtölt Susannával. Azt is tudom azonban, hogy csupán futó kalandnak gondolta...

Lia megint megrázta a fejét.

– Te vagy az, aki tévedésben van, mama – szakította félbe az anyósát. – Elmondom, amit eddig senkinek sem mondtam el. Az esküvőnk napján, röviddel az elutazásunk előtt kevéske nyugalmat és magányt kerestem Maria néni egykori lakrészében. Éppen ott ültem, amikor a csak vékony tapéta-fallal elválasztott szomszéd szobában Hanno és a grófné búcsút vett egymástól. Amit akaratomon kívül végig kellett hallgatnom... – A fiatal teremtés félbehagyta a mondatot, és szégyenében arca elé kapta a szemét.

Alice asszony összerezzent, de kis idő múlva ismét megcsóválta a fejét.

– Szörnyű lehetett számodra, amit hallottál, kedves gyermekem. A grófné azonban rendkívül temperamentumos nő. Hannónak komoly fáradságába kerülhetett, hogy lecsillapítsa és elkerülje a botrányt. Szavamra mondom, a fiam soha nem gondolt arra, hogy elvegye Susannát, és ma már semmi sincs közöttük. Ebben egészen biztos vagyok.

Lia felemelte és szomorúan megrázta a fejét.

– Sajnálom, de ebben is tévedsz, mama. Csak a minap, a bornheimi kettős esküvő előtt... jaj, hadd ne mondjam el! Kérdezd meg Hannótól, mi történt akkor! Most legyen elég annyi, hogy tanúja lettem egy jelenetnek, ami azt igazolta, hogy Hanno és a grófné ma is szeretik egymást. Mindketten boldogok lesznek, ha félreállok az útjukból. Korff gróf meghalt, én pedig önként lemondok arról, aki valójában soha nem volt az enyém.

Alice asszony tanácstalanul nézett maga elé. Bizton tudta, hogy Hanno csakis Liát szereti.

– Nem értem az összefüggéseket, gyermekem. Azt viszont tudom, hogy a fiam nem szerelmes a grófnéba, nem akarja elvenni, és teljesen összetört, mert te el akarsz válni tőle. Másként gondolkodnál, ha láttad volna tegnap, miután elolvasta a leveledet.

– Nem hiszem, hogy úgy lenne, mama.

Von Lankwitzné felemelkedett.

– Látom, minden további szó felesleges. Itt csakis Hanno önthet tiszta vizet a pohárba. Sietek haza. Kérlek, ments ki Joachimnál. Ég áldjon!

– Isten veled, mama, és ne gondolj rám haraggal!

Alice asszony átkarolta és magához szorította Liát.

– Rád nem lehet haragudni. Még akkor sem, ha butaságot művelsz, mint most éppen.

Szívélyesen arcon csókolta a menyét, aztán elhagyta a szobát.

– Sietek, Karl – kiáltott oda a kocsisának. – A kárászos tó mentén, a felső-lankwitzi szántók felé menjünk!

Tudta, hogy a fiát ott találja az aratók között. Haladéktalanul beszélni akart vele. Alig várta, hogy odaérjenek. Végre meglátta a lázasan dolgozó embereket.

– Hol van az úr? – kérdezte a munkásoktól.

Az aratók az erdő széle felé mutattak.

Alice asszony megállíttatta a kocsit, és a zsebkendőjével integetve magához hívta a fiát.

Hanno azonnal odasietett. Arcára már szinte rávésődött a fájdalom.

– Mi történt, mama? Liánál jártál?

– Igen, fiam. Jó hírt hozok.

– Liától?

– Igen, tőle.

– Visszajön?

– Ha te kéred rá, biztosan.

– Beszélj hamar, mama!

Édesanyja megfogta Hanno kezét.

– A legfontosabbal kezdem. Lia szeret téged. Már akkor szeretett, mielőtt megkérted volna a kezét, és ma minden korábbinál jobban szeret.

A férfi összerezzent.

– Nem, mama, ez nem lehet igaz. Ne ébressz bennem hiú reményeket!

– Ez az igazság, fiam. Lia kimondhatatlanul szeret téged.

Hannónak remegni kezdett a keze. Szeme esedezve csüggött édesanyja arcán.

– Kitől tudod? Liától?

– Nem, Joachim bácsitól.

– Bizonyára téved – mondta a fiatalember szomorúan.

– Nem, nem! Lia maga mondta neki. Csak azért akar elválni tőled, mert attól fél, miatta nem lehetsz boldog Korff grófnéval. Azt mondta, nem akarja megvárni, hogy visszakérd tőle a szabadságodat. Meggyőződése, hogy Susannát szereted. Esküvőtök napján szerencsétlen módon tanúja volt a találkátoknak.

Hanno falfehér lett.

– Szóval ezért? Ez az oka? – kérdezte kétségbeesetten.

Egyszeriben mindent megértett. Hirtelen egészen más fényben látta Lia ridegségét, elutasító büszkeségét. Tenyerébe temette az arcát, és felzokogott.

Édesanyja megsimogatta lehajtott fejét.

– Most már tisztán látsz, fiam?

Hanno bólintott, aztán mindent meggyónt. Gátját tört folyóként hagyták el ajkát a szavak.

Lia felindultan ment vissza Joachim bácsi szobájába, aki éppen az újságot olvastatta fel magának Wesemann asszonnyal.

– Beszélt veled az anyósod, gyermekem? – kérdezte az öregúr izgatottan, miközben a házvezetőnő összehajtotta a hírlapot.

– Igen, Joachim bácsi. Sietett haza, és megkért, hogy mentsem ki nálad. Folytassam a felolvasást?

Nagybátyja megrázta a fejét.

– Ne, gyermekem! Elfáradtam, pihenni szeretnék. Menj csak ki megint a szabadba! Nagyon sápadt vagy. Ha szükségem lesz valakire, majd csengetek. Sétálgass az erdőben, és gyere vissza rózsás arccal!

Lia gondoskodón megigazította az öregúr párnáit, gyengéden megsimogatta az arcát, és sírással küszködve megcsókolta a kezét. Aztán kiment, felvette széles karimájú kalapját, és elindult az erdőbe. Az árnyas úton lassan elsétált a hatalmas tölgyfa alatt álló padig. Leült rá, maga mellé tette a kalapját, és lehunyta a szemét.

Körülötte teljes volt a csend. Mindenki kint dolgozott a földeken. Betakarításkor Lia soha nem szokott tétlenül üldögélni, ma azonban

fáradtnak érezte magát. Fejében vadul kavarogtak a gondolatok, és nem tudta rendbe szedni őket. Újra és újra ugyanaz a kérdés kínozta. Miért esett kétségbe és lett boldogtalan Hanno attól, hogy visszanyerte a szabadságát?

Az ágakon madarak énekeltek, egyébként semmi nem zavarta meg a csendet. Lia nem nyitotta ki égő szemét, mert nem akarta látni a szép, napfényes nyári világot.

Egyszer csak patadobogás zavarta meg az idilli nyugalmat. Lia azt hitte, az intéző tart haza a földekről. Felnézett, és döbbenten látta, hogy nem Brandner a lovas, hanem Hanno.

Felegyenesedett ültében, és olyan mozdulatot tett, mintha el akarna menekülni. A férfi azonban akkorra már szorosan előtte megállította a lovát.

– Lia!

A fiatal teremtés szíve összerándult a remegő, vággyal teli kiáltás hallatán.

Hanno leugrott a nyeregből, egy faághoz kötötte a kantárszárat, és odasietett a feleségéhez. Esdeklő tekintete az övét kereste. Amikor Lia végre elfogódottan ráemelte a szemét, a férfi térdre vetette magát előtte. Szenvedélyesen átölelte, és az ölébe temette az arcát.

– Lia! Lia! – hagyta el az ajkát újra meg újra az önfeledt, esdeklő kiáltás.

A fiatalasszonyban egy pillanatig felágaskodott a rideg büszkeség, és ki akarta szabadítani magát Hanno öleléséből. A férfi felemelte a fejét, és úgy nézett rá, ahogyan soha még. Aztán ajkáról áradni kezdtek a szavak.

– Ne menj el tőlem, Lia! Könyörgök, hallgass meg! Meg kell hallgatnod. Szeretlek, egyedül téged szeretlek. Asszonyt még nem szerettem így. Minden más múlté, kábulat volt csupán. Te megtanítottad nekem, milyen az igaz, őszinte szerelem. Ha tudnád, mennyit szenvedtem! Nem érezted, hogy a lábad nyomát is megcsókolnám? Nem hallottad, hogy kétségbeesetten kiált utánad a lelkem? Nem hiszek a rideg büszkeségednek, amióta édesanyámnak mindent elmondtál. Most már tudom, mi választ el bennünket.

Egy pillanatra elhallgatott, aztán még izgatottabban folytatta:

– Minden levegővételem neked szólt, és már Heluanban féltékenység gyötört. Azt hittem, beleszerettél Lothar Brinkenauba. Jaj, Lia, ezerszeresen megbűnhődtem minden könnyelműségemben elkövetett bűnöméért!

A fiatalasszony félbe akarta szakítani, Hanno azonban nem hallgatott el. Beszélt Susanna grófnéról, és Lia előtt megvilágosodtak az összefüggések. Érteni kezdte, mennyit szenvedhetett a férje az elmúlt esztendőben, mert akaratán kívül igazságtalan volt vele. Érezte, Hanno megkönnyebbül attól, hogy őszintén feltárja a lelkét.

– Most már tudom, Lia – mondta a férfi befejezésül – hogy szeretsz. Büszkeséged fegyver volt csupán, amellyel a szívedet védelmezted. És mert tudom, hogy így volt, a világ legboldogabb embere lennék, ha megbocsátanál nekem. Megteszed? El tudod felejteni, amit akkor tettem, amikor még nem találtam meg nálad az igaz szerelmet? Nem eresztelek el, amíg nem mondod, hogy szeretsz!

Mondatai forró folyamként árasztották el Liát, aki bénultan ült még, de közben itta Hanno szavait, a megváltó boldogság ígéretét.

A férfi mély sóhajtással elhallgatott, még szorosabban magához ölelte a feleségét, és esedezve nézett rá.

Lia egész testében remegett. Hanno szeme minden szónál többet mondott el neki. Tekintete ellágyult, az ajka megrándult, és pír áradt szét az arcán. Nem védekezett, nem tiltakozott többé. A szemében boldogság ragyogott.

– Csak egyszer, egyetlenegyszer mondd, hogy szeretsz! – kérte a férfi.

Lia átkulcsolta a nyakát.

– Igen, szeretlek – felelte csendesen. – Akkor is kínzó gyötrelemmel szerettelek, amikor azt hittem, hogy elveszítettelek. A büszkeségem engem kínzott a legjobban. Még mindig úgy érzem, hogy álmodom.

Lehajolt Hannóhoz, és ajkuk most először forrt össze szerelmes csókban.

♣ ♣ ♣

Joachim bácsinak sokáig kellett várnia, amíg Hanno és Lia eltalált hozzá. Amikor azonban kéz a kézben, csillogó szemmel beléptek az ajtón, az öregúr megindultan összekulcsolta a kezét.

– A jó Isten mégiscsak bevégezte, amit én kontár módjára elkezdtem – mondta meghatódva.

Lia lehajolt hozzá, és megcsókolta.

– Bácsikám, drága Joachim bácsi! – Ez volt minden, amit mondani tudott.

Egy órával később a két boldog fiatal egymás oldalán visszalovagolt Felső-Lankwitzba. Lassú kocogásra fogták a lovaikat, mert nagyon sok mondanivalójuk volt egymásnak.

Alice asszony a teraszról meglátta őket, és már sejtette, hogy két szív örökre egymásra talált. Biztos azonban csak akkor lehetett ebben, amikor Hanno leemelte a feleségét a nyeregből, s nem tette le, hanem erős karján, boldogságtól ragyogó arccal átvitte a ház küszöbén.

– Hallod a szívverésemet? – kérdezte tőle közben súgva. – Csakis érted dobog, teérted, mindörökre.

VÉGE